

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

— **БАРД** —

ПРЕДСТАВЯ:

**КРАЛЕТЕ
НА
ТРИЛЪРА**

СТИВЪН КАНЕЛ

Автор на **МОШЕНИКЪТ** и **ДА ЯХНЕШ ЗМИЯТА**

РАБОТИЛНИЦАТА НА ДЯВОЛА

НЕОБИКНОВЕНО ПЪТУВАНЕ КЪМ АДА...

СТИВЪН КАНЕЛ РАБОТИЛНИЦАТА НА ДЯВОЛА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Двама скитници обикалят страната, пътувайки по товарните влакове. Те попадат в Тексас, без да знаят, че един от затворите там е превърнат в учебен полигон за ново поколение биологични оръжия. Следва сложна и опасна игра с хора, злоупотребяващи с възможностите на властта.

Стивън Канел е автор на бестселърите „Храна за акули“, „Мошеникът“ и „Да яхнеш змията“.

Той работи в Холивуд, където е сценарист на популярни телевизионни сериали.

„Науката напредва сляпо, без да се съобразява с реалното благоденствие на човешката раса, нито с другите стандарти, и се подчинява единствено на психологическите потребности на учените, на длъжностните лица от правителството и на директорите на корпорациите, които финансират изследванията.“

Тед Качински

„Там, където Господ е построил църква, дяволът също изгражда параклис...“

Мартин Лутър Кинг
Младши

ПРОЛОГ

1995

КРАЯТ

Високият капитан от морската пехота стоеше до красивата си съпруга и гледаше прясно изкопания гроб. Месинговите копчета на униформата му блестяха на ярката слънчева светлина на Южна Калифорния. Гърдите му бяха окичени с медали от Пустинна буря. Сребърната звезда беше доказателство за смелостта му в сраженията.

Свещеникът говореше за неизбежността на смъртта.

— Господ има Божи замисъл за всеки от нас...

Морският пехотинец не откъсваше очи от ямата в земята и не обръщаше внимание на съчувствените погледи на присъстващите. Макар да беше герой от битки, снажният, хубав млад мъж не можеше да спре да плаче. Раменете му се тресяха, а гърдите му се повдигаха от тежки въздишки.

Щом свърши проповедта, свещеникът направи знак на младия капитан да пристъпи напред и да произнесе прощалното слово на дъщеря си, но Крис не помръдна. Стоеше неподвижен, приковал очи в пръстта, и ридаеше неудържимо.

— Много е тежко — състрадателно каза свещеникът. — Напълно ви разбираме.

Гробарите се приготвиха да спуснат в дупката ковчега с малката Кениди Кънингам. Деформираното ѝ от тумори тяло беше скрито от недоброжелателните погледи на любопитните непознати, които щяха да избягат ужасени, ако я видеха в желанието си да разберат каква болест я е обезобразила.

Морският пехотинец вдигна разплаканите си очи към малкия, обсипан с цветя ковчег, където лежеше четиригодишната му дъщеричка. Огромният хромиран подемен механизъм бе приклеknал зловещо над дупката в земята, досущ футуристичен паяк, готвещ се да хвърли скъпоценната си махагонова какавида.

Тъй като капитан Кънингам не можеше да спре да плаче, баща му Ричард пристъпи напред и зае мястото му. Той беше висок като сина си и също толкова тъжен. Очите му се стрелкаха ту към ридاءещия му син, ту към ковчега с внучката му.

— Малката Кениди положи много усилия — тихо каза дядото. — Тя се бори с цялата си душа. Но както каза отец Макмилан, някои неща са в Божиите ръце от самото начало. Някои неща не могат да бъдат променени. Ние никога няма да забравим нито нея, нито смелостта ѝ.

Той протегна ръка, взе един бял карамфил от ковчега и го даде на съпругата на сина си Лора, която също не откъсваше очи от гроба, който след малко щеше да приюти единственото ѝ дете.

И двамата знаеха, че никога няма да имат друго.

Приемът след погребението се състоя в жилището на Ричард Кънингам в Пасадина. Къщата беше построена в испански стил и разположена на три акра, близо до склона, спускащ се от южната страна на хълмовете.

Гостите слязоха от колите си и изпълниха къщата. Всички бяха с черни дрехи и всички бяха печални. Във фоайето семейството бе сложило на триножник най-хубавата снимка на Кениди. Тя беше само на година и половина, когато я бяха правили, но деформациите вече се виждаха. По-късните снимки не бяха за показване.

Кениди имаше проникателните сини очи и руси коси на баща си, но приликата свършваше дотам. Туморите, които бяха започнали да растат в нея, откакто се бе родила, вече изкривяваха усмивката ѝ и издуваха челото ѝ. Постепенно станаха стотици. Злокачествени израждания, състоящи се от преплетени кръвоносни съдове, растяха в клепачите и в устата и на гроздове в гърлото и гръбнака ѝ. Туморите пречеха на говора ѝ и накрая не ѝ позволяваха да върви.

И тогава, когато тя вече не можеше да се движи, Крис Кънингам, героят от войната в Персийския залив, смелият морски пехотинец, разочарова всички.

Той започна да пие.

Лекарите от болница „Витезда“ на военноморските сили се опитаха да дадат обяснение за ужасното състояние на малката Кениди, но не можеха да кажат цялата истина, затова накрая смутолевиха, че понякога стават такива неща. Заявиха, че нямат обяснение защо Кениди се е родила с това заболяване. Гледаха ужасените лица на

родителите ѝ и мънкаха безсмислени банални фрази: „Понякога на добрите хора се случват лоши неща“ или „Господ има Божествен замисъл за всеки“.

Лекарите намалиха образуванятията, до които можаха да стигнат, с помощта на лазерната хирургия, но накрая Кениди Кънингам не можа да устои на опустошенията на туморите, които разяждаха тялото ѝ, и започна да губи сили. Това продължи три години. Постоянното лечение носеше само временно облекчение и детето ставаше все по-немощно и сякаш се смаляваше. И когато навърши четири и половина, Кениди умря по време на операция на стомаха за отпушване на червата.

Разбира се, лекарите от „Витезда“ знаеха, че не я е убил Божият промисъл. Те вече бяха видели повече от двайсет подобни случая.

Собственият ѝ баща бе произнесъл ужасната смъртна присъда.

Гостите минаваха покрай снимката на Кениди и се разписваха в книгата за съболезнования, после отиваха край басейна, където тихо свиреше струнен квартет. Заставаха там с чаши вино или пунш и шепотът им се носеше на фона на тъжната музика досущ пясък, доеян от вятър в пустиня.

Всички бяха запознати с историята предимно от вестниците, където широко се отразяваше съдебното дело, което семейство Кънингам бе завело срещу правителството на Съединените щати.

Но това вече нямаше значение.

Докато опечалените пристигаха, Крис Кънингам стоеше в спалнята си на горния етаж. Също като лекарите във „Витезда“, и той знаеше какво всъщност се бе случило с дъщеря му. След смъртта ѝ преди четири дни Крис бе рухнал и не беше в състояние да се съвземе.

Седеше на леглото в стаята, където бе израснал и където обикновено се чувстваше в безопасност. Опита се още веднъж да намери себе си, докато седеше в стаята, където някога се бе формирала ценностната му система, но спомените се изкривяваха, гледани през призмата на смъртта на Кениди.

Тук, в тази стая, Крис се бе радвал на победа след победа — зрелостния изпит, дипломата от университета в Лос Анджелис и спортните награди. Тук бяха всичките му трофеи и награди и сега той ги разглеждаше внимателно, сякаш търсеше в тях скрит смисъл. Навремето бе обзет от трескаво желание за постижения и победи и

никога не се беше вглеждал в себе си. А сега се страхуваше да го направи. Боеше се от онова, което щеше да открие, че липсва в душата му.

Още в гимназията Крис бе свикнал да печели и да превъзхожда другите. Бе се опитал да намери онова, което баща му наричаше „истински въодушевяващите фактори“. Но сега снимките и наградите от „златната младост“ му се присмиваха от лавиците и го караха да се чувства по-объркан и самотен от всякога.

Самосъжалението не му беше присъщо, но смъртта на Кениди го бе покрусил и го беше изпълнила с озадаченост и горчивина.

Баща му потропа на вратата и без да го поканят, влезе. Ричард Кънингам беше вдъхновението на Крис като малък. Той бе типичен американец: беше завършил колеж в Мичиган и бе станал милионер благодарение на собствения си труд, без чужда помощ. Крис отчаяно искаше да му се хареса и вървеше по неговия път, докато Кениди не се разболя и всичко не се промени.

— Трябва да слезеш при гостите, Крис. Не е възпитано поне да не се ръкуваш с тях. Лора е долу и се оправя сама с всичко. Би трябвало да си с нея.

— Аз я убих, татко — прошепна Крис. — Аз убих Кениди. Нищо не може да промени това. Не мога да го преживея. Не мога.

— Не си я убил. И стига вече идиотщини. — В гласа на Ричард прозвуча нотка на раздражение и нетърпение. — Ако нещо я уби, това беше пиридистигмин бромидът или инсектицидите, а не ти. Съдебното дело ще го докаже. Другите лекари казват, че... — Той млъкна, защото видя, че синът му не го слуша.

Крис гледаше през прозореца, към стария дъб. Като малък често лежеше в леглото в стаята си и съзерцаваше чепатите клони и листата, като си представяше причудливи фигури — кучешка глава или картата на Аляска. Но сега не виждаше нищо освен едно старо дърво.

Ричард не знаеше какво да направи за сина си. Болката на Крис беше толкова очевидна и унищожителна, че баща му се ядосваше и същевременно се сковаваше, сякаш всяко движение можеше да запрати Крис в бездната на душевното опустошение, откъдето нямаше да се върне.

Ричард се бе надявал, че Лора ще намери начин да помогне на съпруга си. Двамата се срещаха още в гимназията. Тя го познаваше по-

добре от всеки друг, но Ричард бе забелязал, че Лора гледа Крис почти с омраза. Пиянството му се влошаваше. Синът му, който беше герой първо на футболното игрище, а после на бойното поле, сега бе избрал пътя за бягство на страхливците — съмнението в себе си, самосъжалението и алкохола.

— Крис, моля те... Ела долу.

Крис най-сетне погледна баща си и кимна.

Както се оказа впоследствие, щеше да е по-добре, ако бе останал в стаята си. Крис се напи и докато струнният квартет свиреше „Спомени“, падна в басейна.

Когато го извадиха, униформата му беше залепнала за тялото. Не беше трудно да се види, че е много отслабнал.

Крис се качи в стаята си, седна на леглото и заплака. Баща му стоеше на прага и го гледаше, без да знае какво да направи.

— Трябва да се съвземеш, синко. Кениди е мъртва. Тя не би искала да те види в това състояние. Трябва да започнеш отначало.

Синът му го погледна и Ричард видя в безучастния му поглед такава безнадеждност, че се уплаши.

— Всичко свърши, татко — с монотонен и отчаян глас каза Крис.
— Не мога да започна отначало. Нищо не ми остана. Това е краят.

ПЪРВА ЧАСТ
СТЕЙСИ
1999

1. НА ИЗПИТ МОЖЕ ДА СЕ СЛУЧИ ВСИЧКО

Уендъл Кини стисна ръката на Стейси Ричардсън и ѝ пожела успех.

— И запомни, че не трябва да бързаш — каза той. — Обмисляй добре отговорите си. Няма ограничение във времето, но Къртни обича да приключва на обяд. Деветдесет и осем процента от дисертацията ти са внушителни, затова би трябвало да минеш лесно. И не се притеснявай за Арт. Ще го обуздавам.

Беше осем сутринта във вторник и двамата се намираха в коридора на третия етаж на университета на Южна Калифорния пред кабинета на доктор Къртни Смит. Стейси Ричардсън се готвеше да се яви на устния изпит за доктората си по микробиология. През последната седмица бе спала само по два-три часа — преговаряше материала за последен път. Това вероятно беше грешка, защото трябваше да е свежа, но преговорът на изучаваната четири години микробиология беше труден и тежък.

Предната нощ бе говорила цял час по телефона със съпруга си Макс, който беше във Форт Детрик, Мериленд. Той я окуражи, припомни ѝ научните ѝ постижения и я увери, че щяла да се справи отлично. По едно време обаче по гласа му Стейси усети, че нещо не е наред, и го попита какво е станало.

След дълго мълчание Макс отговори:

— Тук нещата не стоят така, както очаквах. Не мисля, че мястото ми е тук, а и те със сигурност не ме искат.

Не добави нищо повече, защото не искаше да я разсейва с проблемите си в навечерието на изпита. Устният изпит беше последното препятствие и щеше да реши дали Стейси ще изписва пред името си „доктор“.

Доктор Макс Ричардсън беше декан на факултета по микробиология в университета на Южна Калифорния. Бяха се запознали през първата година на доктората ѝ. Той ръководеше лабораторията по вирусология и Стейси слушаше лекциите му и се възхищаваше на сложната му научна мисъл, на личността, на

мъжествеността и на телосложението му. Любовната им връзка предизвика скандал във факултета. Интимните срещи със студенти не бяха позволени. Преди да си навлекат сериозни неприятности, те се ожениха, узаконявайки връзката си, и слуховете стихнаха.

Половин година след сватбата срокът на отпуснатата му федерална стипендия свърши. Макс работеше в нова област на микробиологията и изследваше протеините убийци, наречени приони^[1]. Научните занимания му спечелиха шестмесечна стипендия, за да учи във военноморския институт във Форт Детрик, Мериленд, при доктор Декстър Демил, водещия микробиолог в Съединените щати в изследванията на прионите.

Моментът беше крайно неподходящ. На Стейси ѝ оставаха няколко месеца до устния изпит, а Макс не искаше да заминава, особено след като Арт Хикман, смъртният му враг във факултета, беше член на комисията, която щеше да я оценява. Арт също се бе кандидатира за деканското място. Макс получи длъжността и оттогава Арт непрекъснато злословеше по негов адрес. Накрая Стейси и Макс решиха, че шансът да работи с доктор Демил във Форт Детрик е невероятна възможност и той трябва да приеме. Стейси заяви, че ще се скъса от учене, за да не може Арт Хикман да намери нито един пропуск в представянето ѝ.

Уендъл Кини също беше в комисията. Той беше най-възрастният във факултета по микробиология и голям приятел на Стейси и Макс.

— И не забравяй — добави Уендъл, — по време на изпита може да се случи всичко. Къртни Смит обожава дисциплината си „Стерилизация и дезинфекция“, затова сигурно ще ти зададе въпрос от тази област. А Арт Хикман ще те разнищи с проклетите си паякообразни.

— Де да беше останал в храсталаците с шибаните си паяци — въздъхна Стейси.

Въздушното течение развя кичур от дългите ѝ медно-руси коси. Тя го хвана и го прибра зад ухото си.

Фактът, че всички я намираха за поразително красива, не ѝ помагаше. Веднага щом Стейси се записа в докторската програма, Арт Хикман се опита да ѝ стане научен ръководител. Каза, че искал да я вземе под крилото си, но явно имаше предвид друг орган на тялото си. Стейси ловко отхвърли предложението му. Арт го понесе добре, докато

тя не се влюби в съперника му във факултета и не се омъжи за него. Оттогава Хикман бълваше огън и жупел.

Вратата се отвори и на прага на кабинета си застана доктор Къртни Смит. Когато жена защитава дисертацията си в комисията винаги имаше жена. А изборът на кабинета ѝ беше добавка към тази политика.

Къртни Смит беше мъжкарана и носеше панталони, които неизменно бяха няколко номера по-тесни, сякаш отчаяно се опитваше да се увери, че още е дванайсетгодишна, въпреки че отдавна бе преминала към по-големите размери. На раменете на костюма ѝ имаше подплънки, за да внушат представата, че има тънка талия, което също беше илюзия. Сега Къртни Смит бе притиснала няколко папки до огромните си гърди.

— Дойде денят — усмихна се тя, показвайки редица сивкави зъби с формата на надгробни плочи.

— Да. Надявам се, че съм готова да го посрещна — нервно отговори Стейси и влезе в малкия кабинет.

Отдавна се бе отказала от полите и роклите и предпочиташе да носи джинси и памучни блузи в усилие да скрие фигурата си от сластолюбивите погледи на тъпаци като Арт Хикман.

За изпита бе избрала памучен панталон, фланелка и синьо спортно сако. Косите ѝ бяха прибрани с кафява пластмасова шнола. Не си беше сложила грим.

И въпреки това изглеждаше фантастично.

В кабинета беше задушно. Беше април, но духаше горещ вятър, който бе повишил температурата до трийсет градуса.

Къртни посочи прозореца.

— Никога не пускат климатичната инсталация по това време на годината, а прозорецът е залепнал от боята, затова помолих да донесат вентилатор. Всеки момент ще дойдат.

— Всичко е наред, доктор Смит — каза Стейси. Сърцето ѝ биеше като обезумяло, а ръцете ѝ висяха до тялото като парализирани. Трябваше да се успокои. В края на краищата нали поне веднъж седмично закусваше с членовете на комисията и ги познаваше много добре.

Обичайната практика беше кандидатите за докторска степен да се сближават колкото е възможно повече с научните си ръководители.

Преподавателите гледаха на това като на опит за сприяеляване и възможност аспирантите да могат да им задават научните си въпроси. Но от гледна точка на аспирантите, истинската причина беше да научат любимите проекти и въпроси на научните си ръководители с надеждата да разберат какво ще ги питат на устния изпит.

На прага се появи Арт Хикман — буташе новия си кожен стол. Той беше нисък и набит и оределите му руси коси бяха пригладени на плешивото му теме. Заострените мустаци изглеждаха несъвместими с месестите гънки на лицето му.

— Последен ли съм? — попита той, сетне се обърна към Стейси и хищно се ухили. — Е, госпожо Ричардсън, готови ли сме? Къде е доктор Хорас Розентал?

— Тук — изчурулика глас от коридора, после се появи и самият доктор Розентал.

Той беше висок и слаб, винаги носеше папийонка и можеше часове наред да говори за болестите по растенията и за антигените в почвата. Стейси бе прочела всичките му публикации, за да разбере кои са любимите му теории.

— Голям ден, а, Стейси? — усмихна се Розентал. Сините вени изпъкваха под бялата като слонова кост кожа на лицето му — признак, че рядко излиза. Тази сутрин папийонката му беше червена като череша и осеяна с миниатюрни часовници. „Кой беше казал, че никой не приема сериозно човек с папийонка?“ — нервно помисли Стейси.

— Да започваме — рече Къртни. — Хорас, донеси онзи стол до прозореца.

Розентал грабна тежкия стол и го затътри по пода. Стейси предпочете да стои права. Уендъл Кини ѝ намигна и затвори вратата с ритник.

— И така — каза Арт Хикман, — като начало, дисертацията ти е страхотна. Наистина си се представила много добре. Но както знаеш, устният изпит включва много по-голям обхват от въпроси. Сега ще се опитаме да установим как се справяш с по-общите и не толкова ясно дефинирани аспекти на микробиологията.

— Разбирам — каза Стейси.

— Всеки от нас може да те прекъсне в определен момент на отговора ти и да те попита за дефиниции или да разясниш мислите си,

или дори да те пренасочи към друга област. Не смятай това за критика. Ние просто ще проверяваме знанията ти — продължи Хикман.

— Да, докторе, разбирам.

— Ще бъде добре, ако приключим до обяд — рече доктор Къртни Смит.

Уендъл Кини леко се усмихна на Стейси.

Ако си вземеше този изпит, щеше да ѝ остане само докторската теза, а повечето членове на комисията вече бяха прочели части от изследването ѝ, озаглавено „Невротрансмисията на новите разновидности на вируса на беса при миешките мечки“, което обещаваше да бъде изключително произведение на науката.

— Е, да започваме — бодро каза Уендъл Кини.

— Бих искал да обясниш вероятната връзка между вирусите на херпеса и множествената склероза — каза доктор Хикман и приглади тънките си мустаци.

— Да — рече Стейси и се прокашля, за да спечели няколко секунди.

— Не бързай, Стейси. Обмисли внимателно отговора си — напомни ѝ Уендъл.

— Да, благодаря, докторе... Според едно скорошно изследване седемдесет процента от пациентите с най-често срещаната форма на множествена склероза показват симптоми на активна инфекция с вирус номер седем на човешкия херпес.

— Изследване ли, госпожо Ричардсън? — прекъсна я Арт Хикман. — Какво изследване? На боксърската техника в Калифорния? Нека да бъдем по-точни.

— Ами... Анализът беше публикуван в декемврийския брой на „Природа и медицина“. Изследването е извършено в Минесота и... е финансирано от „Рисърч Асошийтс“, правителствен фонд. Анотацията е от...

— Достатъчно — отново я прекъсна Хикман. — Говори по-конкретно. Продължавай.

— Да, докторе. Резултатите са използвани за изследването на патогени в мозъчната тъкан на болните от множествена склероза...

Докато спираше на паркинга, Джоан Ричардсън едва не блъсна полица от охраната на университета.

Ченгето се приближи до страничното стъкло на червената й тойота и гневно се вторачи в нея. Джоан взимаше чантата си и бе навела глава, затова той потропа на прозореца и изръмжа:

— Едва не ме прегази!

Тя вдигна глава и той видя, че по лицето й се стичат сълзи.

— Къде е факултетът по биология? — изхлипа Джоан, когато смъкваше стъклото.

— Едва не ме удари — повтори ченгето, но гневът му намалня, когато видя хубавото два̀йсетгодишно момиче.

— Къде е? Трябва веднага да отида там.

— Първо вкарайте колата си в очертанията. После тръгнете по тази алея. Ще минете покрай зала „Спраг“ и ще завиете наляво. След три сгради ще видите факултета по биология. Голяма тухлена постройка.

Джоан паркира правилно, бързо слезе от тойотата, хукна по алеята и след няколко минути намери факултета. Фоайето беше пълно със стъклени витрини. Някои съдържаха награди на преподаватели, други — проекти на студенти. Жълтият линолеум на пода бе станал светлосив от дългогодишното търкане с лизол. Пред асансьорите имаше рецепция, където седеше един доцент.

— Трябва да отида в кабинета на доктор Къртни Смит — задъхано каза Джоан.

Той погледна обляното й в сълзи лице и рече:

— На третия етаж е, но не може да се качите там, защото има изпит.

— Трябва да говоря със снаха си Стейси Ричардсън. Важно е.

— Не може да прекъсвате изпита. Трябва да чакате тук.

— Колко ще продължи изпитът?

— Три-четири часа, може и по-дълго.

— Не мога да чакам.

Тя се обърна и хукна нагоре по стълбите.

Доцентът остави писмената работа, която преглеждаше, и се втурна след нея.

Джоан стигна до третия етаж и побягна по коридора. На никоя от вратите на кабинетите нямаше име. Доцентът я настигна и я сграбчи за ръката.

— Трябва да говоря със Стейси. Тя е в кабинета на доктор Смит — повтори Джоан.

— Казах ви, че не може да говорите с нея. Тя има изпит.

— Случаят е спешен! Съпругът ѝ току-що се е самоубил.

Доктор Хорас Розентал бе изоставил любимите си вируси по растенията и зададе въпрос за вируса на имуно-дефицита, HIV.

— Кажи ни дефиниция за рецептора на хемокинеза, изразен в извлечените от мозъка клетки и Т-лимфоцитите като нов сърецептор на вируса на имунодефицита.

— Изолирани са варианти на HIV-1, които инфектират извлечените от мозъка СК4 позитивни клетки... — започна Стейси.

На вратата се потропа.

— Има изпит! — извика доктор Смит. — Продължавай, Стейси.

— Тези клетки са резистентни на... На вратата отново се потропа.

— По дяволите! — рече Къртни Смит, стана и отвори. — Казах, че имаме изпит!

— Случаят е спешен — каза доцентът и посочи разплаканото момиче до себе си. — Тя трябва да говори с госпожа Ричардсън.

Джоан влезе в кабинета. Беше спряла да плаче, но когато видя Стейси, отново започна да хлипа.

— Макс е мъртъв!

— Какво?!

— Мъртъв е. Преди малко ми се обади. Не могли да те намерят, затова позвъниха на мен.

— Как е станало? — попита Стейси. Мислите ѝ се объркаха. Догади ѝ се.

— Те... Лекарят каза, че се бил застрелял!

— Какво?!

Главата на Стейси се замая. Тя погледна Уендъл Кини, който бе навел глава. Лицето на Арт Хикман беше безизразно, сякаш противоречивите чувства от новината не му позволяваха да реагира. Беше разперил ръце и бе притиснал длани в бюрото, все едно се опитваше да се изтласка и да избяга.

— Самоубийство? — попита Стейси и изпита смесица от чувства, твърде сложни, за да се опишат. Страх, недоумение, гняв... тъга. После се разплака.

Джоан я прегърна.

— Сигурна ли си? Да не би да е някаква ужасна дебелашка... шега?

— Обадох им се и говорих с полковник Лорънс Читик от Форт Детрик. Той каза, че... късно снощи Макс отишъл в задния двор на къщата си. Седнал на един кухненски стол, лапнал дулото и... — Джоан не можа да довърши изречението.

Уендъл Кини стана и сложи ръка на рамото на Стейси, после се обърна към колегите си и каза:

— Явно ще трябва да отложим изпита.

Те кимнаха. Лицата им бяха разтревожени. С изключение на Арт, всички обичаха Макс Ричардсън.

— Да отидем в кабинета ми — предложи Уендъл и поведе двете млади жени по коридора.

Беше четири следобед. Двете бяха в малкия апартамент на Стейси и Макс на Аламеда Булевард, близо до университета, който се намираше в района с най-висока престъпност в Лос Анджелис. Животът в този квартал беше пресметнат риск. Стените на жилището бяха украсени с модернистични произведения на Шагал и Пикасо. Репродукциите струваха само по четирийсет долара, но Макс ги бе сложил в скъпи рамки, за да създаде илюзията, че са оригинали. Бе казал на Стейси, че ако някога спечели Нобелова награда, със стоте хиляди долара ще си купи малка автентична картина. Двата им малки кабинета свидетелстваха за разликата в характерите им: неговият беше безупречно чист и подреден, а нейният — разхвърлян.

Накъдето и да погледнеше, тя виждаше мъртвия си съпруг, чуваше гласа му или си спомняше някой весел, радостен миг. Изи, керамичен миеш мечок, стоеше на лавицата във всекидневната. Макс го бе купил на Стейси, когато ѝ писна от научната ѝ разработка за новите разновидности на бяс при миешките мечки. „Глупава наука“ — бе казала тя. Изи седеше на задните си лапи и бе протегнал предните, сякаш молеше да го прегърнат. Макс го бе взел от една студентска разпродажба на непотребни вещи и го бе кръстил Изи на „Изследване на нарастващите случаи на бяс при миешките мечки в Охайо и Пенсилвания“ — отправната точка на научната ѝ теза. Една вечер той сложи Изи на бюрото ѝ и каза: „С «глупавата» си наука ти спасяваш това прелестно зверче. Не предавай миешкия мечок.“

Стейси получи отличен за дисертацията си, в която описваше жизнеспособността на различните вируси, проникнали в миешките мечки, живеещи в природата. Изследването беше публикувано в списание „Науката за животните“. Стейси се зарадва, когато получи чека за петстотин долара, но в същото време се засрами от себе си. Макс имаше право. Никоя наука не е глупава, ако разширява хоризонтите или поставя нови въпроси. Всичко има стойност, ако се добави към информационния резерв.

— Той не се е самоубил — за трети път през последния час каза Стейси, сякаш това твърдение можеше да превърне всичко в лъжа.

— Но те казаха, че Макс се е застрелял...

— Не ми пука какво казват, Джоан — прекъсна я Стейси. — Макс не се е самоубил. Снощи говорих с него почти до един след полунощ. Той изобщо не беше отчаян!

Гневът я беше завладял напълно. Бяха ѝ отнели любимия в някаква затънтена военна лаборатория в Мериленд и Стейси не можеше да се примири с този факт.

Уендъл седеше във всекидневната и гледаше двете разстроени жени. Джоан още ридаеше. Но след като плака един час, Стейси се предаде на вродения си инстинкт и се овладя. Сълзите отстъпиха място на гняв и упорита решителност. Уендъл не беше експерт по скръбта, но знаеше, че първата фаза е отрицанието. Настояванията на Стейси, че Макс не се е самоубил, звучаха като форма на отрицание, но той не беше сигурен как да я утеши.

— Виж какво, Стейси. Струва ми се, че трябва да помислим за...

— Той беше твой приятел, Уендъл — прекъсна го тя. Очите ѝ блестяха от гняв. — Наистина ли вярваш, че си е пръснал черепа? Това са глупости! Може дори да не става дума за него. Да са се объркали. Искам да кажа, че след като главата му е отнесена, може да е някой друг.

— Стейси, лекарите във Форт Детрик не биха направили такава грешка — каза Уендъл.

— Снощи Макс ми каза, че мястото му не било там. И че те не го искали.

— Това би могло да означава всичко. Може би не са били съгласни с някои от научните му възгледи. Или просто е имал лош ден.

— Лош ден? Да, наистина лош ден.

Стейси стана и отиде в спалнята — мина покрай боксовата круша, окачена на стената. Макс ѝ бе нарисувал намръщено лице и бе написал думите ИЗВОД-ЗАКЛЮЧЕНИЕ-ДЕДУКЦИЯ-ПРЕЦЕНКА — четирите стожера на логическото мислене. Щом се натъкнеше на научен проблем, той заставаше пред боксовата круша и започваше да я удря. Макс бе играл бокс в отбора на Станфорд и нанасяше ритмични удари, а атлетичното му тяло се обливаше в пот, докато съзнанието му работеше по проблема.

Стейси хвърли няколко дрехи в една чанта, без да ги избира.

Джоан и Уендъл застанаха на прага и се вторачиха в нея.

— Във Форт Детрик ли отиваш? — попита Уендъл.

— Да — през стиснати зъби отговори тя.

Емоциите още я завладяваха на вълни. Гневът ѝ стихваше, после я обземаше неизмерима тъга. Стейси отчаяно се бореше да не ѝ се предава. Макс беше мъртъв — факт, който тя още не можеше да проумее. Той беше идеалният партньор за нея във всяко отношение и никой не можеше да го замени.

— Ще отидеш там и ще ги обвиниш, че са идентифицирали погрешно тялото, така ли? — състрадателно попита Уендъл. — Мислиш ли, че е умно?

— Някой трябва да вземе тялото на Макс. Да го докара тук за погребението. Това е моя работа. Аз съм неговата съпруга. И докато съм там, ще им задам няколко въпроса. Например защо човек, който никога не е страдал от депресии и не е приемал негативно нито живота, нито кариерата си, след два месеца в шибания Форт Детрик изведнъж отива в задния си двор, сяда на кухненския стол и... О, Боже! — Тя потрепери, отметна коси назад и прехапа устни, но после изправи рамене. — Не вярвам на тази история!

— Ще дойда с теб — заяви Джоан.

— Ще се оправя сама, миличка.

— Той ми беше брат. Искам да дойда с теб. Трябва да дойда.

— Ще резервирам билети за самолета.

— Идеята не е много умна — настоя Уендъл. — Лекарите във Форт Детрик ще уредят пренасянето на Макс дотук.

— Убедена съм, но няма да им дам шанс да го направят — каза Стейси.

Тя влезе в килера, който използваше за кабинет, включи компютъра си и намери полет в двайсет и един часа. Самолетът пристигаше в пет сутринта на летището в Дълес, Вирджиния, което се намираше на шейсет километра от Форт Детрик. Стейси запази две места, написа номера на кредитната си карта и изпрати потвърждение. Сетне влезе в банята, затвори вратата, седна на тоалетната чиния и се вторачи в отражението си в огледалото.

Изглеждаше уморена и уплашена. Лицето ѝ сякаш се бе променило. Гневът я напусна и тя почувства безнадеждност и тъга.

— Макс... Макс, защо ме остави? Уендъл потропа на вратата и попита:

— Добре ли си, Стейси?

— Да.

„Защо хората питат за това? — помисли тя. — Глупав въпрос, последван от лъжа.“

След десетина минути Стейси се овладя, излезе от банята, върна се в спалнята и погледна часовника си, сетне се обърна към Джоан.

— Трябва да побързаме, ако искаш да се отбиеш у вас да си вземеш нещата, и в осем да сме на летището.

Тримата тръгнаха към вратата. Стейси излезе последна, като спря за миг пред боксовата круша и си представи Макс. „Щом ударя достатъчно силно това нещо, всичко ми се изяснява“ — беше ѝ казал той веднъж. Стейси остави пътната чанта на пода и прошепна: „Ще разчистя някои сметки, скъпи“, после с всичка сила удари боксовата круша.

---

[1] Деформирани клетъчни белтъчини, водещи до невродегенеративни заболявания. — Б. пр. ↑

2. ОБРАЗЦОВА ОБЩНОСТ

Таксито зави по Милитари Роуд покрай огромна табела, на която пишеше:

ФОРТ ДЕТРИК ОБРАЗЦОВА ОБЩНОСТ

Буквите бяха очертани с електрически крушки, а табелата се издигаше на старателно окосената морава до главния вход, ограден от двете страни с каменни стълбове. Знамената на пилоните плющяха на хладния априлски вятър. Американското знаме се издигаше най-високо в средата, а от двете му страни се развяваха флаговете на Форт Детрик и на щата Мериленд. Главният вход се намираше в ъгъла на военната база, разположена на площ хиляда и двеста акра. Таксито спря и униформен военен полицаи с бяла каска и колан с кобур с пистолет им каза, че кабинетът на полковник Читик е в сграда номер 810, една пресечка на изток по Даутън Драйв. После даде карта на базата на шофьора и ги пусна да влязат.

Сградите в старата част на Форт Детрик бяха четириетажни, тухлени и правоъгълни, строени в края на четирийсетте години. С течение на времето, докато базата се бе разраствала, се бе появило изумително разнообразие от архитектурни стилове — подобни на кутии постройки от петдесетте, високи бетонни небостъргачи от шейсетте и сгради от стомана и стъкло от осемдесетте и деветдесетте години. Форт Детрик представляваше огромен институт, където работеха хиляди хора — както военни, така и цивилни. Макс бе казал на Стейси, че повечето били деполитизирани през седемдесетте години, когато президентът Никсън закрил програмата за биологични оръжия. Армията обаче още поддържаше института за биологични изследвания с отбранителна цел под строг военен контрол. По бетонните тротоари енергично се движеха мъже и жени, облечени във всички видове униформи на Въоръжените сили на Съединените щати.

Таксито спря пред сграда номер 810 — една от най-старите в базата. Джоан и Стейси извадиха пътническите си чанти от багажника.

— Благодаря — каза Стейси и плати на шофьора, който веднага потегли.

Тя беше изненадващо спокойна и бе изпаднала в състояние, когато „изключваше“ от реалността. Съзнанието ѝ възприемаше смъртта на Макс като абстрактен факт, нещо, което просто се бе случило. „Макс е мъртъв. Аз обичах Макс. Той беше смисълът на живота ми. Ще се справя с проблема. Аз съм жива.“ Това бяха само мисли, а не опустошителни лавини, които да заплашват да я повлекат към безумната реалност. В такива моменти Стейси изпитваше странното чувство, че се е отдалечила от всичко. После, също така неочаквано, съзнанието ѝ се изпълваше с терзания и същите мисли застрашаваха да я принудят да се пречупи психически.

Тя подозираше, че състоянието на „изключване“ от реалността е предпазен механизъм, с който психиката ѝ помага да се справи със стреса. За няколко минути или за час Стейси успяваше да забрави черните мисли и да поеме няколко глътки въздух, преди отново да бъде покрусена.

Двете с Джоан застанаха колебливо пред сграда номер 810. Сега, когато беше тук и гледаше огромния военен медицински институт, Стейси почувства, че идеята ѝ да разчиства сметки и да разбере защо Макс е мъртъв, е не само глупава, но и неосъществима. Форт Детрик беше гигантски и заплашителен, пълен с енергични професионалисти, и приличаше на крепост.

— Е, да отидем да поговорим с онзи тип — каза Стейси.

Двете взеха чантите си и минаха покрай табелата, на която пишеше:

СГРАДА 810

ЩАБ И АДМИНИСТРАЦИЯ ФОРТ ДЕТРИК

Кабинетът на полковник Читик беше в ъгъла на четвъртия етаж и представляваше голяма квадратна стая с паркет, правоъгълни прозорци и огромно бюро. Помощникът на полковника, капитан с червеникави коси и мустаци, ги покани да влязат. На стените имаше снимки на различните военни части, в които бе служил полковник Читик. Мъжете бяха наредени в редици като играчи на футболни отбори преди мач. Стейси се запита кой от стотиците войници на снимките е полковник Читик, когато вратата се отвори и в кабинета влезе изненадващо красив петдесетгодишен човек. Той имаше сребристосиви коси, четвъртата челюст и хубави, равни, бели зъби. Реверите му бяха

окичени с отличия на военен лекар, а на лицето му бе изписано подходящо за случая изражение на съчувствие и скръб.

— Госпожо Ричардсън? Аз съм полковник Читик. Много съжалявам, че се запознаваме при такива трагични обстоятелства.

— Благодаря — отговори Стейси и посочи Джоан. — Това е сестрата на Макс, Джоан.

Полковникът се ръкува и с нея и поклати глава — мълчалив знак на преклонение пред скръбта им.

— Моля, седнете — каза той и ги заведе до дивана в отсрещната страна на стаята, после седна на един стол до тях.

— Всъщност не познавах съпруга ви. Той работеше с доктор Демил от Военномедицинския институт по заразни болести. Там се помещава най-голямата биологична лаборатория в Съединените щати — гордо добави той, сякаш Стейси нямаше представа от работата на Макс. — Разбрах, че съпругът ви е бил чудесен, всеотдаен учен. Предполагам, че понякога гъвкав ум като неговия може да притежава странна смесица от интелигентност и мъчителни емоции.

Гласът му беше подмилкващ се и същевременно студен.

— Моля? Какво казахте? — попита Стейси и вирна брадичка.

— Имах предвид, че талантлив гений като съпруга ви вероятно се е затруднявал да живее с огромния си интелект и едновременно със сложните си мисли.

— Преди малко казахте, че не сте го познавали.

— Е, да... Имах предвид, че често случаят е точно такъв. Висшият интелект понякога е емоционално лабилен.

— Щом не сте го познавали, полковник, защо не запазите това мнение за себе си? Макс беше изключително стабилен. Той не беше книжен червей, потънал в интелектуален вакуум.

— Само исках да кажа... — Той млъкна и кимна. — Съжалявам. Да, разбирам ви.

Лорънс Читик явно се подиграваше с нея. Стейси Ричардсън започна да го ненавижда.

Тримата седяха и се чудеха какво да кажат. Стейси изпита непреодолимо желание да се махне.

— Дошли сме да приберем тялото на Макс и да го закараме в Калифорния — каза тя.

Полковникът ловко замени изражението си на умерена загриженост с вид на леко безпокойство.

— Някакъв проблем ли има? — попита Стейси.

— Ами, не... Само... Имате предвид останките му, нали?

— Имам предвид тялото му — поправи го Стейси.

— Сигурно знаете, че той беше кремиран?

— Какво?

— Кремираха го вчера.

— Кой ви даде разрешение да го кремирате?

— Той.

— Той?!

— Беше написано в медицинската му карта, в графата „Желания в случай на смърт“. Всички тук — и цивилните, и военните — попълват такива формуляри.

— Полковник, Макс не искаше да бъде кремиран. Знам това, защото сме обсъждали този въпрос. Той купи няколко парцела във Форест Лоун до гробовете на майка си и баща си, когато те починаха. Искаше цялото семейство да бъде погребано там.

— Значи е променил решението си.

— Какво става тук, по дяволите? — попита Стейси и стана.

— Може би вие ще ми кажете, госпожо Ричардсън.

— Джоан, брат ти искаше ли да бъде кремиран? — обърна се Стейси към зълва си.

— Не. Както ти каза, ние купихме гробове до мама и татко. Шест.

Лорънс Читик стана, приближи се до бюрото си, отвори някаква папка, прелисти документите там, извади лист и го подаде на Стейси.

— Ето, това е формулярът за желанията в случай на смърт.

— Тук няма подпис, полковник.

Той отново прерови книжата и ѝ подаде друг лист. Стейси не го взе — четеше формуляра за желанията в случай на смърт.

— В графите има само отметки, полковник. Всеки би могъл да попълни този формуляр.

— Обвинявате ли ни в нещо?

Изражението на Читик се промени и очите му станаха пронизителни и опасни.

— Полковник, съпругът ми не се е самоубил. Той нямаше такава склонност.

— Не мисля, че сте в положение да преценявате това, госпожо Ричардсън.

— А вие ли ще го прецените? Вие, който дори не сте го познавали?

Лорънс Читик се отдалечи от бюрото си и застана пред нея, но Стейси не помръдна от мястото си.

— Принуждавате ме да навлизам в области, в които предпочитам да не пристъпвам — каза той.

— Ако имате да ми кажете нещо, нека да го чуем!

— Някои от хората, които работят тук, мислят, че съпругът ви е бил изключително лабилен. Той страдаше от драстични промени в настроението.

— Абсурд.

Лорънс Читик отново се приближи до бюрото си, извади няколко листа от папката и ѝ ги даде.

— Това са оплаквания от негови колеги. Има дори предположения, че Макс е бил наркоман.

— Я си го начукай!

Полковник Читик не беше подготвен за това, но бързо се овладя и рече:

— Мисля, че разговорът приключи.

— Наркоман, а? Разбира се, никога няма да разберем дали е било така, след като сте изгорили тялото му!

— Действахме съобразно документираното желание на съпруга ви.

— Не знам какво се е случило тук, но съпругът ми не се е самоубил. Той не употребяваше наркотици! Не изпадаше в депресии и никога не ви е упълномощавал да го кремирате! Мисля, че тук се потулва нещо голямо, и ще разбера защо го правите!

— Разбира се, имате право да предприемете каквито искате законови процедури за обезщетение. А сега... при мен е урната с праха. Ако желаете, може да я вземете, ако не — ще я изпратим на адреса, който оставите на секретарката ми.

Джоан тихо започна да плаче. Стейси я чу и се обърна към нея.

— Успокой се, миличка. Хайде да се махаме оттук. Тя помогна на зълва си да стане и двете тръгнаха към вратата.

— Госпожо Ричардсън — каза Читик. Стейси се обърна и го погледна гневно.

— Много е трудно да загубиш любим човек. Гневът е сянката, която винаги съпътства смъртта, и опечалените често изпитват желание да се съпротивляват.

— Още не сте видели нищо, полковник.

3. ДОКТОР ДЪК

Двете стояха пред сграда номер 810. Студеният вятър развяваше дрехите им. Джоан още ридаше, а Стейси кипеше от гняв. — Шибано копеле... За какъв се мисли? Макс бил наркоман. Често променял настроенията си. Той беше най-стабилният човек на света. Оглавяваше програмата по микробиология в университета. Получи тази длъжност именно защото беше спокоен и организиран. И умен. Трезвомислещ. Изобщо не беше никакъв смахнат учен. Джоан продължаваше да плаче, без да казва нищо.

— Миличка — добави Стейс, — знам, че си съкрушена. Аз също. Но тези хора лъжат и въпросът е защо. И защо са изгорили тялото му? Какво, по дяволите, се е случило тук?

Джоан вдигна глава. Лицето ѝ беше обляно в сълзи. Стейси бръкна в чантата си, извади носна кърпа и ѝ я даде.

— Искам да разбера какво става и може би ще се нуждая от помощта ти. Но как ще ми помогнеш, ако не се стегнеш?

Джоан избърса очи, подсмръкна и се изсекна.

— Как ще разбереш какво става? Те няма да ти кажат нищо.

— Не знам какви са военните лекари, но знам как мислят цивилните. Стандартната процедура след самоубийство е да се направи аутопсия на тялото. Предполагам, че същото се отнася и за военните бази. Ако поискам от полковник Читик копие от доклада от аутопсията, вероятно ще получа десет страници художествени измислици. Затова ще се добера до автентичния доклад.

— И мислиш, че ще ти го дадат ей така?

— Хайде да проверим.

Влязоха в информационния център на базата и взеха телефонния указател на Форт Детрик. Занесоха го на една от дългите дървени маси в отсрещния ъгъл на помещението и седнаха там.

— Какво ще търсим? — попита Джоан.

— Чакай малко — каза Стейси и прелисти индекса. — В научните дисциплини са изброени микробиология, аеробиология... Не. Щом това е военна база, защо ли се занимават с такива неща? После

следват имунология, биотехнологии... Химична и индустриална. Нищо. Следващата секция е болести по растенията и ентомология. Не.

Ето... Хуманна и ветеринарна медицина. Това е във Военномедицинския институт по заразни болести. Да, може да е тук. — Кое?

Но Стейси продължи да прелиства страниците и да мърмори, докато четеше имената на научните дисциплини, с които се занимаваха учените в базата.

— Биометрия, клинични изследвания, бактериология, системи за диагностика, вирусология и — бинго! Патология. Страница 212... Отиваме в сграда номер 1666, експериментална патология и лаборатории, първи етаж.

Взеха пътническите си чанти, излязоха от информационния център и тръгнаха към сграда номер 1666.

Форт Детрик изглеждаше добре през април. Навсякъде цъфтяха цветя. От двете страни на улиците растяха брястове, а между тях бяха наредени стари топове от Гражданската война. Стейси и Джоан вървяха двайсетина минути и замръзнаха от студения вятър, но намериха сградата на ъгъла на Потър Стрийт и Рандъл Драйв. Огромната сива постройка от бетон и стъкло явно беше строена през осемдесетте или деветдесетте години. На табелата отпред пишеше:

СГРАДА НОМЕР 1666

ЕСТЕСТВЕНИ НАУКИ

ВОЕННОМЕДИЦИНСКИ ИНСТИТУТ

ПО ЗАРАЗНИ БОЛЕСТИ

Двете спряха и се вторачиха във внушителната сграда.

— Ами сега? — попита Джоан. — Какво да направя?

— Ако ме спрат или играта загубее, започни да флиртуваш и да им отвличаш вниманието.

— Да флиртувам — укорително се усмихна Джоан. — Най-последна задача, за която ме бива.

Фоайето на сградата беше голямо, с плочки на пода и огромен указател на помещенията на едната стена. На пилони бяха окачени пет-шест знамена. Стейси не знаеше какви са, но това не я и интересуваше. Тя се вторачи в указателя.

— Какво търсим? — попита Джоан.

— Лаборатория по патологична биология, където по всяка вероятност са извършили аутопсията. Обикновено държат докладите в операционната зала, докато тялото бъде предадено на роднините за погребението. Надявам се, че докладът от аутопсията на Макс още е там. Ако крият нещо, те го правят тук, и не биха закарали Макс в градската морга. В подземния етаж има биологична лаборатория за примати. Ще се опитам да вляза там.

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

— Ако знаех какво правя, щях да убедя Макс да не идва в тази проклетата база.

Стейси се обърна и тръгна към стълбището.

Вратата беше отворена и двете слязоха в подземния етаж. Доловиха миризма, която Стейси познаваше, но Джоан сбърчи нос от отвращение.

Миришеше на химични вещества и консерванти. Носеше се и парливата смрад на формалдехид. Срещу тях се приближи мъж в униформа на капитан от военноморските сили, поколеба се, докато те минаваха покрай него, после каза:

— Извинете...

Стейси и Джоан се обърнаха.

— Не може да влизате тук без пропуски.

— Аз съм от канцеларията на полковник Читик. Търся дежурния патолог — каза Стейси.

— Трябва да се върнете и да вземете пропуската си. Джоан го погледна и сложи ръка на устата си.

— Лошо ми е. Тези миризми...

— Тя е новият ни компютърен програмист. Показвам ѝ помещенията. Бихте ли я извели? Няма да се бавя. Чакай ме навън, скъпа.

Притеснен, капитанът погледна Стейси.

— Моля ви — безпомощно се усмихна тя. — Нямам време да се връщам на четвъртия етаж на сграда номер 810, за да си взема проклетия пропуск от палтото. Тази сутрин полковникът нещо се е вкиснал.

Споменаването на точния етаж и номер на сградата сякаш приспа притесненията на капитана. Той хвана Джоан за ръката и я поведе към изхода.

Стейси веднага тръгна по коридора и се приближи до едно бюро, където седеше медицинска сестра.

— Кой е дежурен тази сутрин?

— Доктор Дък.

— Кой?

— Доктор Мартин Дък. На шега го наричат Доналд Дък. Но той е бил във Виетнам и е симпатичен човек.

— Къде е кабинетът му?

— Нататък по коридора, през люлеещите се врати, после вдясно.

— Благодаря.

Стейси тръгна бързо и енергично като хората от персонала на Форт Детрик. Мина покрай един склад, спря и отвори вратата.

Вътре имаше парцали, кофи и дезинфекционни препарати. После Стейси видя онова, което ѝ трябваше — зелена медицинска престилка. Тя я облече, завърза колана на тънката си талия, грабна шапка и я сложи на главата си. Сетне видя папка за поръчки на почистващи препарати и я взе.

Отново тръгна по коридора, мина през люлеещите се врати и влезе в лабораторията.

— Търся доктор Дък — каза тя на една жена, която буташе количка с медицински инструменти.

— Той е в лаборатория Б. Прави аутопсия на шимпанзе.

— Благодаря.

Стейси отвори вратата на лаборатория Б и видя висок азиатец, който работеше на металната маса. Беше разрязал шимпанзето — съвсем младо животно — и измерваше органите.

— Коя сте вие? — попита доктор Дък, като я видя.

— Доктор Къртни Смит — излъга тя. — Събирам патологичните данни за смъртта на Макс Ричардсън по заповед на полковник Читик. Още не сме получили доклада от аутопсията.

— Изпратих го вчера.

— Не е стигнал до нас и главният лекар ми се кара. Всички си го изкарват на мен. Ако ми дадете копие, много ще ми помогнете.

— Трябва да приключа с тази аутопсия. И искам да видя пропуска ви.

Без да обръща внимание на последната забележка, Стейси се приближи до масата и погледна мъртвото шимпанзе. Вътрешностите

му бяха пълни със смъртоносни тумори, Тя реши да смае лекаря с познанията си по медицина, за да бъде по-убедителна.

— Какво е това? Приличат на гроздове от тумори в кръвоносните съдове.

— Точно така — усмихна се той. — Повечето хора мислят, че са само мастни натрупвания.

— Маймуната изглежда твърде млада, за да има толкова много тумори. Заразила се е от родителите си, така ли?

— Да. Изследваме пиридостигмин бромид, съдържащ се в препарат против насекоми, който използвахме по време на войната в Персийския залив. Мисля, че по погрешка се забърка неприятен коктейл от химични съединения. Бащата е носителят и изглежда добре, но малкото е лошо поразено. Прилича на състоянието на някои от децата на ветераните от Персийския залив. — Доктор Дък угаси лампата и махна ръкавиците си. — Ще ви дам доклада от аутопсията и после ще се заема с мозъка на шимпанзето.

Той се приближи до шкафа и започна да рови из папките.

— Ричардсън... Ричардсън... Ето. Провървя ни. Докладът от аутопсията още е тук. В папката има още едно копие, затова няма да се наложи да чакате — каза той и ѝ го даде.

— Много ви благодаря.

Стейси излезе още преди доктор Дък да се обърне към масата за аутопсии.

Стейси и Джоан бяха в мотел „Лейквю“ на пет-шестстотин метра от езеро Фредерик. Джоан гледаше края на новините в седемнайсет часа, а Стейси четеше доклада от аутопсията на Макс.

Кръвта му беше без особености. Нямахше следи от наркотици, стимуланти или депресанти. Стейси бавно прелистваше страниците и четеше всяка дума.

Куршумът бе унищожил дъгата на небцето, сетне бе продължил нагоре по целия мозъчен ствол и бе пробил дупка с размера на разтворена длан, излизайки от тила.

Стейси седеше и едва преглъщаше сълзите си.

Голямата изненада дойде на шестата страница.

— Не мога да повярвам! — прошепна тя, след като прочете всичко. — Тия кучи синове са го убили.

4. ОТКАЧЕНИЯТ АС

Стейси не можеше да заспи. Съзнанието ѝ бе претоварено с мисли за доклада от аутопсията и със спомени за Макс. В шест сутринта тя най-после се отказа от опитите да подремне и тихо се вмъкна в банята, за да не събуди Джоан. Изкъпа се, изсуши косата си и си сложи крем на лицето. Върна се в спалнята, седна на малкия, неудобен дървен стол до бюрото и тъкмо се замисли какъв да бъде следващият ѝ ход, когато телефонът иззвъня.

— Обажда се Уендъл — каза старият ѝ приятел. Стейси му каза да почака минутка, занесе телефона в банята и затвори вратата, за да не събуди Джоан.

— Обади се някакъв тип от Форт Детрик. Оставили са съобщение в кабинета на Макс в университета и Рут от канцеларията на ректора го е приела.

— От полковник Читик?

— Позна.

— Това е копелето, което се опита да ме убеди, че Макс се е самоубил, защото взимал наркотици. Представяш ли си? И са кремирали тялото без мое разрешение.

Стейси реши да не му казва какво е открила в доклада от аутопсията. Още не беше сигурна какво ще предприеме по този въпрос и не искаше Уендъл да започне да изказва неприемливи за нея обяснения.

— Искат да говорят с теб — продължи той. — Според Рут полковникът много съжалявал за вчерашната среща и казал, че вероятно си останала разочарована.

— Колко е проникателен!

— Искаш ли да ти кажа номера му?

Стейси се обиди, че Уендъл не коментира безумното обвинение, че Макс е употребявал наркотици, нито незаконното изгаряне на тялото му.

— Да. Чакай да взема нещо за писане.

Тя остави слушалката, отиде в спалнята, взе лист и писалка и се върна в банята. Уендъл каза номера и попита:

— Как сте? Тревожа се за вас двете.

— Добре сме.

Стейси добави, че го обича, и затвори, после набра номера на полковник Читик.

— Военномедицински батальон, кабинетът на полковник Читик — отговори мъжки глас.

Тя си представи червенокосия капитан.

— Обажда се госпожа Ричардсън. Разбрах, че полковник Читик ме е търсил...

— О, слава Богу, че се обадохте. Полковникът се питаше дали може да се срещне с вас колкото е възможно по-скоро, за да разясни забележките си от вчера.

— Разбрах го отлично.

— Мисля, че си заслужава да се срещнете с него веднага.

— След час? — предложи Стейси, защото изведнъж я обзе гняв, който я изпълни с нетърпение неизбежният конфликт да се състои колкото е възможно по-скоро.

— Може да ви изпратим кола, ако желаете.

— Не е необходимо. Ще се оправя сама — отговори Стейси и затвори, без да каже довиждане.

После събуди Джоан. Зълва ѝ се подпря на лакът и я погледна през разчорлените си коси.

— Бръкнахме им в здравето. Искат пак да говорят с мен и да се опитат да изгладят нещата.

— Господи, нима пак ще отидеш там?

— И още как. Може би са проследили телефонния разговор и са разбрали, че се обаждам от този мотел. Спомняш ли си онзи „Холидей Ин“ на Фредерик, покрай който минахме на идване?

— Ще го намеря.

— Отиди там и ако не ти се обадя или не се върна до четири часа, позвъни на Уендъл и му разкажи всичко.

— Сигурна ли си, че трябва да направиш това?

— Да. Ще ти оставя доклада от аутопсията. Скрый го някъде.

— Няма ли да ти трябва?

— Те знаят какво пише там.

Стейси взе такси до Форт Детрик. Когато стигна до главния вход на Милитари Роуд, военният полицаи вече я чакаше.

— Госпожа Ричардсън? — попита той, след като тя се представи.
— Адмиралът би желал да се срещне с вас в зона Б, сграда номер 1425.

— Кой?

— Командирът на базата, адмирал Джеймс Зол. — Страхопочитанието му беше непогрешимо. — В сграда номер 1425 е щабът на Първи батальон за сателитни комуникации.

— Комуникации? — учуди се Стейси.

— Да, госпожо. Тази сутрин той работи там. Сградата се намира извън очертанията на базата. Трябва да завиете надясно по Потър Роуд.
— Военният полицаи извади карта и я показва на шофьора на таксито.
— Около три километра ще се движите по Фронтидж Роуд. После ще видите сателитните антени край езерото и голяма сграда без прозорци.

— Добре. Да тръгваме — каза Стейси.

Шофьорът мина през портала, зави надясно и пое по Фронтидж Роуд. Напуснаха очертанията на базата и подкараха по тесен неравен път през зелени хълмисти ниви. По периметъра на базата имаше триметрова ограда с бодлива тел. След около три километра видяха сателитните антени, езерото и огромната сграда без прозорци. Приблизиха се и Стейси забеляза двама военни, които стояха пред входа, пушеха и явно я чакаха. Щом таксито спря, те хвърлиха цигарите и отвориха вратата. И двамата бяха капитани от флотата.

— Госпожо Ричардсън, аз съм капитан Уилкокс — каза по-възрастният, — а това е капитан Карпентър.

Двамата козируваха. Стейси слезе от таксито.

— Защо не ме изчакате? — обърна се тя към шофьора, защото започваше да изпитва опасения, че е изолирана в този затънт край на базата.

Но капитан Карпентър вече бе извадил дваисет долара от джоба си и плащаше.

— Ще ви уредим превоз за връщане — каза той и направи знак на шофьора да потегли.

Преди Стейси да успее да възрази, капитан Уилкокс я хвана за ръката и я поведе към сградата.

— Пуснете ме, ако обичате.

Той мигновено изпълни искането ѝ и рече:

— Извинете, госпожо. Оттук, моля.

Изкачиха няколко каменни стъпала и влязоха в изненадващо оскъдно обзаведено фоайе. До стената имаше няколко дървени бюра. Флагът на Първи батальон за сателитни комуникации беше до американското знаме. Останалото беше сив цимент и бели стени.

— Бих искала да отида до тоалетната — каза Стейси. — Насам, госпожо.

Минаха през една врата и тръгнаха по ярко осветен коридор. На половината от вратите имаше прозорчета, през които Стейси видя стаи за сателитни и телекомуникации, свързващи Форт Детрик с базите в цял свят. Накрая влязоха в помещение с надпис „Ситуационна стая за сателитни връзки“, което имаше висок таван и размерите на баскетболно игрище. В средата имаше дървена маса, а около нея бяха наредени шест стола. Нямаше други мебели.

— Къде е тоалетната? — повтори Стейси.

— Почакайте тук — каза капитан Уилкокс и двамата с капитан Карпентър я оставиха сама в огромното помещение без прозорци.

Освен нервността от засилващата се необходимост да отиде по нужда, Стейси започна да изпитва и страх. Пребори се с пристъпа на гадене и прошепна: „Не ме оставяй, Макс“.

Не знаеше колко време я накараха да чака, защото батерията на часовника ѝ се бе изтощила. Ако намерението им беше да я уплашат и да я пречупят психически, чакането оказа обратния ефект: когато най-после вратата се отвори и в стаята влезе едър мъж в униформа на адмирал, окичена с медали, Стейси кипеше от гняв. Тя беше дъщеря на военен и видя, че пет от медалите са за проявен героизъм по време на сухопътни сражения — нещо необичайно за офицер от военноморския флот. Адмирал Джеймс Зол беше огромен човек с прошарени коси и хищнически челюсти. Той влезе в стаята, придружен от двамата си любими капитани и следван от полковник Лорънс Читик. Адмиралът спря на няколко крачки от Стейси и се вторачи в нея. Тя стигаше до гърдите му. Полковник Читик пристъпи напред и ги представи.

— Адмирал Зол, това е вдовицата на Макс Ричардсън, Стейси Ричардсън.

Адмиралът протегна ръка и след кратко колебание Стейси я стисна.

— Хайде да седнем — каза Зол.

— Накарахте ме да чакам близо четирийсет минути. Бих искала да отида до тоалетната.

— Времето ми е ограничено — каза адмиралът. — Ще ви бъде благодарен, ако изчакате.

И седна, давайки знак, че срещата е започнала. Стейси също седна. От двете ѝ страни се настаниха двамата капитани. Зол и Читик бяха срещу нея.

— Информираха ме за срещата ви с полковник Читик вчера и много съжалявам за някои от нещата, които той ви е казал.

Гласът му беше дрезгав, стържещ и властен, глас на човек, свикнал да издава заповеди и да държи на своето.

— Много мило от ваша страна — хладно отговори Стейси.

— Вие сте разстроена и мислите, че около кремирането или дори около смъртта на съпруга ви има нещо странно. Но съпругът ви е написал в медицинската си карта, че желае кремиране в случай на смърт, и това е неоспорим факт. Също така е факт, че той се е застрелял с ловджийска пушка, която преди две седмици е купил в града. Началникът на военната полиция тук в базата разполага с всички документи, свързани с покупката на оръжието и на две кутии патрони дванайсети калибър.

— Тогава за коя по-точно част от срещата ми с полковник Читик съжалявате толкова много?

Адмиралът, човек явно свикнал да владее положението и мразещ наглите възражения, настръхна, като чу забележката ѝ.

— Не мисля, че съпругът ви е употребявал наркотици.

— Разбира се. Това са пълни лайнарщини.

— Не съм свикнал да слушам жени да говорят като каруцари.

— А аз не съм свикнала да обвиняват съпруга ми, че е бил наркоман, депресиран и психически лабилен. Искам да ви напомня, че той беше декан на факултета по микробиология в университета на Южна Калифорния — чест, която не се оказва на наркомани и психически нестабилни хора. Полковник Читик каза, че неколцина от колегите му са написали оплаквания от държането на Макс. Бих искала да видя оплакванията и да разговарям с хората, които са ги написали.

— Защо? — попита адмирал Зол и пое дълбоко дъх.

— Да предположим, че току-що сте си пръснали черепа, както си седите на кухненски стол в задния си двор.

— Това е нещо, което едва ли ще направя, и затова не ме притеснява.

— Нито е притеснявало Макс. Но да предположим, че се е случило с вас. Съпругата ви е изненадана, защото знае, че никога не бихте решили проблемите си по този начин. После, въпреки красивите медали, които толкова гордо носите на гърдите си, и отличната ви военна кариера, някои безименни хора, ваши колеги, започват да твърдят, че сте били безразсъден и драстично сте променяли настроенията си, че сте били депресиран и на всичко отгоре сте били наркоман. Няма ли да предположите, че някой, който ви обича, например съпругата ви, ще поиска паметта ви да не бъде опетнена? И ако кажете „не“, значи сте проклет лъжец.

Вратът и лицето на Зол почервенияха. Той не откъсваше очи от Стейси.

— Сдържайте се, млада госпожо. Не оценявам отношението ви и това няма да ви доведе доникъде.

— Е, адмирале, аз не съм под вашето командване и ще приспособя отношението си към своите чувства, не към вашите. А в момента съм една много ядосана вдовица, на която изобщо не ѝ пука за вашите чувства.

— Какво по-точно искате да направим? — попита Зол. Едва сдържаше гнева си.

— Искам да признаете, че Макс не се е самоубил, защото това е истината.

— И вие можете да я докажете?

— Несъмнено.

— Разбирам. И как смятате да го направите?

— Едва ли ще искате да знаете. И настоявам да отида до тоалетната — каза Стейси и стана.

— Останете на мястото си, госпожо Ричардсън! Искам да знам за какво говорите, по дяволите!

Единият от капитаните сложи ръка на рамото ѝ и я бутна да седне на стола. Тя го изгледа гневно, после се обърна към адмирала.

— Твърдя, че Макс не се е самоубил, и че мога да го докажа!

— Как?

— Трябва да отида до тоалетната.

— Няма да отидете никъде, докато не изясним този въпрос.

— Отказвате да ме пуснете да отида до тоалетната?

— Как ще докажете нещо, което не е истина?

— Прочетох доклада от аутопсията на Макс.

Адмиралът погледна полковник Читик, който само сви рамене.

Зол кимна на двамата капитани и на Читик и те станаха и излязоха от стаята. Адмиралът и Стейси останаха сами.

— Трябва да отида до тоалетната.

— Как се сдобихте с копие от доклада от аутопсията?

— Не е ваша работа, но го имам.

— Е, и какво от това? Там пише, че Ричардсън се е застрелял в главата. Край на историята.

— Не е краят, а началото. Краят на историята е абсолютно нелогичен.

Вратата се отвори и на прага застана капитан Уилкокс — държеше клетъчен телефон. Той направи знак на адмирала. Зол стана и излезе. Стейси остана сама. Прокле се, че не бе отишла до тоалетната, преди да тръгне към базата. Беше толкова ядосана, че изхвърча от мотелската стая веднага щом таксито пристигна. Сега единствената ѝ мисъл беше как да се изпикае. Трябваше да избие това от главата си и да се съсредоточи върху противника... Тя смъкна бикините си и бързо приклепна до стола. Изпика се на пода, после премести масата над локвата, за да я скрие.

Минаха петнайсет-двайсет минути. Стейси пресметна, че е във Форт Детрик почти от час и половина. Беше невъзможно да прецени точно, защото часовникът ѝ не работеше и стаята нямаше прозорци.

Най-сетне вратата се отвори и адмирал Зол, двамата капитани и полковник Читик влязоха и пак заеха местата си. Без да съзнават, всички сложиха краката си под масата, като стъпиха в локвата урина на Стейси.

— И така — започна адмиралът, — току-що потвърдихме, че някой се е вмъкнал в лабораторията с приматите и е откраднал строго секретен документ. Убеден съм, че това ще ви се стори много интересно, но са ви необходими задълбочени познания по медицина, за да разберете доклада от аутопсията. Вие несъмнено сте изтълкували погрешно онова, което сте прочели. Докладът е собственост на базата и ние настояваме да ни го върнете.

— В доклада от аутопсията пише, че куршумът е унищожил дъгата на небцето и е продължил нагоре, разрушавайки всичко от меката увула до клиновидната кост на синуса — каза Стейси. — Между другото, тези две мембрани се намират в задната част на устата, близо до гълтачния мускул.

Адмирал Зол погледна двамата капитани, които се бяха вторачили в Стейси.

— Умея да разчитам медицински доклади — продължи тя. — Остават ми по-малко от две седмици, за да стана доктор по микробиология в университета на Южна Калифорния.

Мъжете се спогледаха изненадано.

— Щом пише така, значи това е истината — рече адмирал Зол.

— Освен това пише, че куршумът е продължил нагоре, унищожавайки всичко по пътя си, включително мозъчния ствол. После е минал през малкия мозък и е излязъл през тила.

— Какво искате да кажете?

— В доклада от аутопсията също пише, че в средната част на левия бял дроб и в основата на десния е имало значително количество поета при вдишване кръв.

Адмиралът отново погледна полковника. За разлика от Читик, Зол не беше лекар.

— Вдишал е кръв, преди да умре — поясни полковник Читик, но разбра накъде бие Стейси и пребледня.

— Е, и какво от това? — изсумтя Зол. — Пръснал си е черепа и е вдишал кръв от раната, преди да умре. Какво доказва това, по дяволите?

— Това не може да стане — отговори Стейси. — Невероятно е от медицинска гледна точка. Мисля, че някой е пребил Макс, неизвестно поради каква причина, вероятно за да изтръгне нещо. И по време на побоя Макс е вдишал кръвта, която е била в устата му. Още е бил жив. А чак после някой го е застрелял в устата, за да прикрие пораженията от побоя. Защото Макс е знаел нещо, което не е трябвало да знае, и са го убили, за да го отстранят от пътя си.

— Това е абсурдно! И не разбирам защо да не може да стане — каза адмиралът.

— Сър — рече полковник Читик, но Зол му направи знак да млъкне и гневно се вторачи в Стейси.

— Мозъчният ствол е бил унищожен — продължи Стейси. — Мозъчният ствол контролира дихателния рефлекс. Без него човек не може да диша. Не е възможно Макс да е вдишал кръвта в белите си дробове, след като е бил застрелян. Това е станало преди... Ето защо теорията ви за смъртта на Макс е лъжа.

В стаята настъпи продължително мълчание.

В очите на Зол се появи нещо ново — погледът на убиец, който някога беше характерната му черта като пилот във Виетнам. Един следобед през 1972 година той бе атакуван от седем китайски изстребителя „МИГ“. Младият лейтенант Джеймс Зол стана ас за по-малко от три минути. Той свали пет от вражеските изстребители, после катапултира, броени секунди преди надупченият му от куршуми „Интрудър“ да се вреже в шестия. След два часа го извадиха от океана. Колегите му направиха нещо, което почти никога не се случваше. Те промениха позивната му от „Трион“ на „Откачения ас“ и този прякор му остана през цялата кариера. А когато стана адмирал, другите го наричаха така зад гърба му.

— Какво по-точно искате да кажете? — след неколкominутен размисъл попита Зол.

— Предполагам, че Макс е бил убит — отговори Стейси. — И мисля, че вие знаете защо.

Внезапно, държането на адмирала драстично се промени.

— С кого си мислиш, че говориш, да ти го начукам? — извика той, стана и се наведе над нея.

— Предполагам, че в дадените обстоятелства дори един адмирал може да си позволи каруцарски език.

— Имаш шибаната наглост да седиш тук и да твърдиш, че някой в тази база е убил мъжа ти. Хубаво, можеш да четеш доклади от аутопсии, но какво от това? Не можеш да кажеш без сянка на съмнение какво се е случило. Това е само твое мнение. Не можеш да твърдиш, че мъжът ти е бил убит!

— Мога, адмирале! И освен ако не смятате да направите същото и с мен — нещо, което властите в тази страна трудно ще преглътнат, тогава имате огромен проблем, защото аз няма да спра да ровя, докато не разбере защо Макс е бил убит.

Адмирал Зол я погледна така, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Имаш забележително въображение, сладурано.

— Не ме наричайте сладурана.

Стейси загуби чувство за предпазливост и кипна. Но това ѝ подежда терапевтично — за пръв път от два дни усети, че възелът в стомаха ѝ се отпуска.

— Нямах представа какви проблеми мога да ти създам — изсъска Зол.

— Не ме разбрахте, адмирале. Аз ще създам проблеми на вас.

— Ние финансираме шибания университет, където правиш докторат. Всяка година програмата на Форт Детрик дава милиони за стипендии. Защо мислиш, че избрахме декана на факултета по микробиология да дойде тук? Ако продължаваш да се занимаваш с тази история, никога няма да вземеш доктората си. Лично аз ти го гарантирам!

— А на мен лично изобщо не ми пука — отговори Стейси, унищожавайки с едно-единствено категорично изречение четирите години на изтощително учене.

Адмирал Зол стана. Нещо се плисна в чорапа му.

— Какво е това, по дяволите? — попита той, протегна ръка под масата и докосна локвата урина.

— На ваше място не бих пипала това — каза Стейси. Зол дръпна мократа си ръка. Прозрението го осени и лицето му се зачерви от гняв. Той стана от стола, изтръска урината от пръстите и от обувката си и излезе. Докато вървеше, подметките му шляпаха. Полковник Читик и двамата капитани го последваха.

Стейси отново остана сама.

Седеше и чакаше, но никой не идваше. В главата ѝ се въртяха ужасни фантазии. Щяха ли да я убият? Началникът на военната полиция може би също участваше в заговора. Сигурно щяха да се погрижат да изглежда така, сякаш се е побъркала от скръб от смъртта на Макс и също се е самоубила. Дали щяха да използват някакво биологично оръжие и после да кажат, че е влязла в силно заразна лаборатория? Или щяха да инсценират автомобилна катастрофа? Нямахше начин да разбере. Не ѝ оставаше нищо друго освен да чака. Капнала от умора, Стейси отпусна глава на масата и заспа.

Събуди се, защото някой я разтърси за рамото. Стейси се изправи рязко и видя жена на средна възраст, облечена в цивилни дрехи.

— Чака ви кола — каза жената и я изведе от стаята.

Навън сенките се бяха удължили. Минаваше четири следобед. Стейси пресметна, че е седяла в стаята повече от шест часа.

Колата беше кафява военна лимузина, а шофьорът — жена в униформа. Стейси седна на задната седалка и колата се върна по същия път, по който тя бе дошла и спря до тротоара пред Милитари Авеню. Стейси слезе. Жената зад волана ѝ даде някакъв плик и потегли обратно към базата.

Стейси отвори плика.

Съобщението беше напечатано на обикновена хартия и гласеше: „Бъди много внимателна. Разстоянието между смелостта и глупостта е точно девет милиметра.“

Нямаше подпис.

5. ПРОЛЕТЕН ХРЕБЕТ

Беше десет сутринта и Стейси караше взетото под наем мицубиши по междушатска магистрала 70, излизайки от Мериленд. Джоан се бе отпуснала на седалката до нея. Спряха пред информационния център на жилищен комплекс „Пролетен хребет“, който се намираше зад масивна тухлена стена. Пазачът бе приготвил ключа и го даде на Стейси, като ѝ обясни как да стигне до къщата, която бе наемал Макс.

Тя подкара из хубавия жилищен комплекс, който Макс бе описал по телефона.

Къщата се намираше в края на Кетлър Роуд. Беше двуетажна, с колони, тухлена фасада и покрив от сиви плочи. Имаше грижливо окосена морава и красиво подредени цветни лехи. Вратата беше наскоро боядисана в черно. Стейси отвори плика и извади ключа. Не беше сигурна какво ще търси, но нещо я привличаше към мястото, където бе умрял Макс. Освен това искаше да се опита да намери начин да се сбогува с него. Близостта му ѝ липсваше. Може би трябваше да вземе урната с праха му... Поне нея можеше да гледа и да държи в ръка.

Джоан бе спряла да плаче и бе изпаднала в унес. Бе обезумяла, след като Стейси се бе забавила повече от четири часа. Беше се обадила на Уендъл и му бе изпратила по факс доклада от аутопсията. Двамата бяха решили да се обадят на полицията, когато Стейси влезе в хотелската стая на „Холидей Ин“. Сутринта двете наеха кола, обадиха се в жилищен комплекс „Пролетен хребет“ и се отправиха натам.

Стейси отключи. Вратата силно изскърца.

Влязоха в просторен слънчев коридор. Стейси погледна пощата на масичката. Имаше предимно реклами. После бързо влезе в къщата.

Отиде в спалнята и погледна дрехите на Макс. Куфарите му бяха на най-горния рафт на гардероба, но Стейси нямаше сили да се залови с прозаичната задача да събере багажа му. Пък и какво щеше да прави с вещите му? Дали да ги запази като спомен? Реши да отложи решението на този въпрос за по-късно.

Отиде в банята и видя четката за зъби, самобръсначката му и шишенцето с витамини. Огледа осиротелите принадлежности на Макс и се помъчи да преглътне сълзите си.

После влезе в кабинета му. На бюрото стоеше компютърът на Макс. Стейси се запита върху какво ли е работил съпругът ѝ, преди да умре, седна, включи компютъра и се вторачи в екрана. Вместо правоъгълника, в който трябваше да се напише паролата, там беше изписано само „WINDOWS'98“.

— Тия копелета са изтрили информацията на твърдия диск — каза Стейси на Джоан.

— Трябва да тръгваме. Самолетът излита след час и четирийсет минути.

Стейси продължаваше да гледа екрана. После тихо попита:

— Къде си го сложил, Макс?

— Кое?

— Той винаги правеше резервни копия. Беше фанатик в това отношение. Тук някъде трябва да има диск с всички важни документи и научни изследвания.

— Ясно — без да прояви интерес, рече Джоан. Стейси провери лавиците, дипломатическото куфарче и бюрото. В едно от чекмеджетата имаше няколко кутии с дискове. Единият беше за възстановяване на програмата в първоначалното ѝ състояние. Стейси присви очи. „Ето как са изтрили файловете в компютъра на Макс! Но въпреки това трябва да има резервен диск. Може да е залепен под чекмеджетата“ — помисли тя, издърпа ги едно по едно и пхна ръка отдолу. Сетне провери в банята, кухнята и кабинета. Нищо.

Накрая застана в средата на хола, сложи ръце на кръста си и отчаяно огледа помещението.

— Трябва да тръгваме — повтори Джоан.

— Добре — съгласи се Стейси, после отвори плъзгащите се стъклени врати и излезе в задния двор.

— Какво правиш? — попита Джоан.

— Не знам... Само...

Стейси започна да обикаля двора — гледаше в земята и се опитваше да види къде се бе случило произшествието. Накрая видя място, където тревата изглеждаше по-тъмна. Приклезна и допря длан до земята. Тревата се бе втвърдила от кръвта на Макс.

— Господи! — изстена тя. — Защо са го направили? Защо...
защо, Макс?

Този път не можа да преглътне сълзите си и се разплака.

Джоан я дръпна да се изправи и я прегърна.

— Знам какво ти е... Хайде да се прибираме!

— Трябва да направим нещо! Трябва! — повтаряше Стейси.

Качиха се на самолета и след четири часа и половина кацнаха на летището в Лос Анджелис. Уендъл Кини ги посрещна и тримата се качиха в четиригодишния му зелен форд. Поеха по Харбър Фрийуей и Уендъл погледна Стейси.

— Мисля, че наистина си им бръкнала в здравето с тоя доклад от аутопсията.

— Те са го убили.

— Може би — каза той и прокара пръсти през гъстите си побелели коси. — Твърдението ти отговаря на анализа от аутопсията, но може да има друга причина за кръвта в белите дробове, затова нека да не правим прибързани заключения.

— Какви други причини?

— Може да се е сбил в някой бар или другаде. Или да е претърпял автомобилна злополука и да е порязал устата си и да е вдишал кръвта. И после, в пристъп на депресия или на нещо друго, да се е самоубил.

— Глупости! В нощта, когато се е случило, разговарях с него до един. Макс изобщо не беше потиснат. Нито е катастрофирал. Престани да говориш така!

— Само искам да кажа...

— Глупости — повтори Стейси. — Нека да ти кажа още нещо. Информацията в компютъра му е изтрита. Няма абсолютно нищо. Дори някои от личните му файлове, където знам, че пазеше снимки на мен и на родителите и сестра си.

— Е, това вече е лош знак — рече Уендъл.

— Онези типове от Форт Детрик са намислили нещо наистина ужасно. Макс се е превърнал в проблем и те са го отстранили.

— Нещо ужасно? Но какво? Форт Детрик е един от водещите медицински институти на Източното крайбрежие.

— Приони. Знаеш ли какво е това? Не са вируси, нито химични съединения. Прионите са идеалното биологично оръжие, защото не са

живи микроорганизми. Не можеш да ги убиеш с огън или студ. Те не умират като ебола или СПИН и се приспособяват към химията на организма, затова имунната ти система дори не знае, че са там, и не се бори с тях. Макс ми обясни, че прионите са най-смъртоносните и ужасяващи убийци на света. Преди две седмици ми каза по телефона, че според него доктор Декстър Демил разработвал първото биологично оръжие с приони.

— Доктор Демил е голям учен, носител на Нобелова награда. Той не би направил такова нещо. Нито във Форт Детрик, нито в никоя база в Съединените щати няма програма за разработване на биологични оръжия. Всички бяха затворени с указ на президента. Във Форт Детрик извършват само такива изследвания, че ако някой терорист използва биологично оръжие срещу нас, да можем бързо да направим антитела срещу него. Нямаме стратегически програми за биологични оръжия според договора за неразпространение от 1972 година.

— Наистина ли вярваш в това, Уендъл? Този договор е подписан от стотина страни и знам, че най-малко десет от тях продължават активно да разработват биологични оръжия. Русия, Ирак, Иран, Израел, Великобритания, Египет и един Господ знае още кои. След като толкова много враждебно настроени към Съединените щати страни се занимават с тези незаконни изследвания, мислиш ли, че ЦРУ и Пентагонът не знаят за това? И бъди сигурен, че са намерили начин програмите за биологични оръжия да продължат да се осъществяват.

Уендъл Кини замълча, после реши да смени темата. — Какво каза на онези хора от Форт Детрик?

— Казах им, че Макс сигурно е разбрал нещо, превърнал се е в проблем и те са го премахнали.

— Майчице! — изстена той.

— Защо да не нарека нещата с истинските им имена?

— Защото откакто напусна града, отложиха изпитите ти за неопределено време. Факултетът по микробиология ще ревизира дисертацията ти.

— Някой се е обадил. Уендъл, колко пари дава тихомълком за биологични изследвания Пентагонът на университетите в страната?

— Свят ще ти се завие.

— Университетът на Южна Калифорния има ли някакво тайно споразумение с онези лайнари от Форт Детрик?

— Не, доколкото ми е известно. В края на краищата, Макс ръководеше програмата. Той обичаше хората. Мисля, че никога не би се съгласил да използва средства от правителството, за да разработва незаконни оръжия, които може да бъдат употребени срещу човечеството.

— Точно така! — разпалено каза Стейси и си помисли: „И въпреки това отиде във Форт Детрик, за да изучава прионите с Декстър Демил, който в миналото беше критикуван за съмнителни научни изследвания с военно предназначение.“

И двамата си го помислиха, но никой не го произнесе на глас.

— А тайните помещения, открити във Форт Детрик през осемдесетте години? — попита Стейси. — Намерили са ги много след забраната за разработване на биологични оръжия. Там е било пълно със зарин и различни видове антракс.

— Извършвали са изследвания и са разработвали антитета.

— Там е имало достатъчно количества, за да бъде унищожено два-три пъти населението на земята. Имаше разследване в Конгреса. Програмата беше спряна. Кого будалкат? Те продължават да произвеждат и да складираят такива вещества. А изследванията на ЦРУ върху комари, когато пуснаха над Карвър Вилидж женски екземпляри, заразени с тропическа и жълта треска, и умряха тринайсет души? А разпространяващите се по въздуха бактерии, пускани над Сан Франциско и в метрото в Ню Йорк от средата на седемдесетте до края на осемдесетте години? Правителството призна за това. Умряха невинни американски граждани. Тия кучи синове във Форт Детрик май наистина се занимават с аеробиология.

— Виж какво, Стейси, не казвам, че програмата ни няма ужасни етични пропуски, нито че не съществуват злонамерени учени или военни, или хора на ЦРУ, които са решили на всяка цена да продължат да се занимават с тези неща. Но нашето правителство не разработва умишлено такива стратегически оръжия.

— Добре, добре. Само...

— Какво?

— Бих искала да знам върху какво е работил Макс и какво е имало в компютъра му. Знаеш какъв беше той. Записваше всичко и

имаше резервни дискове. Ако са го убили, защото е знаел нещо, тогава някъде съществува копие, повярвай. Онова, което са изтрили от твърдия диск, не е единственият запис на изследванията му.

— Боя се, че никога няма да разберем.

Стигнаха до апартамента на Макс и Стейси и Джоан извади чантата си от багажника на форда на Уендъл и я сложи във фолксвагена си. Тя беше много сдържана и мълча през целия път от летището. Преди да се качи в колата си, Джоан хвана ръката на Стейси и каза:

— Страх ме е, миличка. Мисля, че не бива да се забъркваш в тези неща.

— Знам — каза Стейси, целуна я и гледа, докато фолксвагенът се скри от погледа ѝ.

Уендъл си тръгна и тя се качи по стълбите, отключи, пусна чантата си на пода и огледа тристайния апартамент, който доскоро беше бил щастливо гнездо на влюбени. Едва сега забеляза колко е малък, колко протрит е диванът и колко много петна има на килима. После влезе в кабинета си, погледна компютъра и го включи, за да провери електронната си поща.

И тогава го видя!

„Скъпа Стейси — започваше съобщението, — не всичко е наред във Форт Детрик, затова искам да прочетеш този прикрепен файл и после да го скриеш на сигурно място.“

След като бяха разговаряли преди да го убият, Макс ѝ бе написал писмо, към което бе прикрепил файлове с научните си изследвания. Съобщението по електронната поща съдържаше всичко, което той подозираше, че става в една тайна лаборатория във Форт Детрик, наречена „Дяволската работилница“. В записките си Макс описваше доктор Декстър Демил, приона „Бледия кон“^[1] и ужасните експерименти с хора, които предстояха в стария затвор във Ванишинг Лейк^[2], Тексас.

---

[1] „И видех, и ето блед кон и името на яздеция на него беше смърт, и адът вървеше подире му; и даде им се власт над четвъртата част от земята да умъртвят с меч, с глад, с мор и със земните зверове“ — Откровението на Йоана 6:8. — Б.пр. ↑

[2] Изчезващо езеро. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ ВАНИШИНГ ЛЕЙК

6. ОПИТНИ СВИНЧЕТА

Бяха ги сложили в отделни килии във военния затвор във Ванишинг Лейк. Сградата приличаше на крепост и беше потискаща и оскъдно осветена. Беше построена през петдесетте години и отдавна бе изживяла предназначението си на наказателна институция. Затворът се намираше на източния бряг на живописно вулканично езеро, високо в Черните хълмове на източен Тексас. Килиите бяха изградени от сиви бетонни блокове и представляваха старомодни тесни помещения без прозорци, наредени една над друга. Двамата мъже бяха там от няколко дни и макар да ги деляха само дванайсет метра, Трой Лий Уилямс и Силвестър Суифт не се бяха виждали.

— Ей, чуваш ли ме? — отчаяно извика Трой Лий. — Искam да знам какво правят с тая шибана стена! Всичкото това чукане и тряскане ме побърква.

Силвестър Суифт не каза нищо.

Трой Лий Уилямс беше червенокос и мършав. Твърде бялата му кожа беше покрита с татуировки. На гърба му с петсантиметрови букви пишеше ГАДНО КОПЕЛЕ. Останалата част на тялото му приличаше на задната стена на долнопробна кръчма. Трой Лий бе напуснал училище в единайсети клас и бе предпочел армията пред затвора, но пак свърши зад решетките, след като изнасили и после уби една сервитюрка, докато беше в отпуск в Роузмънт, Калифорния. Съди го военен съд и той се размина на косъм от смъртното наказание. Трой Лий нямаше приятели, защото беше диагностициран шизофреник. И когато чуваше гласове, плашеше до смърт всички.

— Ей, скапаняк! — отново извика Трой Лий. — На теб говоря!

— Млъкни, да ти го начукам — разнесе се плътният, басов глас на Силвестър Суифт.

Той излежаваше доживотна присъда в Левънуърт, защото с откраднат кухненски нож бе нападнал двама войници в стола във Форт Денис. Нападението беше заради кражбата на няколко шоколадови десертчета от шкафчето на Силвестър. Двамата войници умряха преди да успеят да ги закарат до лазарета.

Уилямс и Суифт бяха единствените двама затворници в стария затвор във Ванишинг Лейк. Старомодната наказателна институция беше затворена преди година, а после бе дадена от държавата на университета „Сам Хюстън“, който я преотстъпи под наем на Форт Детрик.

И преди три дни Трой Лий Уилямс и Силвестър Суифт тайно бяха преместени тук.

— Никой не ми казва нищо. Мамка му! Оня рошавият ме пита дали не съм бил проклет евреин. Аз! Пита ме дали не съм бил някаква етническа грешка. Разгони ми фамилията... Ей, отговори ми! Чу ли? На тебе говоря!

Силвестър Суифт се опита да не му обръща внимание. И той се питаше защо са ги докарали тук. И той се притесняваше от звука на електрическите бормашины и триони, който се разнасяше зад стоманената врата. Един от военните полицаи му бе казал, че там е старата газова камера.

Според Силвестър последните десет дни наистина бяха странни — от пълния двудневен медицински преглед, който му направиха в Левънуърт, до полета с военния „С-141 Старлифтър“ без опознавателни знаци. Сложиха му белезници и го настаняха между двама въоръжени пазачи също без знаци за ранга и частта.

Седяха в задната част на огромния товарен самолет, сред кашони с медицински запаси, и летяха, без да спират, чак до една военна писта на юг от Уейко, Тексас. Там се качиха на малък хидроплан „Карибу“ и полетяха над планините. Минаваха през каньоните, за да не ги засече радарът, и накрая се приземиха край едно вулканично езеро. Силвестър слезе и красотата на планината го изуми. Борови гори ограждаха чистото синьо езеро, което беше около осем километра в диаметър. Очарованието се помрачаваше само от огромния сив бетонен затвор, извисяващ се застрашително досами водата, досущ трансилвански замък.

След като го приеха в затвора във Ванишинг Лейк, Силвестър отново бе прегледан изцяло. Взеха му кръв и проби от кожата. И точно тогава той се запозна със странния мършав лекар с рошава коса, който прегледа черното му като абанос тяло, търсейки физически дефекти. Прегледът вбеси Силвестър. Мършавият не беше във военна

униформа, а с лабораторна престилка върху цивилните дрехи. Имаше проницателни зелени очи и беше на четирийсет и няколко години.

Мъжът не се представи, но зададе на Силвестър същите въпроси, каквито многократно му бяха задавали в Левънуърт. Има ли семейство и приятели? Какви са имената им? Познава ли родословието си?

— Нямам никого — нетърпеливо изръмжа той и изля расовата си омраза в порой от цветисти улични псувни.

Доктор Декстър Демил погледна папката в ръцете си — тя съдържаше пълната медицинска история на Силвестър Суифт.

— В досието ти пише, че излежаваш тригодишна присъда в Левънуърт без право на свиждания. Наистина ли нямаш приятели, Силвестър?

— Не — изръмжа Суифт. — Не ми трябва шибани приятели. Сам я карам.

След прегледа заведоха Силвестър в килията. Докато вървеше по коридора, той за пръв път чу гласа на Трой Лий Уилямс. И оттогава бе принуден да търпи бръцолевенето му и шума от непрекъснатия ремонт на газовата камера.

Бормашината спря да бръмчи и зад стоманената врата се разнесоха удари на чук.

— Какво мислиш, че строят онези скапанияци? — попита Трой Уилямс.

Доктор Демил знаеше, че е пред прага на исторически пробив във военната стратегия. Но въпреки чувството за предстояща победа, кошмарите му се засилиха. Това бяха видения за работата му с Карл Гайдушек в Нова Гвинея в началото на седемдесетте години. Сънищата винаги бяха черно-бели. Декстър и Карл брутално убиваха аборигенските жени, вместо героично да ги спасяват. После Демил отсичаше главите им, които се разцепваха като ананаси. Течната мозъчна тъкан се изсипваше на земята и той гледаше как мозъците им се изплискват в прахоляка. В продължение на месец Демил всяка нощ се събуждаше ужасен. Тялото му беше обляно в пот. Той беше убеден, че сънищата са злокобни предупреждения, изпратени от подсъзнанието му.

Но когато се замислеше за двамата мъже, които наскоро бяха докарани в затвора, съзнанието му претърпяваше драстични промени.

Угризенията за съдбата им мигновено се изместваха от завладяващо възмущение от предстоящото откритие.

Той взе проби ДНК и изготви карти на генома на Трой Лий и на Силвестър. Протеиновите маркери бяха изключително точни и генетичните особености и дефекти в ДНК на двамата мъже се виждаха веднага.

Декстър знаеше, че адмирал Зол го смята за риск за сигурността. Безсънието и депресиите на Демил се влошаваха. Предната година бе направил два опита за самоубийство. Освен това изпадаше в необясними и неконтролируеми изблици на гняв и трошеше каквото му попадне в лабораторията. Поставиха му охрана — военни полицаи с изгладени униформи и средно ниво на интелигентност, които непрекъснато го наблюдаваха. Демил подозираше, че щом приключи с експериментите си върху хора, адмирал Зол няма да гръмне шампанско в негова чест, и надеждите му постепенно рухваха.

Беше време да провери кутиите с ларви на комари и той излезе от главната лаборатория и тръгна по коридора към съседната стая, където ги отглеждаше. Сложи си защитно облекло, ръкавици и маска с високоефективен филтър за пречистване на въздуха и отвори вратата, на която с големи червени букви пишеше:

ОПАСНОСТ

ЗОНА НА БИОЛОГИЧНА ЗАРАЗА ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП

Погледна двете стъклени кутии, поставени в средата на стаята. Отдалеч те изглеждаха така, сякаш бяха пълни с виещ се пушек, но отблизо се виждаше, че вътре има стотици наскоро излюпени комари. Някои още бяха на дъното, където имаше кръвна плазма, и пируваха с новосъздадения от Демил прион „Бледия кон“ — смъртоносния протеин, който бе инжектирал в кръвната плазма.

Декстър погледна малките, наскоро излюпени женски комари, които стояха на дългите си тънки крачета и смучеха приона с хоботчетата си.

На дъното бяха останали само няколко комара. Повечето се бяха натъпкали със смъртоносния коктейл, летяха насам-натам и отчаяно търсеха топло тяло, което да атакуват. Декстър вдигна телефонната слушалка и набра номера на газовата камера. Отговори доктор Чарлс Лак. Демил пое дълбоко въздух и каза:

— Мисля, че съм готов.

Трой Лий крещеше мръсотии, докато го влачеха към старата газова камера, която се намираше в кулата на централния блок на затвора.

Вратата на камерата се отвори. Разкъсаха ризата му и го блъснаха в тясното помещение. Той се удари в отсрещната стена и се строполи на пода.

— Какво правите? Добре де, стига... Съжалявам. Моля ви... Съжалявам.

Двама военни полицаи хванаха Силвестър, съблякоха ризата му и го заведоха в камерата, после затвориха и залостиха вратата.

Въздушната клапа започна да съска.

Трой Лий отново се разкрещя, но никой не го чу, защото газовата камера беше направена от две тежки стъклени кутии, сложени една в друга.

Доктор Чарлс Лак нагласи стативите с камерите, поставени така, че да могат да заснемат процедурата. Той беше млад, ново попълнение в персонала на Форт Детрик, наскоро завербуван от Технологическия университет в Масачузетс. Чарлс Лак и Декстър Демил имаха разногласия по някои от основните аспекти на програмата „Бледия кон“. Единият от спорните въпроси беше дали да използват комари като разпространители на заразата. Доктор Лак предпочиташе по-примитивните методи на приемане на коктейла, а именно чрез заразяване на питейната вода или хранителни продукти. Демил не можеше да убеди наперения млад доктор, че комарите предлагат много по-хубава система за пренасяне на инфекцията. Ако разберяха, че във водата или в храната има приони, враговете щяха да престанат да ги консумират. А за да се предпазят от комарите, те трябваше да облекат всички войници в защитно облекло, което беше невъзможно в условията на текуща атака. Освен това комарите се разпространяваха в определени територии и не мигрираха на нови места. И най-важното, тези насекоми имаха кратък живот и умираха след около три дни, изчиствайки района от опасната зараза. Въпреки логиката в доводите на Демил, доктор Лак продължаваше да се противопоставя, като казваше, че комарите се пренасят трудно и че силните ветрове може да ги издухат към други територии.

Доктор Лак настрои видеоапаратурата, после зад всяка камера застана по един военен полицай. Доктор Демил включи видеотелефона

и попита:

— Ясна ли е картината, адмирале?

— Да. Започвайте — чу се дрезгавият глас на Джеймс Зол.

Трой Лий се бе изправил и им крещеше през звукоустойчивото стъкло. Твърде бялата му кожа се бе зачервила от напрежение.

Декстър Демил се приближи до двете стъклени кутии, прикрепени със скоби в едната страна на газовата камера, и махна брезентовите покривки. После отвори въздушните клапани на кутиите и пусна новоизлюпените женски комари в тясната едноточна тръба, водеща към газовата камера. След няколко минути повечето смъртоносни насекоми влязоха вътре и се нахвърлиха върху Силвестър и Трой Лий. Двата започнаха да подскочат, опитвайки да се отърват от тях. Удряха ги с ръце и ги размазваха по стените на стъклената камера, разпръсквайки навсякъде капки кръв.

Декстър изчака, докато се увери, че Силвестър и Трой Лий са нахапани многократно, после впръска в камерата инсектицид.

Комарите умряха и стъкленият под се покри с черните им трупове. После един от военните полицаи пусна душовете и водата изми стените и пода. Мъртвите комари изчезнаха в контейнера, монтиран под газовата камера.

Доктор Демил вдигна вътрешния телефон, набра три цифри и тихо каза:

— Готово.

Вратата на долния етаж се отвори и по металните стълби се качиха четирима военни полицаи в пълно защитно облекло. Войниците оставиха камерите и всички напуснаха кулата. Военните полицаи, които приличаха на пришълци от космоса със защитното си облекло, влязоха в газовата камера и измъкнаха навън обърканите затворници.

Декстър Демил се върна в квартирата си. Трябваше да изчака три-четири часа.

Ефектът започна да се проявява в един и петдесет и шест след полунощ.

Неочаквано и без предупреждение, Трой Лий Уилямс скочи от нара и се нахвърли върху минаващия пазач, като удари главата си в стоманената решетка на килията. Пазачът бе минал твърде близо до килията и Трой Лий успя да го сграбчи за ръката, впи зъби в плътта му и зверски изръмжа.

— Разкарай се, да ти го начукам! — изкрещя пазачът, измъкна пистолета си и стреля напосоки в килията. Улучи Трой Лий в крака. После издърпа окървавената си ръка и ужасено се вторачи в раната. Трой Лий стоеше в средата на килията. Започна да крещи. От устата му потекоха лиги и пяна като на болно от бяс животно.

Доктор Демил хукна нагоре по стълбите. Срещу килиите на Силвестър и Трой Лий бяха монтирани камери и той бе видял атаката. Суифт беше непроменен, но изглеждаше разтревожен.

— Трой Лий, чуваш ли ме? — попита Декстър. — Кажи ми какво усещаш? Гневът, който изпитваш... контролируем ли е?

Декстър извади малък касетофон и го пъхна между решетките.

Но съзнанието на Трой Лий беше съсредоточено върху друго. Той бе изпаднал в самоубийствена ярост. Трой Лий се хвърли към Демил и отново се блъсна в металните решетки. Кръвта от дълбоките рани на челото му оплиска коридора. Микробиологът беше подготвен за нападението и отскочи назад.

— Заведете пазача в лазарета — заповяда той.

Трой Лий буйства в килията си още двамайсет минути.

Това беше по-лошо от всичко, което Декстър бе виждал сред аборигените в Нова Гвинея през 1973 година. Те също изпадаха в ярост в началните фази на унищожавашата мозъка болест, която наричаха „куру“, но състоянието им не можеше да се сравни с това на Трой Лий. Декстър Демил и Карл Гайдушек се бяха опитали да ги спасят, но един по един аборигените първо полудяваха и сетне умираха. Цяла година микробиологът прави аутопсии в колиби от слама и накрая успя да изолира и идентифицира вероятната причина за смъртта им — деформирания протеин, който нанасяше поражения на частта на мозъка, контролираща настроеността.

След като се върна, Декстър не можа да намери средства, за да продължи научните си изследвания върху прионите. Докато преподаваше микробиология в университета „Сам Хюстън“, една вечер при него дойде деканът на факултета и му предложи стипендия във Форт Детрик, Мериленд. И там Демил срещна страховития адмирал Зол, който го изненада със задълбочените си познания за работата му в Нова Гвинея. Зол го запозна с програмата за биологични оръжия в Дяволската работилница. Там Демил започна да експериментира, смесвайки „куру“ с „луда крава“, подобно,

основаващо се на деформирани протеини заболяване, което наскоро бе нападнало добитъка в Англия и подлудяваше животните, въздействайки върху центъра на настроеността в мозъка им.

Първоначалният проблем с коктейла му беше, че тоталното увреждане на средния мозък продължаваше две години — твърде дълго за биологично оръжие. За да ускори поражението, Демил добави известно количество човешки вирус на Епстайн-Бар, който се оказва идеален катализатор. Декстър продължи да търси и други начини за ускоряване на резултата, като направи множество експерименти с примати и накрая получи прион, който въздействаше за броени часове. Демил нарече откритието си „Бледия кон“. Прионът имаше няколко уникални качества, които го правеха отлично биологично оръжие. Първо, приличаше на обикновен протеин и наличието му в организма не можеше да бъде установено с лабораторно изследване. Второ, не се поддаваше на стерилизация. Прионът беше като доктор Джекил, който се превръщаше в злия господин Хайд, когато се активираше.

Декстър Демил гледаше с интерес как пръстите на Трой Лий се впиват в гърлото му. Очите на затворника бяха кръвясали. Демил не беше виждал такова нещо.

После, както при „куру“ и болестта „луда крава“, яростта започна да намалява. Трой Лий губеше равновесие и всеки път падаше на дясната си страна. Час по-късно започнаха треморът и деменцията.

— Пациентът премина в остра фаза на атаксия^[1] — издиктува доктор Демил на касетофона.

След двамадесет минути Трой Лий падна по гръб. От устата му бликаха течности, тялото му се тресеше.

— Часът е четири трийсет и пет — продиктува Декстър. — Пациентът преглъща с видимо усилие и изпадна в епилепсия.

В пет и петнайсет Трой Лий Уилямс умря. Сложиха го в стерилен чувал и го занесоха в лазарета на затвора, за да му направят аутопсия.

Времетраенето на заболяването от заразяването до смъртта беше по-малко от шест часа.

Въпреки двамадесетината ухапвания от комари, Силвестър не се промени. Доброто му здравословно състояние доказваше, че Декстър Демил е направил нещо, което не бе постигал досега. Той успешно бе прицелил биологичното оръжие към определена генетична група. Адмирал Зол му се обади, поздрави го и каза:

— Много съм доволен.

И двамата знаеха, че оръжието ще унищожи врага първо с ужасяваща самоубийствена ярост, а после с неописуемо мъчителна смърт.

— Благодаря — отговори Декстър.

Сетне адмиралът пожела да говори с доктор Лак. Демил с нежелание даде телефона на помощника си, който тихо попита:

— Какво да правим със Силвестър Суифт?

— Той трябва да бъде премахнат — отговори Зол. След пет минути в безлюдния коридор в централния блок на затвора отекна изстрел.

Декстър Демил не го чу. Той вече се бе върнал в квартирата си.

Наля си шотландско уиски и седна на ръба на леглото. Ръцете му трепереха, мислите му трескаво препускаха. Той бе започнал да изучава прионите в Нова Гвинея, опитвайки се да спаси живота на човешки същества, но после изследванията му бяха изгубили практическото си приложение. Никой не прояви интерес към откритието му — никой с изключение на адмирал Джеймс Зол. В началото хуманната наука го беше завела във Форт Детрик, но после доктор Демил бе стигнал до ужасяващото си ново откритие.

— Господи, какво правя? — промълви той. После стана, отиде в банята и повърна.

---

[1] Разстройство на съгласуваните движения на крайниците поради заболяване на периферната или централната нервна система. — Б. пр. ↑

7. СКИТНИЦИ

Майк Холивуд кипеше от гняв. — Баща ми? Скапаняк! Знаеш ли кой беше най-лошият ден в живота му?

— Кой? — изфъфли Лъки.

— Денят, в който арестуваха Хайди Флайш.

Лъки отпи поредната глътка от преполовената бутилка вино.

Беше седем, неделя сутринта. Двамата вече бяха пияни и лежаха на дъските на един празен товарен вагон в средата на влак, който превозваше автомобили и бавно изкачваше склона на Черните хълмове в източен Тексас. Влакът скърцаше и стенеше, през отворената врата проникваше слаба слънчева светлина.

Някой наскоро бе пребил Лъки. Единият от предните му зъби беше избит, а устната му беше сцепена и може би трябваше да бъде защита. Имаше и рани по устните от слънцето, защото бе припаднал в парка от жегата. Повечето синини и подутини бяха скрити под сплетените му руси коси. Лъки беше на трийсет и седем години, но човек трудно би определил възрастта му. Мазните му, дълги до раменете коси висяха, а сините му очи бяха кръвясали и разфокусирани.

Лъки не знаеше кой го е пребил, защото когато това се бе случило, бе изгубил съзнание в един от биваците на скитници. Свести се навреме, за да бъде отново нокаутиран. Прости се с петте долара, които бе спечелил от сечене на дърва в Уейко, Тексас, но най-лошото беше, че му откраднаха маратонките „Найки“. Сега краката му бяха увити в черни найлонови чували за боклук, които бе свил от контейнерите зад мисията на Армията на спасението. Директорът го бе изхвърлил заедно с Майк Холивуд след двудневен престой, защото този период беше максималният за пребиваване там.

А после двамата отидоха на разпределителната гара в Уейко и се качиха на този товарен влак.

Майк Холивуд беше на двапет и две — петнайсет години помлад от Лъки — и още имаше обувки, но с изключение на тези две предимства, между двамата нямаше почти никаква друга разлика. Той

беше също толкова раздърпан, мръсен и пиан. Къдравата му мръсна коса беше залепнала за главата. На единствената му фланелка, от която бе произлязъл прякорът му, пишеше:

АРНОЛД ШВАРЦЕНЕГЕР

Е РАЗБИВАЧ НА ДОМОВЕ

ПРЕМИЕРА В ХОЛИВУД ТРЕТИ ЮЛИ 1999 ГОДИНА

— Шибаната Хайди Флайш — рече Лъки, после отново надигна бутилката, като внимаваше да излее виното право в гърлото си, за да не опръска мехурите от слънцето на устните си.

— Дай малко — каза Майк.

Лъки протегна ръка да му даде бутилката и едва не я изпусна. Майк успя да я хване, избърса гърлото ѝ с мръсната си длан и отпи голяма глътка.

— Да, всичко в шибания живот на този скапаняк е само за него. Аз все едно съм мъртъв.

— Егоистично копеле — съгласи се Лъки.

— Бях при него само едно лято, но това ми беше достатъчно. Знаеш ли колко даде за наркотици само за един скапан ден?

— За един скапан ден? — повтори Лъки, вперил поглед в бутилката вино.

— Трийсет и две хиляди долара.

— Трийсет и две... Какво?

— Не казвам, че харчи по толкова всеки ден. Но намерих сметката в къщичката до басейна. Или може би беше някъде другаде. Не си спомням. Както и да е. Сметка от една аптека в Малибу. От десети март. Трийсет и два бона. Празноглавото копеле си го пъха в носа или в ръката, а после има наглостта да ми вдигне скандал за един малък купон с марихуана. Да му го начукам!

Майк отново отпи от виното.

— Да му го начукам! — пиански повтори Лъки. — Дай шишето.

Майк му даде почти празната бутилка. Лъки вече се беше натряскал толкова, че се клатеше в ритъм с движението на влака. Подпухналите му очи бяха притворени.

— Шибаното копеле има... Как беше? Остро изразена мания — продължи Майк Холивуд. — Без майтап. От наркотиците. Взима торазин на всеки четири часа, и валиум, и викодим, и литиум, и ксанакс, и дезирел, и какво ли още не. Гълта повече опиати от цял

руски отбор по вдигане на тежести... И този тъпанар да ме изгони заради единствения ми скапан купон с марихуана. Скъпият ми татко!

Влакът съвсем намали скоростта, приближавайки върха, и по чакъла до релсите се чува стъпки. После се показаха четирима души — тичаха с всички сили успоредно с влака.

— Качвайте се, копелета! — пиански изкрещя Лъки. Единият мъж скочи в товарния вагон. Другите двама го последваха, сетне се обърнаха, сграбчиха четвъртия и го издърпаха във вагона. Новодошлите бяха мръсни и дрипави като Лъки и Майк Холивуд, но съвсем не бяха толкова пияни.

— Я вижте какво има тук — рече единият, като огледа Лъки и Майк. — Пиячка.

Беше дебел и мазен, имаше дълги прошарени коси, завързани на опашка, и говореше с акцент от западен Тексас.

— Време е за коктейли — каза другият скитник и кимна към бутилката вино. Той беше нисък и мускулест и също говореше с тексаски акцент.

Третият бе чернокож мъж на трийсет и няколко години. Онзи, когото бяха издърпали във вагона, беше с бръсната глава и тялото му беше изрисувано със затворнически татуировки.

— Дай бутилката, задник — каза гологлавият.

— Дадено... — глуповато се ухили Лъки, бързо пресуши останалото вино и хвърли шишето през отворената врата на бавно движещия се вагон. — Изсмукахме всичко.

— Шибани янки — изръмжа чернокожият, когато чу акцента на Лъки.

— Седнал си ми на мястото — рече ниският мускулест скитник и тръгна към Лъки.

Лъки се опита да стане, но преди да се надигне, скитникът го ритна и Лъки падна по задник.

— Откъде си купи тези страхотни обувки от истинска кожа? — подигравателно се ухили мъжът; имаше предвид найлоновите чували на краката му.

Лъки и Майк разбраха, че яко са загазили. Щяха да ги пребият без абсолютна никаква причина. Понякога ставаше така по железопътните линии. Е, животът не прощава никому.

— По-спокойно бе, момчета — изфъфли Лъки, опитвайки да се съвземе.

— Шибани янки. Като хемороиди сте — провлачено каза сивокосият скитник. — Най-добре е да ги видиш прострени на земята. Но като станат, адски ме изнервят.

— Така е — опита да се ухили Лъки, но силна болка прониза изранените му устни.

— Ей сега ще изхвърчите оттук — рече онзи с бръснатата глава и без предупреждение четиримата тексасци се нахвърлиха върху двамата янки.

Схватката не беше ожесточена, защото Лъки и Майк бяха пияни. Лъки удари с глава ниския скитник, но други двама го хванаха и го изхвърлиха от вагона. Раницата му го последва. Влакът се движеше само с двайсет и пет километра в час. Лъки опита да се стегне, колкото можа, наведе глава към гърдите си, претърколи се тежко по лекия склон и накрая спря. Цялото тяло го болеше. След секунди Майк също излетя от вагона, тупна тежко на земята и не помръдна.

— Мамка му — измърмори Лъки. — Не знаеш как да падаш, Майк.

От вагона се разнесоха победоносни крясъци. Влакът отмина.

Лъки се изправи с усилие и огледа раните и охлузванията по тялото си. После залитайки се приближи до Майк, който още лежеше по гръб, изпаднал в безсъзнание. Лъки донесе раницата си и извади шише с вода и скъсана фланелка. Намокри я и я сложи на челото на Майк, който изохка, най-сетне отвори очи и попита:

— Какво стана?

— Тия простаци ни изхвърлиха от проклетия влак — изфъфли Лъки и се огледа. На север видя поляна и буйни зелени храсти. — Там може би има вода.

Майк Холивуд се опита да стане.

— Мисля, че имам счупени ребра — изпъшка той.

— Тия простаци ни изхвърлиха от проклетия влак — повтори Лъки и помогна на Майк Холивуд да се изправи.

Двайсет и две годишният мъж изстена и извика от болка.

— „Шварценегер е рушител на домове“ — замислено каза Лъки, гледайки фланелката му, — но ти и аз сме развалини без домове.

Зелената поляна се намираше на брега на голямо езеро. Водата беше студена и чиста. Лъки съблече фланелката и панталона си, махна найлоновите чували от краката си, нагази в езерото и изми косата си и изтърка с ръце тялото си, като внимаваше да не разкърва раните на устните си. Студената вода малко го отрезви.

— Този живот започна да ми писва — каза той, когато излезе от водата и седна на бельото си, сложено върху един голям камък. — Може би трябва да престана да пътувам по товарните влакове и да отида в Калифорния да бера плодове. А може би твоят баща ще ми даде някоя роля и ще стана звезда.

— Няма да искаш да работиш за него. Той е пълен задник — през стиснати зъби каза Майк, който още се държеше за ребрата. — Но понякога ми липсва... Не знам защо... Предполагам, защото...

— Защото е единственият ти роднина — довърши мисълта му Лъки.

Майк и по-рано бе изпадал в крайно противоположни настроения — гняв и омраза, последвани от чувство за самота и копнеж. Той отчаяно се нуждаеше от баща — услуга, която по-възрастният скитник не беше готов да му направи. Лъки обикновено търсеше нещо за пиене и постоянно се бореше да не изпадне в делириум тременс — онези страшни халюцинации, предизвикани от намаляващото въздействие на алкохола и разрушителното му въображение. Той бе изпадал два пъти в това състояние и веднъж крещя толкова отчаяно, че четирима скитници го заведоха в спешното отделение на една болница в Уилмингтън, Делауеър, докато Лъки гонеше въображаемите змии и буболечки, които мислеше, че пълзят по тялото му и гризат очите му.

Сега Лъки нямаше пари и алкохол. Трябваше да започне да работи, за да си осигури пиене, преди отново да бъде повален от проклетия делириум тременс.

Той погледна към езерото. На около петстотин метра имаше рибарско селище. После насочи погледа си на другата страна и видя огромна каменна сграда.

— Какво е това, по дяволите? — попита Лъки.

На около километър и половина се разнасяше прахоляк от превозно средство, движещо се по черен път.

— Прилича на затвор — отговори Майк.

Двамата гледаха с нарастваща паника как превозното средство се приближава към тях. Беше военен джип, боядисан в камуфлажен зелен цвят. Лъки и Майк бързо събраха нещата си и се скриха в храстите. Джипът спря там, където бяха седали. Шофьорът беше войник, на задната седалка имаше още двама. Всички бяха въоръжени до зъби.

— Имат пушки — прошепна Майк. — Немски автомати — рече Лъки.

Войникът, който се намираше най-близо до тях, извади мегафон и извика:

— Няма да ви гоним, но тази територия е военна собственост. Видяхме ви с биноклите. Слушайте какво ще ви кажа... Разкарайте се оттук. Отидете на магистралата или в село Ванишинг Лейк. Видим ли ви отново тук, ще ви изнесем с краката напред.

Мъжът с мегафона кимаше при всяка негова дума. После войникът изстреля един откос точно над главите на Лъки и Майк. Върху тях се посипаха листа и клонки. Сетне джипът потегли, връщайки се там, откъдето бе дошъл.

— Как така сме в Тексас, а на вратата пишеше Форт Детрик, Мериленд? — зачуди се Лъки.

— Кво ти пука? Дай да се чупим.

Те взеха вещите си и тръгнаха към рибарското селище.

Село Ванишинг Лейк беше малко и тихо — няколко десетки грубовати дървени бунгала. От двете страни на главната улица бяха наредени железария, супермаркет и бензиностанция. Имаше пристанище, където даваха лодки под наем, а до него — магазинче за рибарски принадлежности и ресторант с надпис:

КОФА И СТРЪВ

Докато Лъки и Майк бавно вървяха из центъра на селото, от железарията излязоха няколко души, за да видят двете нежелани привидения. Лъки отново бе нахлузил на краката си найлоновите чували, а Майк се бе превил на две и се държеше за ребрата.

— Да опитаме ей там — каза Лъки и посочи ресторантчето. — Аз ще говоря. Трябват ни пари за пиячка.

Двамата се приближиха до задната част и усетиха миризма на ядене от кухнята.

— Хей — извика Лъки и потропа на вратата.

След минута отвътре излезе красива млада русокоса жена, облечена в блуза без ръкави и джинси. На колана ѝ бе затъкнат тефтер за поръчки, а зад ухото — молив.

— Да? — каза тя.

— Добро утро — усмихна се Лъки. — Аз и Майк сме много гладни. Днес е неделя, ден за християнско милосърдие, затова се питахме дали не може да свършим някаква работа срещу малко храна. Или още по-добре — срещу малко пари за нещата от първа необходимост — шампоан, сапун, сапун. Каквото и да ни дадете, ще бъде високо оценено, госпожо.

Той се усмихна още по-широко, така че се видя счупеният му зъб.

— Ще попитам Бари. Той е шефът. В задния двор са влизали миещи мечки и са разхвърляли боклука навсякъде. Може да изчистите. Чакайте малко.

Тя изчезна и след няколко секунди се появи отново и им даде по две големи понички със захар.

— Седнете там — рече младата жена и посочи една пейка под бора.

— Благодаря. Аз съм Лъки, а това е Майк.

— Казвам се Стейси — каза хубавицата.

8. ПЪТУВАЩИЯТ ПРОПОВЕДНИК

— Ева била съблазнена от змията и родила син. Ето защо онова първо семе, за което се разказва в Битие, е било на дявола — крещеше преподобният Фанън Кинкейд на паството си. — Онзи син е бил Каин, който после убил брат си Авел.

Беше десет часът в неделя сутринта и преподобният Фанън Кинкейд стоеше пред импровизиран олтар в параклис, направен от материали, изхвърлени или откраднати от къщите покрай железопътната линия „Пасифик Юг“. Отгоре беше опънато огромно зелено платнище.

Параклисът беше разположен в хълмовете над Ванишинг Лейк, на около три километра от затвора. Утринното слънце напичаше през платнището и хвърляше странен зеленикав оттенък върху богомолците. Те седяха на пънове, върху кашони или на земята и със страхопочитание гледаха Фанън Кинкейд, който внушително се извисяваше над паството си.

— Е, и какво ни говори това за второто сътворение? — изрева Фанън и после замълча, сякаш очакваше отговор, но никой не посмя да се обади. — Говори ни, че Каин не е бил син на Адам, а на дявола. Адам е бил първият и единственият бял човек, създаден от Бога. И чак по-късно Адам дал семето си на Ева и се родил Сит. И с него дошло славното начало на божествената цивилизация на белите.

В параклиса имаше четирийсет богомолци — дрипави, мръсни мъже и няколко уморени на вид жени с разрошени коси. Всички бяха бездомници и се бяха навели напред, за да чуят всяка мъдра дума на Фанън. Всички освен Декстър Демил, който седеше между двама униформени пазачи и беше облечен в памучен панталон и розова риза.

— Някои ще кажат, че това е ерес. Тези езичници питат: къде в Светото писание се споменава за второ сътворение?

Фанън Кинкейд огледа паството си. Сребристобелите му коси блестяха на слънчевата светлина, която проникваше през дупките на импровизирания параклис.

— За да отговорим на този въпрос, трябва да прочетем четирийсет и осма и четирийсет и девета глава на Битие и предсказанията на Яков за дванайсетте му синове и да разберем как са били създадени Израилевите племена и как постепенно са започнали да управляват народите в Европа.

Двамата военни полицаи, които тази неделя бяха довели Декстър Демил на проповедта, бяха Боби Фарагът и Луис Потър. И двамата бяха от аграрния Юг и бяха назначени на работа в затвора във Ванишинг Лейк. Декстър ги смяташе за измет в униформи. Боби и Луис бяха открили параклиса, докато ловуваха по хълмовете. Един ден Декстър ги чу да разговарят за странния скитащ проповедник, който живеел там заедно с шайка извергнати от обществото хора. Той ги разпита за него и реши, че може би Фанън Кинкейд е точно онова, което търси, така че си издейства от управата на Форт Детрик да присъства на проповедите. Разрешиха му да ходи там, но с охрана, и той прие това условие.

— И така, да се върнем на произхода — прогърмя гласът на Фанън. Той погледна за миг Библията, сетне вдигна глава и започна да цитира горе-долу по памет. — „И Израил каза: Чадата, които родиш подир тях, ще бъдат твои и ще се наричат с името на тия свои братя и аз ще ги благословя.“ „Но като видя Йосиф, че баща му възложи дясната си ръка на Ефремовата глава, не одобри; и дигна ръката на баща си, за да я премести от Ефремовата глава на Манасиевата глава. И Йосиф рече на баща си: Не така, тате, защото ето първородният, възложи дясната си ръка на неговата глава. Но баща му отказа, като рече: Зная, синко, зная; и той ще стане племе; и той ще бъде велик; но по-младият му брат ще бъде по-голям от него, и потомството му ще стане множество народи.“ „И Израил постави Ефрема пред Манасия.“

Кинкейд млъкна и огледа паството си.

— Чухте ли това? Пак ще го повторя, защото е много важно. „Израил постави Ефрема пред Манасия“! Израил, бащата на Йосиф, е избрал една раса да превъзхожда над другите. И това е расата на белите християни.

Присъстващите закимаха и замърмориха одобрително.

„Какви лайнари“ — помисли Декстър и погледна насъбралото се множество от несретни и объркани души. Бяха облечени в дрипи, а лицата им бяха измъчени. На бицепсите на повечето бяха татуирани

инициалите ПТВА. Единственият проблем беше, че всички бяха въоръжени до зъби. Мъжете носеха всевъзможни видове оръжия, които подрънкваха на коланите им, а на гърдите им бяха препасани патрондаши.

— Отче наш, Който си на небесата! — зашепнаха те. — Да се свети Твоето име...

Декстър наведе глава и започна да се моли заедно с тях. Нямаше представа как би могъл да употреби тази сбирщина от отрепки, но знаеше, че те са най-добрата му възможност да избяга. Демил подозираше, че след смъртта на Трой Лий Уилямс и Силвестър Суифт времето му е изтекло. Адмирал Зол щеше да се отърве от него веднага щом се увереше, че Декстър е усъвършенствал приона „Бледия кон“. Онова, което се бе случило с Макс Ричардсън, беше доказателство за бруталността на Зол. Преподобният Кинкейд вероятно можеше да изведе Декстър от Черните хълмове в Тексас. Фанън сигурно имаше четириколесни превозни средства, способни да се катерят по възвишенията и да отбягват барикадите на пътя, които мигновено щяха да бъдат поставени, ако Демил се опиташе да избяга.

След проповедта седнаха да пият лимонада в някаква жълта палатка, отворена от едната страна. Фанън Кинкейд се настани на овехтяло тапицирано кресло. Ръцете му бяха на коленете като на египетски фараон. Декстър бе седнал на една щайга, а двамата му телохранители клечаха в прахоляка до него.

— Не бях чувал теорията за сътворението от две семена — рече Декстър. — Намирам я за много въодушевяваща и поучителна.

— Биолог като теб би се придържал към учението на Дарвин. Хората като теб не може да вярват на глупостите, които бръщолевих — рече Фанън.

Демил се усмихна. Двамата приличаха на борци, които обикалят в кръг един срещу друг и се дебнат. Всеки искаше нещо от другия. Декстър разбра, че възрастният мъж е много повече, отколкото се вижда на пръв поглед. Сините му очи излъчваха интелигентност и енергичност.

— Защо? — попита Демил. — Има много възгледи за произхода на живота. Не е необходимо Дарвин да оспорва библейското сътворение.

— Искаш да кажеш, че Господ е създал живота, като е събрал гроздове от клетки на микроби и те са се превърнали в бактерии, които са се развили във влагата по листата на праисторическите дървета, сетне са паднали на земята и са се смесили с протеините в калта, откъдето след милиони години е произлязъл по-сложният организъм, способен да се дели и размножава, докато накрая идва Потопът и го превръща в попова лъжичка. После тази риба става земноводен гущер, започва да върви, помагайки си с опашка, и след още милиони години еволюира в двуного или нещо подобно.

Сините очи на Фанън блестяха и изненадваха Демил с интелигентността, проникателността и енергията си.

— Хубаво, но забравяш няколко важни стадия като например първия начин на клетъчно делене, при което броят на хромозомите намалява наполовина и се получават хаплоидни полови клетки, наречено мейоза. Но кой може да каже, че Дарвиновият еволюционен процес не е Божието сътворение? То може да бъде молекулно и божествено, нали? Трябват ли ни библейските буци глина?

— Не знам, може би не — отговори Фанън. — Но вероятно не ни трябват и твоите вкаменели скелети.

— Ще ти кажа какво ме притеснява в Дарвин — усмихна се Декстър. — Не харесвам липсващите звена. Тръгваме от австралопитека, минаваме през Хомо еректус и стигаме до съвременния Хомо сапиенс, но още много загадки остават неразкрити. В еволюционната верига има множество празноти.

— Нали не ме будалкаш, Демил?

— Доктор Демил — поправи го Декстър.

— Защитил си докторат. Това те прави само доктор на науките. Истинският доктор лекува болните, а докторът на науките само чете книги или ги пише. Аз не те карам да ми викаш полковник. Бил ли си във Виетнам?

— Служих в армията.

— Аз се бих за Америка. Заради всички добрини, които ми е сторила тази красива, благословена от Бога страна — извика Фанън, после се усмихна и като че ли се поотпусна. — Може би искаш да знаеш защо ти позволих да идваш тук и да ни посещаващ?

Сега Декстър видя в очите на преподобния Кинкейд нещо друго. Блясък, свързан с някаква истина, която не знаеше никой друг, освен

самия Фанън.

— Не знаех, че достъпът е ограничен — рече Демил.

— Не ме будалкай. Ти си по-умен, отколкото се правиш. Аз разреших на Боби да те покани тук. Знам какво става в онзи затвор. Боби и Луис ми казват всичко. Там вършите големи гадости.

— Нима? — Декстър погледна двамата млади телохранители, които изведнъж се почувстваха неудобно. — И какво още ти казаха?

— Ти правиш химически оръжия. А аз се интересувам от това.

— Сгрешили са. Аз не съм химик, а специалист по молекулна биология, както самият ти каза. Не се занимавам с химични съединения.

Фанън погледна двамата пазачи и помежду им премина някаква безгласна команда. Военните полицаи мигновено станаха, излязоха от палатката, спряха на около петнайсет метра, обърнаха се с гръб към Демил и Кинкейд и се вторачиха в богомолците, седнали на скалистия склон.

— Какво всъщност мислиш за проповедта ми? — попита Кинкейд и се усмихна.

— Беше уникална. Както казах, ти спомена някои неща, за които не се бях замислял.

— Така ли? Смятам, че ти и аз ще станем приятели — много бавно каза Фанън.

— И аз така се надявам.

— Но приятелите си казват истината. Боби и Луис са ти казали за моята малка църква, защото аз им заповядах да го направят. А те ми разказаха за ситуацията в затвора. Не можеш да ходиш насам-натам, без да те наблюдават, а?

— Да, това е проблем — призна Декстър.

Фанън протегна ръка, откъсна дълъг стрък трева, лапна го и замислено го задъвка.

— Имаш ли представа какво правя тук?

— Не.

— Църквата, която оглавявам, се нарича „Християнски хор и Божията воля“.

— Видях надписа на знамето в параклиса.

— Ние сме хор от ангели и съслужители. В Откровението на Йоана е предсказана появата на Хор от сто четирийсет и четири

хиляди^[1].

— Наистина ли? — Декстър беше агностик и не беше сигурен накъде води този разговор.

— „Защото дойде великият ден на гнева Му.“ „Видях четири Ангела да стоят на четирите ъгли на земята.“ „И чух броя на отбелязаните с печат: сто четирийсет и четири хиляди, отбелязани с печат от всичките колена на синовете Израилеви.“ „А един от старците заговори и ме попита: тия, облечените в бели дрехи, кои са и откъде са дошли? Аз му отговорих: ти знаеш, господарю. А той ми рече: те са, които идат от голямата скръб; те опраха дрехите си и ги избелиха с кръвта на Агнеца.“^[2]

Фанън млъкна и се вторачи изпитателно в Декстър, който за пореден път почувства, че трябва да каже нещо, но не знаеше какво.

— Разбирам — смотолеви той.

— Аз съм един от онези четири ангела и ще поведе хората си към най-великата Божия победа. Ще предизвикаме хаос в правителството, съставено от объркани идолопоклонници, които са предпочели да се кланят на материалните ценности, продавани им от евреите. Сегашното правителство на Съединените щати е много покорумпирано от Британската империя, на която нашият Конгрес обяви война през 1776 година. Днешните ни лидери предпочитат да боготворят децата на Сатаната, родени от слабините на Манасия пред божествените потомци на Яков и дванайсетте Израилеви колена. И както е предсказано, ние ще бъдем Хора на сто четирийсет и четирите хиляди и ще счупим оковите на корумпираната администрация. Аз предвождам Втората американска революционна армия. Какво ще кажеш?

Декстър Демил бе принуден да направи още една бърза преценка. Той най-после разбра, че екзалтираният блясък в очите на Фанън Кинкейд е нещо повече от проникателност и интелигентност. Всъщност най-после разбра, че мъжът на вехтото тапицирано кресло срещу него е откачен.

---

[1] „След това видях: ето, Агнецът стои на планината Сион, и с Него сто четирийсет и четири хиляди, които имаха на челата си написано името на Неговия Отец... и пеят като че ли нова песен... И никой не можеше да научи тая песен, освен ония сто и четирийсет и

четири хиляди... Тия са, които не се оскверниха с жени, защото са девствени; тия са, които вървят след Агнеца, където и да отиде. Тия са изкупени измежду човеците, начатъци на Бога и Агнеца, и в устата им мъст се не намери; те са непорочни.“ — Откровението на Йоана 14:1, 14:3, 14:4, 14:5. — Б. пр. [↑](#)

[\[2\]](#) Откровението на Йоана — 6:17, 7:1, 7:4, 7:13, 7:14. — Б. пр. [↑](#)

9. ПРОИЗШЕСТВИЕ ВЪВ ВАНИШИНГ ЛЕЙК

— За мен голям чийзбургер, малко чили конкарни и будвайзер — каза доктор Чарлс Лак и огледа хубавата фигура на Стейси Ричардсън, която се наведе над масата да му налее чаша вода.

„Кофа и стръв“ се изпълваше с посетители. Беше неделя обед и клиентите бяха обичайните пенсионери, ходили на църква, и неколцина рибари, а в отсрещния ъгъл на ресторанта имаше група войници от затвора, които вдигаха невъобразим шум.

— Мога да говоря с тях, ако искаш — каза доктор Лак.

— Не е необходимо. Те са като кученца, които дърпат и късат обувка — рече Стейси с провинциалния акцент, който бе усвоила, когато бе играла в училищната постановка на „Оклахома“.

Чарлс Лак се опитваше да измисли начин как да свали тесните джинси на красивата нова сервитьорка и да я вкара в леглото. Не го биваше много с жените. Бе оплешивял рано и досега, на трийсет и четири години, бе спал само с две жени. Доктор Лак погледна поразително красивата русокоса сервитьорка и реши да изиграе най-силния си коз — научния си интелект.

— Искаш ли да чуеш какво открихме? — попита той. — Наистина е невероятно.

— Разбира се — ухили се тя и затъкна тефтера в колана си, а молива — зад ухото. — Обикновено слушам само оплаквания от храната на Барни.

— Нали ми каза за онези скитници, които сте наели да изчистят задния двор, след като са влизали миещите мечки...

— Да — каза Стейси и погледна през прозореца към Майк Холивуд и Лъки, които привършваха с изгребването на боклука.

— Ами... допреди няколко месеца се занимавах с изследвания на миещите мечки.

„И аз“ — помисли Стейси и си спомни доклада, от чието публикуване в списание „Науката за животните“ бе спечелила петстотин долара, и за Изи, керамичното мече, подарък от Макс.

— Изследването ми показва, че някои разновидности на H1Y-1 при миешките мечки инфектират човешките мозъчни клетки.

Стейси беше чела научния доклад. Изследването бе извършено от трима японски микробиолози и името на доктор Чарл Лак не се споменаваше никъде.

— Ти и доктор Демил сигурно имате страшно много работа в затвора — каза тя, сменяйки темата.

— Познаваш ли доктор Демил?

— Не съм разговаряла с него. Един-два пъти го видях в магазина за хранителни стоки. Винаги има охрана, сякаш е национално съкровище.

— Е, не съвсем. — Сега доктор Лак внимателно подбираше думите си, за да дискредитира съперника си. — Доктор Демил е объркана и дисоциативна личност и трябва непрекъснато да бъде наблюдаван. Не обичам да употребявам термини като „склонен към самоубийство“, но охраната го пази за негово добро.

— Аз пък мислех, че е важна клечка — рече Стейси и учудено поклати глава. — Е, отивам да изпълня поръчката ти, защото инак ще умреш от глад.

Тя се отдалечи и войниците подсвириха, когато мина покрай тях.

— Дай по още една бира, Стейси — извика един.

— Ей сега, сладур — изчурулика тя и се стрелна покрай масата им. — И по-спокойно. Това не е родео.

Стейси събра използваните чинии и влезе в кухнята, където Барни, собственикът на ресторанта, печеше кюфтета, бъркаше соса чили и изоставаше с поръчките. Той избърса потното си чело с хавлията, която винаги беше праметната на врата му.

— Още по една бира за войниците — каза тя. — А доктор Лак иска чийзбургер и чили конкарни. Двамата скитници приключват с почистването, затова по-добре реши колко ще им платиш.

— Имам много работа, Стейси. Ще се оправя със скитниците, когато мога.

Барни сложи бирите на подноса, сетне бутна две плодови салати на шубера.

Стейси взе всичко, влезе в ресторанта и сервира питиетата и храната.

— Ето я спасителката! — извика един от войниците. Онзи, който седеше най-близо до нея, се опита да я хване през кръста, когато тя се наведе да раздаде бирите.

— Спокойно, сладур — рече Стейси и закачливо блъсна ръката му. — Не бъркай в канчето на шефа.

Войниците нададоха одобрителни възгласи.

След като родителите ѝ починаха, Стейси бе работила като сервитьорка и бе спестила достатъчно, за да плати следването си в колежа. И първото, което научи, беше как да сервира, без да я закачат.

Тя раздаде бирите, взе плодовите салати и ги занесе на съседната маса, където седяха Сид и Мери Сандърс, съпружеска двойка над шейсетте.

Сид беше пенсиониран зъболекар и знаеше множество стари вицове. Мери беше сивокоса и винаги мила. Двамата бяха казали на Стейси, че скоро са празнували сребърната си сватба и са се преместили във Ванишинг Лейк, за да изживеят златните си години. Мери гневно гледаше буйстващите войници.

— Как ги търпиш? — ядосано попита тя.

— Съжалявам, госпожо Сандърс. Току-що ги помолих да се успокоят. Заповядайте, две плодови салати от ананас и кисело мляко с аромат на праскови. Ей сега ще донеса чайовете с лед.

— Когато онази сграда беше затвор, непрекъснато се притеснявахме, че някой ще избяга и ще ни убие, докато спим. Мислехме, че ще е много по-добре, когато я взе университетът, но сега навсякъде е пълно с войници.

— О, защо не престанеш да се оплакваш? — изръмжа Сид — нещо, което не беше характерно за него — и стресна и Мери, и Стейси.

— Цяла сутрин си намусен и Заядлив — каза Мери. — Какво ти става, Сид?

— Ей сега идвам — рече Стейси. Искаше да избегне тази непривична семейна кавга.

Докато се обръщаше, чу Мери да казва:

— Не ме гледай така злобно!

После Стейси чу шум на масата на семейство Сандърс, обърна се и видя, че Сид неочаквано става и гледа гневно съпругата си.

— Какво има? — попита Мери.

— Да те вземат дяволите! — извика той.

— Моля?

В ресторанта настъпи тишина. Всички се вторачиха в кръглоликия зъболекар, който ругаеше жена си на публично място без очевидна причина. Лицето му изведнъж се разкриви и зачерви.

— Млъкни, Сидни — изсъска Мери. — Седни и се дръж прилично. Какво ти става?

— Да ти го начукам! — яростно изкрещя той, протегна ръка и грабна от масата назъбения нож.

А после замахна и заби ножа до дръжката в гърдите на съпругата си. Мери Сандърс изохка, бялата ѝ копринена блуза се обагри с тъмnochервена кръв. Тя започна да пици, а съпругът ѝ се обърна и хукна навън. Посетителите се развикаха.

Стейси за миг се вцепени, а после протегна ръце към възрастната жена, която седеше и ужасена гледаше ножа в гърдите си. Мери потрепери в първия си предсмъртен гърч. Тялото ѝ започна да се тресе и дясната ѝ ръка удари с всичка сила по масата. Острието бе пронизало сърцето ѝ и Стейси разбра, че конвулсиите са признак за кислородна недостатъчност в мозъчната кора. Възрастната жена потрепери още няколко пъти, сетне въздъхна дълбоко и падна върху тапицираното канапе в сепарето.

Стейси провери пулса ѝ, но госпожа Сандърс беше мъртва.

Сид стоеше наред улицата между ресторанта и пристанището. Зъбите му бяха оголени. Още крещеше обидни думи. Двама войници го бяха последвали от заведението. Те стояха на прага на „Кофа и стръв“ и ужасени гледаха ръмжащия зъболекар.

— Да го вържем. Той е стар и немощен — каза по-високият, беше ефрейтор. — Ти мини отдясно, а аз — отляво.

Те се разделиха и тръгнаха към доктор Сандърс. И изведнъж възрастният мъж ги нападна. Направи го с такава ярост и ожесточение, че двамата дваисетгодишни мъже не можаха да го удържат. Сидни започна да дере лицата им — и щракаше със зъби: опитваше се да ги хапе!

На верандата изтичаха още двама войници. Загледаха стъписани как възрастният зъболекар се бие с двамата им другари, които бяха три пъти по-млади от него, после изтичаха на улицата и четиримата заедно успяха да обуздаят Сандърс.

Завързаха ръцете му зад гърба с коланите си и го завлякоха в ресторанта. Барни предложи да го заключат в празния килер в задната част на заведението. Помещението нямаше прозорци и се заключваше с катинар. Затвориха го там, но продължиха да чуват несвързаните му крясъци.

— Какво му стана? — смаяно попита Барни. Никой не отговори.

Стейси Ричардсън имаше теория. Но само доктор Чарлс Лак знаеше точно какво се бе случило.

— Имаме произшествие — каза той по телефона на Декстър Демил. — Мисля... Мисля...

— Какво мислиш? — нетърпеливо извика Декстър, който беше в лабораторията си в сграда номер шест в затвора във Ванишинг Лейк.

— Имаме проблем. Един тип в ресторанта току-що се побърка и уби съпругата си. — Доктор Лак започна да шепне. — Държеше се точно като експерименталните обекти вчера.

— Това е невъзможно! — извика Демил. — Как е могло да стане?

— Явно някои от проклетите ти комари са избягали — изсъска доктор Лак. — Казах ти, че това е грешка. Не трябваше да използваме аеробиологичен разпространител на заразата.

— Да не говорим за това сега. Стой там. Ей сега ще дойда.

След петнайсет минути в града пристигна екип от затвора. Доктор Демил беше първият, който изскочи от микробуса без прозорци. Той влезе в ресторанта с медицинската си чанта в ръка. След него тичаха трима военни полицаи. Барни отключи катинара и предпазливо откряхна вратата на килера. Стейси Ричардсън се премести така, че да може да наблюдава какво става.

Доктор Сидни Сандърс бе коленичил на пода и се бе облегнал на стената. Ръцете му още бяха завързани зад гърба. В очите му вече не блестеше гняв, а отчаяние и озадаченост. Той се опита да стане, но залитна и също като Трой Лий, падна на дясната си страна. По брадичката му се стичаха лиги.

— Търси маркировка от интервенция — каза Демил на доктор Лак: имаше предвид ухапване от комар. Знаеше, че клиентите на ресторанта няма да разберат научната терминология. — Виж дали ще можеш да я изолираш. После ще направим сканиране.

Двамата бързо смъкнаха ризата на Сандърс и огледаха гърба и врата му.

— Ето тук — каза доктор Лак и посочи ухапване от комар на врата на умиращия мъж.

— Отведете го в микробуса — заповяда Декстър. — Зарежете стерилността. Трябва да действате бързо.

— Какво става? — попита Барни. — Това има ли нещо общо с експериментите, които правите в затвора?

Но доктор Лак и доктор Демил вече вървяха след униформените военни полицаи, които изнасяха от ресторанта умиращия шейсет и пет годишен зъболекар. Хвърлиха го в микробуса, блъснаха Барни настрана, треснаха задната врата и потеглиха.

Мери Сандърс лежеше мъртва в сепарето. Барни се обади на съдебния лекар и на шерифа, които се намираха на осемдесет километра, в Бракетвил. Шерифът каза, че щели да дойдат колкото е възможно по-скоро, и предложи на Барни да сложи Мери в хладилника за риба на пристанището.

Стейси Ричардсън се измъкна от ресторанта в суматохата и отиде в двустайното си бунгало, което Барни понякога даваше под наем на служителите си. Видя, че двамата скитници са приключили с почистването, но са заминали, без да изчакаат да получат пари или храна. Предположи, че като всички останали бездомници, и те са болезнено чувствителни към уязвимостта си и са избягали.

Извади ключа, отвори вратата и влезе в бунгалото. Седна на малкото бюро и взе от лавицата папка с надпис ПРИОНИ.

Отвори на частта, озаглавена СИМПТОМИ И ПРОТИЧАНЕ НА ЗАБОЛЯВАНЕТО.

После обърна на празна страница и написа: „Доктор Сидни Сандърс, стоматолог. Вероятно настъпване на смъртта — около десет и трийсет на 16.07.1999. Състоянието изглежда свързано с поражения върху невроните и не прилича на никое от познатите. Вероятна ятрогенна инфекция, самоубийствена ярост, последвана от епилепсия. Преносител на заразата — комар.“

После подробно описа странното самоубийствено държане на доктор Сандърс.

В папката имаше и няколко снимки на Чарлс Лак и на Декстър Демил, направени с фотоапарат с телеобектив, както и информация за научните им изследвания. Под биографията на Демил Стейси добави: „Психически лабилен, дисоциативен и склонен към самоубийство“. А

се предполагаше, че стабилният и жизнерадостен Макс е пъхнал в устата си дулото на ловджийската пушка и е натиснал спусъка.

10. КОНТРОЛ ВЪРХУ ПОРАЖЕНИЯТА

Седяха в старата съдебна зала в голямата правоъгълна административна сграда от белезникави тухли. От прозорците, обърнати към двора, се виждаше високата кула на газовата камера в централния блок на затвора.

Адмирал Джеймс Зол седеше с гръб към прозорците, през които струеше слънчева светлина, озаряваща нещастните лица на Декстър Демил, Чарлс Лак и полковник Читик. В единия ъгъл на залата, до голямата карта на Ванишинг Лейк, седеше капитан Николас Зинго. Той и командосите му от Делта Форс бяха зачислени към адмирал Зол за охрана на програмата и бяха дошли преди час от Форт Детрик с три хеликоптера „Блекхоук“ без опознавателни знаци.

Капитан Зинго беше мускулист трийсетгодишен мъж.

Декстър се страхуваше, че някой ден именно Зинго ще получи заповед да го очисти. Зинго беше командир на бойна част, състояща се от десетима добре обучени командоси от Делта Форс, които веднага след пристигането си присвоиха всички джипове и камиони на затвора и после бързо ги разположиха около Ванишинг Лейк. Капитан Зинго имаше на ухото слушалка, свързана с радиопредавател, прикрепен на колана му, и поддържаше връзка с командосите си, като в същото време слушаше какво става в залата за конференции.

— Предполагам, че причината е твоят коктейл — обърна се адмирал Зол към доктор Демил.

— За да разберем със сигурност — отговори Декстър, трябва да изследваме с електронен микроскоп мозъчна тъкан и да видим дали в клетките има необичайни количества амилоидни отлагания и...

— Зарежи глупостите — прекъсна го Зол. — Не искам да слушам научни бръцолевения. Нашето изобретение ли е виновно, или не?

Декстър не можеше да събере сили да отговори, но доктор Лак каза:

— Да, адмирале.

Зол стана, бавно заобиколи масата и се приближи до картата.

— Как са излезли проклетите комари?

— Преди час направихме тест с оцветен пушек. Един от отдушниците пропуска. Старите газови клапи не са добре запечатани и не са били ремонтирани отдавна.

— Защо не направихте тест с оцветен пушек преди да вкарате там онези двама лайнари?

— Уместен въпрос, сър — отговори Чарлс Лак и погледна Декстър, сякаш той знаеше отговора.

Демил знаеше, че са направили грешка. А „Откачения ас“ не беше човек, който прощаваше грешките.

Стаята сякаш се смали и стените се приближиха до него. Дъхът му излизаше бързо, а сърцето му блъскаше толкова силно в гърдите, че той се уплаши да не получи инфаркт.

— Добре. Да оставим това — каза Зол. — Сега имаме проблем. Искam пълна карантина на това село. Никой да не го напуска. Колко души живеят в него?

— Към четиристотин — отговори доктор Лак.

— Освен това искам да се прекъснат телефоните. Искam пълно информационно затъмнение. Ако нещо се разчуе, данъкоплатците ще разберат, че парите им отиват за финансирането на тази програма, и ще ни повикат в Белия дом да даваме обяснения. — Никой не каза нищо, но всички знаеха, че ако историята се разчуе, ще отидат не в Белия дом, а в затвора Левънуърт. — Главният приоритет е карантината. После ще се погрижим за унищожаването на избягалите комари.

Капитан Зинго също стана и се приближи до картата.

— Ние имаме свръхчувствителни самонасочващи се микрофони, настроени на точната честота на звука, който издават женските комари, когато летят. Били са изпробвани върху комари, преносители на зараза, затова знаем, че са прецизни и ефикасни. Хората ми проверяват мочурищата около езерото, за да открият местата, където се размножават.

— Защо мислите, че се размножават? — попита Декстър. — Женските са стерилизирани. Не могат да се размножават.

Доктор Лак скочи.

— Не искам да споря, Декстър, но явно не са били добре стерилизирани.

— Как не! — сопна се Демил. — Лично аз го направих.

— Взех няколко новоизлюпени ларви от лабораторията ти, които после се излюпиха. Не си стерилизирал добре женските и съжалявам, че го казвам, но намерих и жизнеспособни мъжки комари.

— Това е невъзможно! — възкликна Декстър, но започна да подозира, че доктор Лак е саботирал експеримента му с комарите. — Насекомите и ларвите бяха изложени на силна доза рентгеново облъчване. Няма начин да се размножават.

— Обаче е станало — каза Чарлс Лак. Лицето му беше сериозно. Той бе избрал този момент, в присъствието на адмирал Зол, за да унищожи Декстър Демил.

— Ако се размножават — рече капитан Зинго, — тогава имаме още по-голям проблем. Трябва да намерим местата край езерото, където са гнездата им, и незабавно да ги изтребим с инсектициди или със запалителни вещества. Мисля, че трябва да запалим тресавищата и да ги изгорим. Така ще унищожим новоизлюпените ларви.

В стаята настъпи тишина, изпълнена с нервно напрежение. Накрая капитан Зинго добави:

— Половината от хората ми работят с високочестотни микрофони и търсят местата на размножаване. Другата половина се занимават с телефоните и карантината.

— Комарите се роят на залез слънце — каза доктор Лак. — Мисля, че трябва да се справим с тях преди това.

— Добре. Имаме два часа — рече Зинго, погледна часовника си и после се обърна към картата. — За карантината на цивилното население ще разположим хора на двете шосета около езерото. Линейката е паркирана на главния път. Ще отсечем няколко дървета и ще блокираме магистралата на три километра оттук. Ще поставим там двама души да връщат колите, но така вероятно ще спечелим по-малко от ден. После ще довтасат местните ченгета.

— А телефоните? — попита адмирал Зол.

— Работим по въпроса — отговори капитан Зинго и включи предавателя си. — Дайте информация за обстановката.

Той се заслуша за минута, после изключи предавателя, погледна Зол и каза:

— Току-що са извадили от строя антените за клетъчните телефони на хълма. Намерили са главната телефонна разпределителна кутия и в момента я дезактивират.

— Нещо друго?

— Единият от четирите разузнавателни екипа току-що е научил, че на изток около железопътната линия има някакъв бивак на скитници. Веднага щом могат, ще отидат да се погрижат за тях.

Декстър Демил рязко изправи рамене. Фанън Кинкейд беше въоръжен до зъби фанатик. Декстър се съмняваше, че двамата мъже с джипа ще могат да се погрижат за един от четирите Божии ангели на революцията.

Стейси и повечето жители на село Ванишинг Лейк чуха бръмченето и тракането на перките на трите хеликоптера „Блекхоук“, разнасящо се от каньона и отекващо по хълмовете. Десетина-дванайсет мъже излязоха от къщите си, застанаха на кея и се вторачиха през биноклите си в бойните хеликоптери, които се приземиха на километър и половина от игрището за бейзбол до затвора.

— Какво са намислили тия типове? — нервно попита Барни.

Всички се опитваха да проумеят странните събития от следобеда. Стейси стоеше досами водата и гледаше хеликоптерите без опознавателни знаци през телеобектива на фотоапарата си. Тя направи няколко снимки и се замисли какъв да бъде следващият ѝ ход. Не се съмняваше, че има някаква аеробиологична епидемия, разпространена от комари. Запита се дали всички жители на Ванишинг Лейк ще умрат, следвайки ужасния самоубийствен път на горките Сид и Мери Сандърс. Подозираше, че странният невроенцефалит, погубил Сид, е прион, който много прилича на рядката болест „куру“, открита в началото на седемдесетте години от Карл Гайдушек и Декстър Демил. Макс ѝ бе писал, че „куру“ се причинява от деформиран протеин, който, след като се поеме от организма или се инжектира, не се разрушава от ензимите в тялото като другите протеини. Прионът проникваше в мозъка, където атакуваше центъра на настроенятия, разяждаше го и го превръщаше в пихтия, предизвиквайки състояние, наречено гъбест енцефалит. Ако доктор Демил бе разработвал някаква подсилена разновидност на „куру“, това щеше да бъде най-страшното разработвано досега стратегическо оръжие. Стейси знаеше, че преносителите са комарите — и ако се размножаваха, само след няколко часа жителите на Ванишинг Лейк щяха да обезумеят.

Мислеше и за още нещо, което Макс бе включил в съобщението си до нея по електронната поща. Там пишеше, че протеиновото

биологично оръжие е изключително опасно, защото се приспособява към химичните съединения в организма на гостоприемника. Прионът не причиняваше инфекция или оток подобно на вируса, затова често не можеше да бъде поставена диагноза. Това всъщност беше тайно оръжие, което незабележимо и ефикасно поражаваше мозъка. Имунната система дори не съзнаваше, че прионът е проникнал в организма. После този деформиран протеин се разпространяваше бързо, а тялото не произвеждаше антитела, които да се борят с него.

След двацет минути в рибарското селище пристигна първият джип, пълен с облечени в защитни дрехи войници. Шофьорът караше бавно по улицата, а един от войниците държеше микрофон.

— Какво стана със Сид? Мъртъв ли е? — попита Барни.

— Прибирайте се вътре — отговори войникът. — Ние ще се погрижим за всичко.

Стейси стоеше наблизо и видя студения, заплашителен поглед в очите на тримата войници. В изражението им липсваше всякаква загриженост към населението на селото. Тя знаеше, че инцидентът ще ескалира и че ако иска да остане жива, трябва незабавно да избяга от Ванишинг Лейк.

Отиде в бунгалото си и се опита да се обади на Уендъл в университета на Южна Калифорния. Телефонът не работеше. Клетъчният — също.

— По дяволите! — прошепна тя, разбрала, че военните вече са прекъснали комуникациите.

Сигурно и пътищата бяха блокирани. Стейси грабна раницата си и тетрадката с научната информация и започна да хвърля на леглото всичко, от което щеше да се нуждае. Намери няколко шоколадови десерта, бутилка минерална вода, дъждобран и фотоапарата си. Сложи ги в раницата и я нарами.

— В какво ме забърка, Макс? — прошепна Стейси, после огледа стаята за последен път.

Не видя нищо друго, което би могло да ѝ потрѣбва, и излезе от бунгалото.

Тръгна по пътеката зад ресторанта и навлезе в гората. Вървеше близо до брега и се движеше към стария затвор. Нямаше представа дали ще умре от смъртоносно ухапване на комар, или в ръцете на

войниците със студените очи. Знаеше само, че това са същите гадове, които бяха убили Макс и се готвеха да убият и други невинни хора.

Стейси Ричардсън възнамеряваше да направи фотографски архив на престъпленията им.

11. АПОКАЛИПСИС

— Задник! — изкрещя Дейл Коул и насочи дванайсеткалибровата си пушка към дебелия, потящ се Дъглас Балард. Двамата стояха пред железарията във Ванишинг Лейк. Дъглас се обърна и отчаяно хукна към стъпалата пред вратата. Дейл стреля и отнесе част от дясната ръка и рамото му, преди Дъглас да стигне до прага, после дебнешком се приближи до стария си приятел: движеше се бавно и целенасочено като хищно животно — и започна да крещи. Прицели се, стреля отново и превърна главата на Дъглас Балард в кръвава мъгла, сетне бръкна в джоба си, за да зареди пак пушката си.

Барни видя това от прозореца на „Кофа и стръв“.

— Писна ми — рече той, грабна чука за месо от тезгяха и се обърна към Стю Маршал, един от клиентите си. — Ела да спрем това.

Барни и Стю изскочиха от ресторанта, хванаха Дейл Коул, който зареждаше пушката си, и го притиснаха до стената на дървената веранда.

Също като Сидни Сандърс, Дейл се съпротивляваше като обезумял. Очите му бяха кръвясали и блестяха от лудост. Стю се опита да го задържи, а Барни го удари с чука за месо и го повали на земята. После го завързаха с коланите си, както бяха видели да правят войниците, и се наведоха над него. И двамата трепереха.

— Какво става? Защо се случва всичко това? — смаян попита Барни.

Стю не отговори. И той не проумяваше нищо.

— Махам се оттук. Ще отида да повикам помощ — заяви Барни, тръгна към колата си и без да се обръща, седна зад волана и потегли.

Движеше се със сто и десет километра в час, когато навлезе в завой и видя три паднали на пътя дървета. Удари спирачки и спря само на няколко крачки от масивните стволоче. Отнякъде се появиха двама войници в защитно облекло — приличаха на астронавти.

— Трябва да се върнеш — каза единият.

— Какво правите в онзи затвор, по дяволите? Какво сте изпуснали? Хора, които съм познавал цял живот, се стрелят по

улиците! — извика Барни. — Полудяват!

Войниците отстъпиха една-две крачки и извадиха оръжията си.

— Връщай се.

Барни не виждаше как може да заобиколи въоръжени войници и отсечени дървета и след миг колебание се качи в колата си.

— Ще горите в ада за това! — извика той, тресна вратата на пикапа си, обърна и бързо подкара обратно към Ванишинг Лейк.

— Има още два случая — докладва Ник Зинго. — Единият в селото и вторият на Лейк Роуд. Неколцина цивилни се опитаха да избягат.

Адмирал Зол седеше в старата съдебна зала на затвора, която сега служеше за конференции, и слушаше. Здрачаваше се. Той погледна през прозореца. Опитваше се да измисли план за карантина.

— Цивилните ще започнат да се измъкват — добави Ник Зинго. — Ще ни трябва силна нощна охрана на периметъра.

Адмирал Зол стана. На оранжевата светлина на залязващото слънце се виждаха неясните очертания на кулата на затвора. Той не можеше да повярва, че всичко, което става, е истина. Зол работеше по тази програма от двайсет и седем години. Беше се борил да я спаси, когато през 1972 година президентът Никсън нареди да я прекратят. Тогава Зол беше само военноморски командир. Наскоро се бе върнал от Виетнам, беше свързка с Форт Детрик и го назначиха в Пентагона. И много бързо Зол започна безрезервно да вярва в онова, което се извършваше в Дяволската работилница.

Стратегическо оръжие беше всяко нещо, което бе способно да убие с един-единствен удар голям брой хора. Зол осъзна, че в това отношение биологичните оръжия далеч превъзхождат ядрените. Първо, те бяха много по-евтини. Огромните суми, използвани за ядрени оръжия, можеха да бъдат пренасочени към по-прагматични, конвенционални военни операции. Второ, биологичните оръжия не унищожаваша инфраструктурата на противника.

Те не превръщаха завладените градове в димящи купчини от радиоактивни развалини. Двайсет и четири часа след приложението им окупационните сили можеха да навлязат в района, а телефоните щяха да работят. Трето, макар да бяха унищожителни, биологичните оръжия поразяваха само хората, но не и околната среда.

Зол убеди няколко членове на Генералния щаб в предимствата на биологичните оръжия и тихомълком продължи да осъществява тайната програма във Форт Детрик под претекст, че разработва защита срещу химични и биологични атаки на терористи. Той внимателно замаскира това пред Конгреса и уреди финансиране от Пентагона чрез колежи и университети, дегизирайки сумите като стипендии за научноизследователска дейност, и доведе във Форт Детрик откочени научни гении като Декстър Демил. Когато ЦРУ надуши програмата, Зол бе принуден да включи и техни агенти и майсторски я преведе през опасните бързеи на многобройните изслушвания в Конгреса, предизвикани от своеволната каубойска тактика на ЦРУ. Те бяха привлекли внимание към програмата с тестовите си с комари в Карвър Вилидж, с тъпите си въздушни експерименти в Минесота и с невероятно глупавото си пълно поражение в метрото в Ню Йорк, когато агентите на ЦРУ се бяха опитали да разберат дали микроорганизмите, пуснати в тунела, ще се разпространят от въздушното течение на мотрисите и накрая ги изтърваха от отдушниците на вентилационните шахти в целия град.

Повикаха го във Вашингтон, но Зол успя да убеди Конгреса, че въпреки няколкото грешки, работата, която се извършва във Форт Детрик, не е незаконна и спомага за развитието на антитерористичната наука.

И сега, след всичките тези години, в навечерието на най-голямата победа, заради няколко избягали комара цялата програма можеше да се провали. Нещо по-лошо, въпреки патриотичните си мотиви, Зол знаеше, че ще бъде охулен. Щяха да го сложат в една категория с чудовища като Адолф Хитлер или Саддам Хюсеин, които бяха извършили геноцид. Политиците и американската общественост нямаше да възприемат истината в доводите му. Те безразсъдно щяха да предпочетат ядрените оръжия, които имаха потенциала да унищожат света, пред далеч по-прагматичните биологични оръжия.

Адмирал Зол знаеше, че ситуацията във Ванишинг Лейк вероятно няма да бъде напълно овладяна. Все някой щеше да изплюе камъчето и да разкаже какво се е случило. Беше му необходима изкупителна жертва, на която да припише вината. И очевидният избор беше Декстър Демил. Още повече, че тъкмо той беше ученият, създал приона убиец.

Демил беше темпераментен гений, склонен към самоубийство, и често бе потрошавал лабораторията си в пристъп на неконтролируем гняв. Затова беше под постоянно наблюдение. Нямаше да е трудно обществеността да повярва, че той е разработил биологичното оръжие без знанието и одобрението на адмирал Зол и че когато незаконните му изследвания са били разкрити и разобличени, се е побъркал и е пуснал на свобода комарите си убийци и после се е самоубил.

— Искам да затвориш доктор Демил в една от килиите на блок В — каза Зол на капитан Зинго, който съобщи заповедта по предавателя си. — Слънцето залязва. Как ще намерим комарите?

— Засега сме открили две гнезда — отговори Зинго и посочи бластистите местности на картата.

— Добре. Да започваме. Не можем да чакаме. Изпрати два хеликоптера да ги изгорят.

— Слушам, сър — каза капитан Зинго и излезе. Адмиралът остана сам в сумрачното помещение.

Последните лъчи на слънцето едва-едва осветяваха ръбовете на масата и столовете. Зол постоя няколко минути, потънал в мисли. Сетне чу, че хеликоптерите, излитат, и ги видя да минават над двора на затвора и над езерото. Наблюдава ги, докато не се превърнаха в точки в отслабващата светлина.

— Юнак две, тук Юнак едно. Времето ни над мишената е точно десет минути — каза Зинго на пилота на другия хеликоптер „Блекхоук“, който летеше от дясната му страна.

— Юнак две, прието — отговори капитан Дон Ейбрамс от втория хеликоптер.

Ник Зинго седеше до пилота. Двата хеликоптера летяха над езерото. Той бе решил да ограничи времето на полета над мишената, за да избегне проблеми с цивилното население. Планът беше да прелетят два пъти над тресавището покрай брега и да хвърлят във водата реактивно гориво. После двамата стрелци с картечници щяха да изстрелят куршуми с фосфорни върхове в напоената с гориво трева и да запалят мочурището. Времето на полета над мишената щеше да бъде около десет минути.

Ник бе правил това и преди по време на незаконна сухопътна операция на ЦРУ в Панама и знаеше, че трябва да са готови да се издигнат бързо, за да не бъдат засегнати от експлозията. Зинго

погледна другия „Блекхоук“, който летеше на десетина метра вдясно, и грабна микрофона.

— Юнак две, пази колелата и запали блатата — каза той, когато приближиха тресавището.

Вторият „Блекхоук“ свърна надясно. Неизвестно защо, Дон Ейбрамс не потвърди съобщението.

Хеликоптерът на Зинго бавно прелетя над мочурището, а стрелците отвориха клапата и изсипаха хиляди литри реактивно гориво в тръстиките, после се наведоха през вратата и започнаха да изстрелват куршумите с фосфорни върхове, които експлодираха веднага при съприкосновението с тинестата земя. Горивото се запали и се вдигна огромно кълбо оранжев огън.

На петстотин метра на север, в кабината на втория „Блекхоук“, капитан Дон Ейбрамс извършваше същата операция. Той беше опитен боен пилот, участвал в безброй акции по време на войната в Персийския залив. Ейбрамс беше сговорчив и това поддържаше спокойствието на екипажа му, но цял следобед се чувстваше много странно. От време на време го обземаше гняв за неща, които обикновено би отминал със смях. На два-три пъти му се зави свят, но тези усещания преминаха бързо. Постепенно капитан Ейбрамс осъзна, че се съмнява в целта на акцията — нещо, което никога не му се беше случвало. Той беше стриктен и изпълнителен, но цял следобед гневно се питаше: „Какво правя тук, по дяволите?“

Ейбрамс погледна хеликоптера на Зинго, който вече се намираше на около хиляда метра и летеше ниско. От вратата се изсипа поток от куршуми, последван от мощна експлозия. След няколко секунди ударните вълни надиплиха водата, рикошираха в хеликоптера на Ейбрамс и го разклатиха. Това предизвика у него пристъп на необоснован, злобен гняв.

— Готов съм за стрелба — каза по микрофона единият стрелец.

— Аз издавам заповедите тук, по дяволите! — сопна се капитан Ейбрамс.

— Трябва да запалим блатата, Локатор — рече другият стрелец, употребявайки прякора, който екипажът му бе измислил заради големите уши.

— Затваряй си устата, да ти го начукам, и се обръщай към мен по ранг, ефрейтор — извика Дон Ейбрамс. Ядоса се толкова много, че

ръцете му се разтрепериха. После за миг загуби равновесие и едва съумя да овладее хеликоптера.

— Както кажеш, капитане.

Странното усещане на Дон Ейбрамс се засилваше. Имаше чувството, че сякаш не е той, а някой друг. Защо беше толкова ядосан? Какъв беше този световъртеж? Сетне чу гласа на Ник Зинго.

— Хайде, Локатор. Половината ти време изтече. Пали!

Неочаквано Дон Ейбрамс зави наляво и се насочи право към другия хеликоптер. За миг се запита защо прави това, но тази мисъл бързо се разсея в гнева, който помрачи съзнанието му.

— Какво прави Ейбрамс, по дяволите? — зачуди се Зинго, когато видя, че хеликоптерът завива и се насочва към тях под ъгъл за атака.

После, преди Зинго да успее да се обади по радиопредавателя, видяха, че приближаващият се „Блекхоук“ стреля по тях, и след секунда няколко петдесетмилиметрови куршума пробиха обшивката на хеликоптера им и силно го разклатиха.

Пилотът рязко зави наляво, обърна носа на хеликоптера към стрелящия „Блекхоук“ на Дон Ейбрамс и изсипа дъжд от куршуми.

— Разкатай го това копеле! — изкрещя Зинго на пилота, когато капитан Ейбрамс прелетя над тях.

Онова, което се случи после, беше трудно за разбиране.

Изведнъж Дон Ейбрамс се отказа от атаката срещу хеликоптера на Зинго и се сниши над Ванишинг Лейк.

След няколко минути прелетя над върховете на дърветата покрай брега на езерото и се насочи към центъра на селото. Картечниците на носа започнаха да стрелят, като откъсваха парчета асфалт, взривяваха коли и убиваха шофьорите. Сетне, без колебание, четиринайсеттонният „Блекхоук“ се спусна над „Кофа и стръв“ и се заби в прозореца. Ресторантът се взриви и към небето се издигна огромно кълбо от бял огън. Ударната вълна от експлозията разтърси селото и строши стъклата на прозорците на околните къщи.

— Юнак едно до базата — каза Ник Зинго. — Юнак две току-що се разби. Локатор се побърка. Атакува ни, после обстреля града и се заби в ресторанта. Имаме огромен проблем.

— Прието, Юнак едно. Стой на повикване.

Хеликоптерът на Зинго закръжи над селото и екипажът изумен се вторачи в зрелището. Сградите пламваха една след друга. Хората

бягаха по улиците. Дрехите и телата им горяха.

— Мамка му! — смаяно възкликна пилотът.

Адмирал Зол чу експлозията и се качи в кулата с газовата камера в централния блок на затвора. Погледна с бинокъла през прозореца и видя огромния пожар, разrazil се над езерото. От време на време се взривяваше нещо. Зол изслуша описанието на ситуацията от Зинго и разбра, че няма избор.

Адмиралът бе заличил от лицето на земята цели виетконгски села с едно-единствено преместване на лоста на своя „Интрудър“. Това не му се нравеше, но още тогава трябваше да се примири с факта, че някои акции са по-трудни от други в морално отношение. Той включи предавателя. Гласът му беше изумително спокоен.

— Юнак едно, тук базата. Ситуацията излезе от контрол — бавно каза адмирал Зол. — Унищожете всичко.

Ник Зинго винаги се бе подчинявал на заповедите, но сега се поколеба. За миг радиовръзката бе прекъсната от атмосферни смущения, после отново се чу дрезгавият, стържещ глас на адмирал Зол, който, реагирайки на мълчанието на Зинго, натъжено каза:

Разбирам те. Но го направи, по дяволите!

12. БЯГСТВОТО

Напуснаха Ванишинг Лейк бързо — още когато войниците нахлуха там. Намериха някаква пътека в хълмовете и се изкатериха на една горска поляна на няколко километра от селото. Това им отне няколко часа. Здравчаваше се. През последните десет минути чуваха далечния звук на двата „Блекхоук“.

Седнаха да си починат. Лъки още не бе успял да се сдобие с бутилка алкохол и усещаше настъпването на делириум тременс. Цветовете изглеждаха твърде ярки и сякаш нещо пъплеше по кожата му. После щяха да започнат да му се привиждат буболечки и паяци и кожата му щеше да настръхне. Когато почувстваше това, Лъки заставаше неподвижно и се изпълваше със самосъжаление.

— По дяволите! — каза той. — Трябват ни пари за вино.

— Тук няма да намерим пари, приятелю.

— Тогава трябва да откраднем нещо, което можем да продадем. Например радио от кола.

В същия миг откъм долината се чува експлозии.

— Какво беше това, по дяволите? — възкликна Майк и скочи.

— Не знам.

Лъки се бе облегнал на едно дърво. От опит знаеше, че ако не пийне нещо, скоро ще изпадне в ужасен илюзорен кошмар.

Чуха още две силни експлозии и Лъки погледна по посока на тътена.

— Знаеш ли на какво прилича? — попита той.

— Не — отговори Майк.

— Когато пуснеш газта и отначало не иска да се запали. Оставяш я и накрая пламва. Издава точно този звук.

— Мамка му. Точно така.

Сетне се разнесоха далечни откоси от автоматично оръжие, последвани от силен трясък и мощна експлозия. Звукът отекна в хълмовете. Лъки също скочи.

— Това приличаше на разбиване на хеликоптер — каза той и моментално забрави за настъпващия делириум тременс.

Чуха се няколко по-слаби взрива, досущ далечни фойерверки.

Майк разчеса ухапванията от комари на ръката си и те започнаха да кървят. Той избърса кръвта в панталона си и погледна Лъки — беше почнал да се катери по хълма.

— Къде отиваш?

— На ей онази скала. Искам да видя какво става.

Двамата тръгнаха нагоре и стигнаха до високо скалисто плато, откъдето се виждаше селото. Лъки се стъписа. Крайбрежната ивица гореше. Един „Блекхоук“ още бръмчеше там като разгневен стършел, като ту навлизаше в черните облаци дим, ту се появяваше на светлината на пожара.

— Копелета! — прошепна Лъки. — Взривяват шибаното село.

Железарията се срути. След пет секунди трясъкът на падащите греди стигна до тях. После се чуха далечни изстрели.

— В железарията сигурно избухват боеприпаси — каза Майк.

— Аха — рече Лъки, припомняйки си подготовката си на морски пехотинец. — Петдесети калибър. Като за картечниците на „Блекхоук“.

Не можеше да проумее, че това става наистина. Струваше му се, че вече е изпаднал в делириум тременс.

— И ти ли виждаш всичко това? — попита Лъки.

— Разбира се — отговори Майк, озадачен от въпроса. Изведнъж бензиностанцията в края на селото се взриви в кълбо от пламък. Експлозията беше оглушителна.

— Знаеш ли какво мисля? — бавно попита Лъки.

— Какво?

— Мисля, че е време да офейкваме.

— Ще се справя — рече Майк и докосна наранените си ребра.

Слязоха по хълма и взеха одеялата и раниците си.

— Не трябва ли да направим нещо? — прошепна Майк.

— Какво? Да хвърляме камъни ли?

Започнаха да се катерят по осветения от луната склон и се насочиха към железопътната линия, която се намираше на около три километра.

— Трябва да се измъкнем оттук и да вземем влак по линията „Пасифик Юг“ — каза Лъки. — Освен това трябва отнякъде да намеря пиячка, защото пак изпадам в онова състояние.

Майк кимна. Беше виждал Лъки в делириум тременс и това го бе уплашило до смърт.

— Дали да не отидем в Калифорния? — предложи Лъки, решил, че е по-добре да говори, за да не мисли за въображаемите паяци и за ужаса на запаленото рибарско село. „Защо хеликоптерите обстрелваха селището?“ — запита се той.

Единственото, което знаеше, беше, че вече никога няма да бъде герой. После над главите им се разнесоха изстрели от автоматично оръжие.

— Какво става, по дяволите? — попита Майк.

— Тихо. Не мърдай! — заповяда Лъки, припомнил си миналия си живот.

Той пусна раницата си и тръгна по посока на звука. Движеше се в гъстата гора, като се опитваше да не вдига шум, за да не издава местонахождението си. Стигна до края на хребета и стотина метра надолу видя поляна, където имаше трийсетина въоръжени мъже — бяха облечени в дрипи и приличаха на скитници. Осветяваха ги фаровете на военен джип. Двама униформени войници лежаха по лице на земята, а няколко от скитниците ги държаха на прицел. До тях се приближи висок мъж със сребристобели коси. Той каза нещо и после, без предупреждение, насочи пистолета си надолу и застреля единия войник в главата. Вторият войник се надигна, но белокосият стъпи на врата му и натисна лицето му към земята. После дълго разговаряха, но Лъки беше твърде далеч и не разбра нито дума. Простреният на земята войник говореше бързо и явно казваше на белокосия нещо важно. Накрая мъжът махна крака си от врата му, отстъпи крачка назад и го застреля.

Лъки се втрещи от двете хладнокръвни убийства. Хеликоптерът продължаваше да бръмчи над селото и да го обстрелва. Лъки отново се запита дали всичко това не е халюцинация, предизвикана от липсата на алкохол, и дали съзнанието му не превръща света в апокалиптичен кошмар. Мъжът със сребристобелите коси застана пред двамата мъртви войници и вдигна ръце, сякаш се молеше над труповете на хората, които току-що бе убил. Лъки допълзя до мястото, където го чакаше Майк.

— Какво стана? — попита той.

— После ще ти разкажа — мрачно отговори Лъки и грабна раницата и одеялото си. — Да се махаме оттук.

Високите пламъци обхванаха целия източен бряг на езерото и Стейси трябваше да се придвижва бързо, за да бъде далеч от огъня. В мрака се чуваше шумолене на животни, които бягаха от пожара. Тя се страхуваше, че в хълмовете може да се натъкне на войници. Преди слънцето да залезе, бе видяла патрули. Зад джиповете им се вдигаше прахоляк, който отбелязваше местонахождението им в далечината.

Тя се изкатери по склона, откъдето можеше да види затвора по-добре.

Намери скрито място и остана потресена, като видя пламъците. Огънят бе обхванал стотици акри и гореше неконтролируемо по възвишенията около езерото. Светлината озаряваше тъмното небе. Въздухът миришеше на горящи дървета.

Тя погледна към затвора, долепи око до фотоапарата и през телеобектива видя хора, които се движеха в здрача. Двама войници търчаха с огромни контейнери на гърбовете. Други мъже влизаха и излизаха от ниската постройка в централния двор, изнасяха кашони и ги слагаха в камиони.

Стейси ги наблюдава в продължение на четирийсет минути. Беше ѝ ясно, че изнасят доказателствата от лабораториите. Знаеше, че ще се разрази страхотен скандал, скандал от национален мащаб. Нямаше начин да го потулят. Цяло село беше изгорено, хеликоптер и екипажът му се бяха взривили, трийсет-четирийсет цивилни граждани бяха убити и в гората на източен Тексас бушуваше пожар. Стейси се запита как адмирал Зол и хората му ще опитат да обяснят всичко това.

Направи няколко снимки на мъжете, които товареха кашоните с научни разработки в камионите. Надяваше се че фотографиите ще са ясни, въпреки оскъдната светлина. След като изнесоха всичко, войниците с контейнерите тръгнаха покрай сградите и ги запалиха с огнепръскачки. Тя направи още снимки, после започна да слиза, промъквайки се по-близо до мястото на действието. Искаше — да снима лицата на хората там, за да могат властите да ги разпознаят.

След дваайсет минути беше достатъчно близо до затвора, за да усеща топлината на пожара в двора. Приклезна в тъмнината. Надяваше се, че войниците няма да я видят. Камионите бяха потеглили

и сега мъжете изнасяха кашони от централните сгради и ги товареха на двата хеликоптера „Блекхоук“, кацнали на бейзболното игрище.

И изведнъж Стейси видя Декстър Демил. Адмирал Зол го водеше към портала на затвора. Доктор Демил вървеше сковано и държеше лявата си ръка. Стори ѝ се, че прилича на човек, когото скоро ще екзекутират.

Дойдоха в стаята му в шест вечерта, без да кажат нищо, сложиха му белезници и го поведоха към огромната кула в блок В. Декстър бе принуден да изкачи металните стъпала до петия етаж, където допреди два дни държаха Силвестър Суифт и Трой Лий Уилямс.

Защо правите това? — няколко пъти попита той, но те отказаха да отговорят. Лицата им бяха непроницаеми.

Силните им ръце го блъснаха в една от килиите и треснаха вратата.

Декстър седна на стоманената пружина на леглото и зачака, обзет от страх. Около осем чу мощна експлозия и после далечни изстрели на автоматично оръжие. Знаеше, че всичко отива по дяволите и че вероятно ще умре преди нощта да свърши. Седеше в килията и се проклинаше за пропиления си живот. Депресията го обгърна като студена сива мъгла.

В десет и трийсет вдигна глава и видя, че в коридора стои адмирал Зол. Изненада се, че не го е чул да се приближава. Адмиралът беше в сиво-кафява униформа и яке на военновъздушните сили.

— Искam да подпишеш нещо, Декстър.

Демил го погледна и се вцепени от страх. Зол му подаде лист хартия през решетките. Демил го взе и го вдигна към светлината, за да прочете текста.

„Аз, доктор Демил, поемам пълната отговорност за действията си. Не мога да живея с последиците, които предизвикаха научните ми изследвания. Знам, че незаконните ми опити с приони са възмутителни и че не трябваше да ги извършвам. Инцидентът във Ванишинг Лейк стана изцяло по моя вина. От лабораторията ми избягаха комари, носители на приона «Бледия кон». Никой във Форт Детрик не знаеше за работата ми и аз поемам цялата отговорност. Дано един ден Господ и моята страна ми простят.“

— Не мисля така — каза Декстър, погледна адмирал Зол и му върна писмото.

— Тази нощ ти ще умреш, Демил. Единственият въпрос е дали това ще стане безболезнено, или в адски мъки. Времето ти тук свърши. Обещавам ти, че рано или късно ще подпишеш това писмо... И колкото по-скоро го направиш, толкова по-добре за теб.

Декстър стана от леглото и заотстъпва назад, докато не опря гръб в отсрещната стена на килията.

— Няма да подпиша — заекна той. — Това е лъжа. Цялата програма е твое дело.

Адмиралът кимна на капитан Зинго и той пристъпи напред и отключи вратата на килията. Отиде до учения, сграбчи лявата му ръка, намери чувствителната точка на нерва между палеца и показалеца и натисна с всичка сила. От ръката до рамото на Демил премина агонизираща болка.

Той изкрещя.

— Капитан Зинго знае всички нервни точки в тялото — каза Зол и отново кимна.

Зинго натисна още веднъж.

Коленете на Декстър се огънаха. Болката беше непоносима и той едва запази съзнание. Издържа на мъчението само три минути, сетне ги замоли да спрат.

А после, ридайки, подписа писмото.

Адмирал Зол, Ник Зинго и двама командоси от Делта Форс изведоха Декстър Демил през портала на затвора.

Декстър се влачеше едва-едва. Погледна през рамо и видя, че лабораториите му горят. Зол се качи в единия от натоварените хеликоптери и без да каже нито дума на Демил, затвори вратата. Хеликоптерът забръмча и перките се завъртяха. Въздушното течение разпръсна прахоляк и камъчета и огромният „Блекхоук“ излетя.

Стейси зареди последния си филм във фотоапарата. Освен Декстър Демил на бейзболното игрище останаха петима мъже и един хеликоптер. Тя тръгна приведена в мрака и направи още няколко снимки през високите треви.

Сетне ужасена видя как Ник Зинго извади деветмилиметров пистолет „Берета“ и го насочи към учения. Демил започна да го моли да не го убива. Изглеждаше безпомощен и гласът му беше писклив и пронизителен. Стейси се вцепени и за миг забрави за фотоапарата в

ръката си. Изведнъж се разнесе изстрел и гърдите на капитан Зинго се обагриха в червено.

Декстър се обърна озадачен. Един по един войниците падаха, като се държаха за гърдите, без дори да могат да извадят оръжията си.

Стейси се сви в храстите. Само Декстър още стоеше прав.

После от мрака зад игрището излезе висок мъж със сребристобели коси. До него вървяха още петима-шестима души. Всички бяха облечени в мръсни дрипи, но държаха автоматични оръжия. Стейси видя, че всеки има една и съща татуировка на десния бицепс — ПТВА. Белокосият се приближи до Декстър. Двамата бяха само на двайсет крачки от нея.

Нали ти казах, че ще станем приятели — рече белокосият.

— Той щеше да ме убие — заеквайки каза Демил. — Как разбра?

— Знам всичко за теб, братко. Твоята поява е предсказана в Откровението на Йоана.

— Какво? — озадачено попита Декстър.

— „И едно от четирите животни даде на седемте Ангели седем златни чаши, пълни с гнева на Бога... И отиде първият та изля на земята своята чаша; и по човеците, които имаха белега на звяра и се покланяха на образа му, проявиха се лоши и люти струпей“ — издекламира Фанън и му се усмихна. — Ти и аз ще излеем над земята онзи гняв, който си забъркал в твоята чаша. Ще унищожим низшите раси. Негрите и евреите. Какво ще кажеш, приятелю?

После проповедникът хвана Демил за лакътя и го поведе към гората.

Стейси използва последния си кадър, за да заснеме осветеното от пламъците лице на Фанън Кинкейд.

13. ИЗМЪКВАНЕТО

— Той изпуска въздух — рече Лъки, когато товарният влак започна да излиза от прохода.

Въздушните спирачки изсвистяха — машинистът намаляваше скоростта, подготвяйки се за предстоящото спускане по склона. Влакът затрака надолу по северния хребет на Черните хълмове.

За щастие, пристъпът на делириум тременс на Лъки бе отслабнал. Това вероятно се дължеше на изтощението от качването на влака или на предишния прилив на адреналин, докато бе наблюдавал убийството на двамата войници. Но стомахът му се бунтуваше и от един час Лъки имаше чувството, че ще повърне...

Двамата бяха избрали идеалното място, където да се качат на влака, който бе намалил скоростта и се движеше през планинския проход с осем километра в час. Първите петнайсет вагона бяха цистерни, а следващите двацет бяха пълни с огромни метални контейнери, които се местеха насам-натам и можеха да те ударят лошо, когато заспиш, затова не бяха удобни за пътуване. После минаха десетина затворени вагона, последвани от серия платформи.

— Мамка му! — измърмори Лъки. — Трябваше да се качим при цистерните.

Докато влакът се изнизваше покрай тях, Лъки най-после видя няколко затворени вагона с тесни метални платформи в двата края — стари вагони, които вече се използваша рядко. Не бяха най-добрият избор, но поне човек лесно можеше да се качи на тях и да седне.

— Хайде. Качваме се на зеления, втория след редицата червени — каза Лъки и протегна ръце, за да провери в какво състояние са нервите му. Ръцете му силно трепереха. — По дяволите! Пак се започва.

Майк не отговори. Лъки го погледна и видя в очите му странен и обезпокоителен израз.

— Хайде! — повтори Лъки.

Хукнаха по чакъла покрай релсите. Лъки се чувстваше непохватен и тромав. Накрая успя да се хване за стълбичката и се

покатери на тясната платформа на задната част на вагона. Майк се вкопчи в най-долното стъпало и стисна зъби от болка. Лъки го сграбчи за фланелката и го издърпа.

Седнаха на платформата и се облегнаха на вагона. Под тях металните колела скърцаха и стенеха по релсите.

— Как са ти ребрата? — попита Лъки. Майк отново не отговори.

Влакът вече се спускаше по склона, увеличавайки скоростта.

Платформата, на която седяха, беше широка само шейсет сантиметра. Ако паднеха, щяха да полетят в пространството между вагоните и да бъдат осакатени или прегазени.

Лъки провеси крака от тясната платформа, погледна Майк и попита:

— Добре ли си?

Майк рязко обърна глава към него и му се сопна:

— Престани да питаш. Да не си ми бавачка.

Очите му блестяха заплашително. Лъки за пръв път виждаше този поглед.

— Успокой се. Аз само...

Влакът навлезе в тунел и двамата се озоваха в непрогледен мрак.

— Минавал съм през този тунел — извика Лъки. — Дълъг е само километър и половина. Не дишай.

— Млъкни, да ти го начукам! — изкрещя Майк.

Изведнъж Лъки усети, че пръстите на Майк се вкопчват в него.

— Какво правиш? — извика Лъки и блъсна ръката му.

— Не се будалкай. — Тук е опасно.

В тунела цареше пълен мрак и въздухът беше пълен с дизелови изпарения.

— Майната ти! — изкрещя Майк, вкопчи пръсти в гърлото на Лъки и стисна с всичка сила.

— Какво ти става, по дяволите? — изхриптя Лъки и в същия миг чу, че зъбите на Майк изтракаха до ухото му. Приятелят му се опитваше да го ухапе! — Пусни ме!

Лъки пое дълбоко дизеловия пушек, който запуши гърлото му.

Не искаше да удрия Майк, но започна да усеща, че се задушава и губи съзнание. Не виждаше нищо в тъмния тунел. Накрая отчаяно замахна напосоки и чу, че Майк изкрещя от болка. Пръстите на гърлото му се отпуснаха и той успя да си поеме въздух.

Двамата се вкопчиха един в друг и започнаха да се бият на тясната платформа. Лъки се опитваше да спаси живота си, без да изхвърли Майк от влака.

Нямаше представа защо Майк го напада. Шумът на тракащите колела беше оглушителен, но Лъки чу, че Холивуд крещи:

— Мъртъв си, копеле!

Щом махна ръцете на Майк от гърлото си, Лъки инстинктивно си припомни подготовката си в специалните сили на морската пехота. Вместо да го блъсне, той го доближи до себе си, сграбчи го с две ръце и го стисна с всичка сила. Холивуд изкрещя, когато остра болка прониза ребрата му. После Лъки го удари с глава.

Влакът излезе от тунела. Лъки се дръпна от Майк, бързо уви ръка около гърлото му и започна да го души, притискайки сънната му артерия, докато Холивуд не изпадна в безсъзнание. После го хвана, за да не падне от тясната платформа.

— Какво те прихваща, по дяволите? Аз съм ти приятел. Какви ги вършиш?

Майк не отговори.

Изтощен, Лъки се изправи и сложи приятеля си да легне, сетне измери пулса му. Беше неравномерен. Той седна и се опита да прочисти белите си дробове от дизеловия пушек, като се молеше да не е прекършил ларинкса на Майк. И тогава видя първата буболечка — пълзеше по ръката му.

— Махни се! — извика Лъки и удари въображаемото насекомо.

Усети, че тварите лаят по гърба му. Сетне запъплиха по главата му и се насочиха към очите.

Майк започна да се съвзема, но явно не можеше да говори и преглъщаше с усилие. Лежеше по гръб на платформата на вагона и от устата му течаха слюнки и пяна. Лъки помисли, че му е нанесъл непоправими увреждания.

— Какво ти става бе? — попита той и се опита да си внуши, че буболечките са въображаеми, но въпреки това прокара пръсти през косата си, за да ги прогони.

Майк Холивуд продължаваше да мълчи. Нещо по-лошо, погледът му беше разфокусиран и той гледаше Лъки с безизразни, изцъклени очи.

Слънцето още не се беше показало на хоризонта, но вече озаряваше небето на изток. Лъки видя низа от вагони, когато влакът, който още се спускаше по склона, започна бавно да завива. Лъки седна и изстена, защото отново усети, че по лицето и под фланелката му лазят буболечки.

— Не... Махнете се. Не издържам...

И започна да се удря по ръцете и гърба, опитвайки се да ги прогони.

Неочаквано тялото на Майк се разтърси от силна конвулсия. Лъки се стресна, подскочи и ужасен видя, че приятелят му се гърчи неконтролируемо.

— Недей така, човече! Мамка му... Хайде! Слизаме! — изкрещя Лъки.

Трябваше да забави влака, за да могат да скочат. Знаеше, че за да го стори, трябва да прекъсне въздуха във вагона. Тогава спирачките щяха да се задействат автоматично и да забавят движението на влака.

Извади старо джобно ножче и се наведе над буферите. Сърцето му започна да бие като обезумяло, но буболечките изчезнаха. Той не знаеше каква част от подсъзнанието му го зарежда с енергия, но приливът на адреналин поне прогони делириума. Лъки бързо сграбчи въздушната спирачка и я преряза. Струята изплющя в лицето му като камшик. Той изпълзя до тясната платформа и чу свистенето на спирачките. Влакът намали скоростта.

Минаваха по дървен мост. Лъки погледна надолу. Склонът се спускаше на триста метра. Той дръпна Майк да седне. От устата на приятеля му пак потече слюнка. Майк се закашля, но не каза нищо. Очите му бяха премрежени и унесени, сякаш бе припаднал.

Влакът започна да се движи само с петнайсет километра в час и премина моста. Лъки знаеше, че по-нататък машинистът ще спре и ще провери вагоните. Значи трябваше да измъкне Майк веднага.

Той го нарами на гръб, сетне пое дълбоко въздух. Трябваше да скочи колкото е възможно по-далеч от колелата и да се жертва, като стъпи на крака, вместо да се претърколи. Лъки приклекна и предпазвайки главата на Майк, се хвърли на земята. Претърколи се веднъж и спря.

Очите на Майк бяха отворени, но Лъки никога не бе виждал такова изражение. Майк беше в съзнание, но душата му сякаш бе

изчезнала.

Лъки се изправи и видя, че се намира до малък кантон. Слънцето надничаше над хоризонта. Вдясно имаше селце — само няколко сгради и магазин. Селището вероятно обслужваше гарата.

Лъки се надяваше, че там има лекар. И алкохол. „Господи, трябва на всяка цена да пийна нещо“ — помисли той. Инак нямаше да се справи с буболечките. Не и сега, когато Майк умираше.

14. РОСКО МОС МЛАДШИ

Роско Мос се бе опънал на стария диван в задната част на магазина за зърнени храни на брат си. Не бе мигнал почти цяла нощ, защото помагаше на кобилата на Шеп Холуърт да се ожреби. Жребчето не беше нормално. Едното му око липсваше и рефлексите му бяха забавени. Не можеше да се изправи, колкото и пъти да го вдигаха. После белите му дробове спряха. Роско направи всичко, на което беше способен, но бе получил основните си познания по медицина като шофьор на линейка в морската пехота и нямаше уменията на ветеринарен лекар, за да спаси животното. Накрая Шеп реши, че ще е по-лесно и евтино, ако убият жребчето.

Това изтощи Роско. Той се върна в магазина, взе бутилка уиски и докато гледаше късния нощен филм на стария черно-бял телевизор, се напи и някъде преди зазоряване заспа.

Главната работа на Роско беше да охранява гарата. В Бадуютър често спираха дълги композиции от товарни вагони — стояха по няколко дни и чакаха някой голям влак да ги закачи и да ги закара на север, в Пуебло, Колорадо. Роско беше упълномощен от шерифа да извършва арести, ако някой се опита да открадне радио от японските автомобили, които бяха натоварени на вагоните и чакаха връзката. Бе арестувал двайсетина души, предимно индианци от близкия резерват. Ако не бяха рецидивисти, обикновено ги задържаше за по няколко часа в магазина и после ги освобождаваше. Роско Мос беше наполовина чернокож и наполовина индианец, затова сърцето не му даваше да вика шерифа заради изнемогващите от немотия индианци.

В шест сутринта Роско се събуди от тропане по прозореца.

— Хей! — викаше някой.

Роско се надигна и потърка очи, сетне прокара пръсти през гъстата си черна коса. Видя зад стъклото дрипав дългокос рус мъж с обезумял поглед. Непознатият тропаше на прозореца с мръсните си пръсти. Главата на Роско още беше замаяна от уискито. Най-после той стана и извика:

— Отваряме в девет!

— Трябва ми лекар. Къде е лекарят?

— Тук няма лекар. Трябва да отидеш в Гъвърнмънт Кемп, на деветдесет и пет километра по-нататък, към планината.

Роско пак понечи да легне, но непознатият продължи да тропа по прозореца. Роско се ядоса и извика:

— Тук няма лекар. Стига си тропал, че ще изляза и ще те ступам!

Роско Мос Младши беше бивш морски пехотинец и шампион по обядване на бикове. Беше четирийсет и осем годишен, но по тялото му нямаше грам излишна тлъстина. Под загорялата му от слънцето кожа играеха яки мускули.

— Отвори бе! Трябва ми телефон! — изкрещя безделникът и продължи да блъска по прозореца.

Роско гневно се запъти към вратата, дръпна резето, отвори и сграбчи дрипавия мръсен мъж за фланелката.

Без да разбере какво точно става, Роско Мос изведнъж изгуби равновесие, завъртя се във въздуха и след секунда се озова на земята. Скитникът седеше на гърдите му и държеше стиснатия си юмрук само на няколко сантиметра от лицето му.

— Казах, че ми трябва телефон! — изръмжа той. Роско не бе свикнал да го подмятат като парцалена кукла, но от друга страна, още не беше изтрезнял. Вдигна глава и видя, че гневът в сините очи на скитника е отстъпил място на молба и отчаяние.

— Трябва да ми помогнеш. Здравата съм загазил. Приятелят ми умира! Целият треперя... Трябва да пийна нещо.

— Пусни ме — каза Роско.

Безделникът стана. Роско се изправи, отупа прахоляка от дрехите си и рече:

— За човек, който трепери, се движиш доста бързо.

— Приятелят ми умира — повтори Лъки.

Роско се вторачи в него. Непознатият се бе придвижил мълниеносно. Мерна му се само като неясно петно, после Роско усети, че прелита през вратата и безпомощно пада по гръб. Скитникът беше дрипав и рошав, а краката му бяха увити в найлонови чували за боклук.

— Трябва ми лекар — настоя Лъки.

— Ще им отнеме повече от половин час, за да дойдат тук от Гъвърнмънт Кемп.

— Не можем да чакаме толкова дълго. Той се задушава!

— Разбирам малко от ветеринарна медицина. Може да успее да му помогна.

— Тогава побързай.

Влакът спря и двамата спирачи дотичаха и се вторачиха в Майк. Единият коленичи и измъкна златния пръстен от пръста му.

— Хей! Какво правиш? Остави го! Това е подарък от баща му — извика Лъки, който тъкмо се бе върнал при приятеля си, и грабна пръстена от ръката на мъжа.

— Няма да му трябва. Този лайнар вече е ритнал камбаната.

Лъки го блъсна, коленичи до Майк, сложи глава на гърдите му и уплашено каза:

— Не чувам нищо!

Роско Мос извади стетоскопа от чантата си и го долепи до гърдите му. И той не чу сърдечен ритъм. Провери на още няколко места, сетне сложи ръка на челото на младия скитник. Тялото вече беше изстинало.

— Съжалявам — тихо каза той.

— Вие двамата прерязахте спирачките на влака, нали? — попита спирачът, който се бе опитал да открадне пръстена на Майк.

Лъки безпомощно гледаше приятеля си. Изведнъж другият спирач пристъпи към него и с всичка сила го удари по главата с дългия метален ключ. Коленете на Лъки се огънаха и той се строполи върху Майк. На тила му зейна рана и кръвта обагри фланелката му.

— Защо го удари бе? — изкрещя Роско на спирача.

— Тези копелета срязаха спирачките на влака, за да скочат. Непрекъснато го правят. Сега ще стоим тук половин ден, докато ги оправят. Шефът в Сиера Бланка ни се кара, че не спазваме разписанието. Ще извикам шерифа и ще му кажа да вкара този тип в затвора поне за трийсет дни.

— Няма нужда да викаш никого — каза Роско. — Аз съм пазачът на тая гара. Ще се обадя на шерифа.

Роско бръкна в джоба си, за да им покаже значката си, но не я намери. Вероятно я бе забравил в караваната си, която беше паркирана зад къщата на брат му. Или беше в жабката на пикапа му. Не беше сигурен.

Когато Лъки дойде в съзнание, буболечките лазеха по цялото му тяло. Влизаха в очите му и гризяха клепачите му. Той се надигна и се опита да ги махне от лицето си, но неизвестно защо, не можа да помръдне ръце.

— Мамка му! Мамка му! — изкрещя той.

— Млъкни! — каза Роско, който имаше непоносимо главоболие от уискито.

— Те пълзят по мен... О, не! Не! Махни ги!

Лъки беше в задната стая на магазина. Ръцете му бяха оковани с белезници за тежка дървена пейка.

— Няма нищо по теб. Какви ги бръщолевиш, по дяволите?

Лъки бе изпаднал в делириум тременс и вече не можеше да различава деменцията от реалността. Имаше чувството, че буболечките гризат лицето му. Но най-лошото беше, че не можеше да помръдне ръце, за да ги прогони.

— Мамка му! — изкрещя Лъки. — Те ядат очите ми! Помогни ми, за Бога!

Той започна да се мятна на пейката и отчаяно да дърпа белезниците. После отвори очи и видя стъписаното лице на Роско. Но освен това видя и гигантски паяк тарантула на лявата си китка. Паякът бавно запълзя нагоре и се пхна под мишницата му. Съзнанието на Лъки се замъгли.

— Те пъплят по цялото ми тяло! Махни ги, моля те! Роско беше изумен от крясъците и движенията на скитника. Лъки дърпаше белезниците толкова силно, че от раните, където се бяха впили металните окови, потече кръв.

— По дяволите! — каза Роско. — Престани!

Не знаеше какво да направи. После грабна телефонната слушалка и каза:

— Дай ми доктор Флечър. Спешно е. След миг се обади лекарят.

— Какво има, Роско?

Мос обясни какъв е проблемът. Лъки дърпаше белезниците толкова силно, че остави дълбоки бразди в страничната облегалка на пейката.

— О, Боже... Моля те!

— Вземи алкохол и му го излей в устата — каза доктор Флечър.

— Това е единственото, което можеш да направиш. Или го остави,

докато не припадне.

Роско затвори, извади бутилката и наля уиски в устата на Лъки, който го изгълта като човек, дълго пътувал в пустинята без вода. После, когато алкохолът се абсорбира в кръвта му и укроти бунтуващата се нервна система, започна да се успокоява.

— По дяволите — рече Роско. — Хич не си добре, приятел. Трябва да се стегнеш.

Китките на Лъки бяха разкървавени, но той се ухили, когато уискито сгря стомаха му, прогонвайки болката и халюцинациите.

— Господи, така е много по-добре — каза той, сетне блажено затвори очи.

Час по-късно, когато се събуди, още беше окован с белезници за пейката. Мускулестият бивш морски пехотинец седеше на дървения стол срещу него и го гледаше изпитателно.

— Откъде си научил онази хватка? — попита Роско.

— От морската пехота — отговори Лъки.

— И аз бях там. Четири години.

— Главата ми ще се пръсне от болка — изстена Лъки.

— Онзи тип добре те подреди. Удари те с гаечен ключ. Почистих раната и я превързах, но трябва да те зашият.

Лъки се опита да се надигне, но му се зави свят и той отново се отпусна на пейката.

— Разкажи ми какво се случи с приятеля ти. Как така ще умре такъв млад човек?

Лъки нямаше намерение да споделя подробности за случилото се. Ако разкажеше на пазача за нападението на Майк и за схватката на платформата на товарния вагон, вероятно щяха да го арестуват за убийство. Затова измисли съкратен и изменен вариант на историята.

— Качихме се на товарния влак, докато минаваше покрай Ванишинг Лейк. Мисля, че той си удари лошо гръкляна. Уплаших се и затова прерязах спирачките и скочихме.

— Ванишинг Лейк — разтревожено попита Роско. — Казват, че там изпуснали някаква бактерия убиец. Хората полудявали и се нападали един друг. Някой запалил голям горски пожар. Съобщиха го по радиото.

— Какво? — попита Лъки. — Каква бактерия убиец?

— Не знам. Поставили са района под карантина. Може би приятелят ти се е заразил!

— Едва ли. Според мен прекърши ларинкса си, докато се качвахме във влака. Удари гърлото си в дръжката на вратата — излъга Лъки.

Но се замисли върху думите на пазача на товарната гара и си припомни странните инциденти, на които бе станал свидетел във Ванишинг Лейк, безпричинното нападение на Майк, ругатните му и отчаяната им борба на тясната платформа.

После погледна окованите си в белезници ръце.

— Арестуван си — обясни Роско. — Ще те държа тук, докато дойде шерифът. Той ще се забави, защото в момента работи с военните. Търсят някакъв учен, който е запалил пожара. Блокирали са пътя.

— Къде сложи тялото на Майк?

— В другата стая. Брат ми ще побеснее. Какво ще го правиш?

Нищо. Аз само пазя спрелите тук товарни влакове. Не се занимавам с такива неща. Шерифът ще измисли нещо, когато дойде. Вероятно ще го изпрати на съдебния лекар в Гъвърнмънт Кемп. После вероятно ще го погребат в гробището за бедняци и скитници като всички останали мъртъвци без установена самоличност, които намираме наоколо.

— Няма да го направите.

— Защо? Ей така.

— Не знам. Това не е моя работа.

Лъки не възнамеряваше да чака шерифа. Знаеше, че няма да издържи в студената килия, целият покрит с буболечки. Лъки се прокашля и се наведе напред.

— Прякорът му беше Холивуд, но истинското му име е Майкъл Бразил.

— Така ли? — без да проявява интерес, каза Роско.

— Баща му е известен кинорежисьор.

Роско се усмихна и недоверчиво поклати глава.

— Да бе. Сигурно.

— Отиди и погледни в устата му.

— И какво ще разбера, по дяволите? Да не би името на баща му да е гравирано там?

— Погледни в устата му и ще видиш. — Уискито бе затоплило тялото на Лъки и му бе вдъхнало смелост. — Хайде, отиди.

След дълъг миг на колебание Роско стана и влезе в другата стая, като мърмореше под носа си. Махна брезента, с който бе покрил тялото, взе клещи и внимателно отвори устата на Майк. Беше по-трудно, отколкото предполагаше, защото челюстите вече се бяха вкочанили. Роско погледна в устата му, но не видя нищо, затова взе фенерче.

— Какво трябва да търся? — попита той.

— Мост.

Роско наистина видя сложна златна зъбна протеза.

— Сигурно струва доста — извика той, изключи фенерчето и се върна при Лъки. — Е, и какво от това?

— Майк ми разказа, че миналото лято катастрофирал на Мълхоланд Драйв. Разбил поршето на баща си и си счупил няколко зъба. Колко двайсетгодишни скитници познаваш, на които е правена зъбна протеза за десет бона? — Лъки отвори уста и показа счупения си зъб, за да е по-убедителен. — Няма да искаш да си човекът, погребал хлапето на Бъди Бразил в общ гроб за бедняци.

— И какво според теб трябва да направя?

— Снимка. И я изпрати на баща му в Холивуд. Може да ти даде някаква награда.

Роско Мос най-после кимна.

— А какво ще има за теб?

— Майк беше мой приятел. Искам да го погребат както е редно. — Лъки се поколеба, сетне добави: — Не мога да отида в затвора, човече. Няма да издържа. Аз ти помогнах и ти трябва да ми помогнеш. Един морски пехотинец на друг. Винаги верен.

Роско изглеждаше обезпокоен.

— Ще имам големи неприятности. Началникът на гарата ще дойде от Сиера Бланка. Познавам го добре. Много е проклет. Пък и онези двама спирачи ще се развикат, че вие, скитниците, непрекъснато режете спирачките на влаковете. Шефът ще започне да мърмори за натоварената стока, която струва пари. С лихвата изплащали заплатата му за десет години. Ще трябва да слушам глупостите му часове наред. — Роско замълча, сетне попита: — Научил си онази хватка в морската пехота, така ли?

Лъки се усмихна.

— Трябва да използваш силата на противника срещу него. Има пет-шест точки на удушаване. Убиваш врага безшумно за няколко секунди.

— Рейнджър ли си бил?

Лъки кимна. Роско го погледна изпитателно и каза:

— Въпросът е там, че не обичам да арестувам хора. Някак не ми е присъщо.

После стана и излезе.

Лъки се вторачи в окървавените си китки, сетне погледна през прозореца. Пращият пейзаж беше безплоден и мрачен, също като последните четири години от живота му. Той се запита какво всъщност се бе случило с Майк Холивуд. Спомни си как Майк се бе задушил в собствената си слюнка. Очите на приятеля му блестяха от безумие, после станаха безизразни и изцъклени, лишени от жизненост. Изведнъж Лъки изпита желание да избяга. Никога не бе чувствал толкова силен подтик да бъде някъде другаде. Той искаше нов живот... без алкохол, без делириум тременс, безнадеждност и скитничество.

От три години и половина Лъки пътуваше по товарните влакове и живееше в биваците за скитници. Кръстосваше цялата страна. Движеше се на изток, запад, север и юг, зареждан с енергия от неспокойствие и евтин алкохол. Спеше върху кашони, застлани със стари вестници, и после отново потегляше в неизвестна посока.

Изведнъж изпита желание да спи в легло в топла стая, където няма да го събуждат и да го пребиват от бой заради марафонките му.

Смъртта на Майк тежеше на съвестта му и Лъки знаеше, че пътуването е свършило. Трябваше да се откаже от алкохола. Да се прибере къщи. Да разговаря със стария си приятел Кланси Блек... Кланси щеше да му помогне да се пребори с проблема си.

Роско се върна след десет минути, отключи белезниците на Лъки и отвори задната врата.

— Излез отук. Все ще измисля какво да кажа на началника на гарата.

Лъки тръгна към вратата, без да поглежда пълната до половината бутилка уиски.

— Как се казваш?

— Лъки^[1].

Роско си помисли, че този скитник наистина е късметлия.

— И къде ще отидеш сега?

— В Пасадина, Калифорния.

— Защо там?

— Там е домът ми.

— Желая ти успех, морски пехотинец — каза Роско. Стиснаха си ръцете, сетне Мос се обърна и влезе в магазина. Докато излизаше през задната врата, Лъки пхна под палтото си бутилката с уиски. Беше приключил с пиенето, но я открадна за всеки случай.

---

[1] Късметлия, щастливец (англ.). — Б. пр. ↑

15. СОФАР

— През хиляда и петстотната година преди Христа арийците завладели долината на река Инд — проповядваше Фанън Кинкейд. — Тогава Индия е била странно, екзотично място, където нямало достатъчно бели жени. И първичната страст принудила арийците да легнат със смуглите индийки.

Групата пътуваше на товарен влак, движещ се на изток. Големите вагони бяха пълни с добитък. Миризмата се разнасяше до празния вагон, където се бяха настанили. Зловонието на животни и тор, примесено с вонята на дизел, бе запушило носа на Декстър, а проповедта — ушите му.

С течение на времето чистата бяла раса направила непростимата грешка да се жени за смуглите индийки от Бангалор. Чистата им кръв се смесила с тази на по-низщата раса.

Влакът бавно се движеше надолу по склона на Черните хълмове. Железопътната линия водеше към Луизиана. Декстър остана изумен, като видя колко лесно четирийсетте членове на „Християнски хор и Божията воля“ бяха избегнали блокадите по пътищата, с които военните се бяха опитали да изолират Ванишинг Лейк. Покрай железопътната линия нямаше пазачи и четирийсетте въоръжени до зъби мъже и жени безпрепятствено се качиха на влака и се настаниха в два празни вагона. Единият от мъжете във вагона при Декстър беше висок, груб човек на име Рандъл Рейдър. Той беше заместникът на Фанън и не откъсваше жестоките си очи от Декстър. Също като останалите, и Рандъл имаше татуирани инициалите ПТВА. Фанън бе обяснил, че това означава „Пътници по товарните влакове в Америка“. Той разказа на уплашения учен, че това са група хора, обявени извън закона, първоначално сформирани след войната във Виетнам. Осмина разочаровани, лишени от граждански права ветерани се били срещнали в един бар в Далас след войната и решили да избягат от обществото, което ги било заклеило като убийци на деца, като пътуват по товарните влакове. Фанън бил един от основателите. Те се превърнали в секта от крадци и убийци и за двасет и пет години броят

им нараснал на повече от хиляда. Групата вече включвала не само ветерани. Имало хора, обявени извън закона, от всички възрасти. Те нямали устав, нито ритуали. За да станеш член, само трябвало да кажеш, че си такъв. Но всеки самообявил се за член на „Пътници по товарните влакове в Америка“ трябвало да бъде готов да докаже лоялността си. Обикновено действали на банди от пет до десет души. Спирали влаковете и ги обирали. Понякога убивали други скитници без очевидна причина. Избягвали правосъдието, защото живеели в подземния свят на железопътната система, където нямало достатъчно полицаи и федерални агенти. Всички използвали фалшиви имена, нямали документи за самоличност и пътували незабелязано от град на град. Фанън се похвали, че в Християнския хор имало трийсет такива убийци.

На ръката на Рандъл бе татуирано и числото 22–22. Фанън обясни на Декстър, че „Х“ е дваисет и втората буква в азбуката и 22–22 означава „Хайл Хитлер“.

Другата странна татуировка беше индийският, кастов белег между полегатите вежди на Рандъл. И сега Декстър бе принуден да изслуша и това обяснение.

— И така, когато бялата и индийската раса се смесили — продължи Фанън, — за истинските арийци станало трудно да различават кои русокоси жени или мъже са генетично еднакви с тях. Арийският ген бил силен и не винаги се раждали смугли деца, когато се кръстосвал с индийския. Възникнала необходимост управляващите арийци да измислят начин да определят кои от тях са истински и чистокръвни и кои имат нечиста кръв вследствие на блудствата с низшите раси. И те започнали да слагат кастов белег при раждането на чистокръвните бебета. Този обичай се е запазил. В днешно време индийският кастов белег е само знак за класово превъзходство, но в миналото е означавал и расова чистота.

Декстър кимна. Той знаеше, че това са пълни глупости, но не искаше да спори с Фанън, който бе способен да го убие мигновено и без угризения. Демил погледна Рандъл Рейдър и татуировките му, символизиращи расовата омраза и арийската чистокръвност.

— Мнозина от нашите хора успяха да установят расовата си чистота и щом одобрих произхода им, аз им определих съответния кастов белег.

— Разбирам — каза Декстър. Побиха го тръпки от лудостта на Фанън.

Няколко минути пътуваха, без да разговарят.

— Сигурно се питаш защо си направих труда да те спася от онези безбожници, престъпните военни конспиратори на правителството.

— Защото искаш да споделя с теб научните си изследвания — без заобиколки отговори Декстър.

— Не го искам аз, приятелю мой, а Господ. Бог те даде в ръцете ми. Ти си предопределен да бъдеш Неговият меч на отмъщението. Ние обираме банки, за да вземем пари да си купуваме оръжия — преносими „Стингър“, а някой ден може би руски ядрени бомби в куфарчета. Но този процес е дълъг и опасен и аз се молах на Спасителя това да стане по лесен начин. Ти и твоето оръжие за геноцид сте Божият отговор на молитвите ми.

— Съставките за производството на приона „Бледия кон“ се набавят много трудно. И още по-трудно е да се направи. Това изисква предпазливост и строги предпазни мерки срещу биологична зараза.

— Глупости — тихо каза Фанън.

— За теб може и да са глупости, но това не променя нещата. Ти не си биолог и нямаш представа колко е деликатен този материал.

Фанън извади автоматичен пистолет и бавно го зареди.

Очите на Декстър се разшириха от страх.

— Какво правиш?

— Ако не искаш да участваш в победата, трябва да отидеш при езичниците и да бъдеш част от поражението. Господ благослови пътуването ми. Каузата Му е напръскана със свещената вода на възмездие. Няма смисъл да се губи време за неверници.

Кинкейд насочи пистолета срещу Демил.

— Не се страхувам от смъртта — излъга Декстър. Сърцето му биеше като обезумяло, артериите му пулсираха. — Имам склонност към самоубийство. Тази година три пъти се опитах да сложа край на живота си. Не можеш да ме уплашиш със смъртта. Аз я обичам.

— Самоубийството е бърза, но временна форма на самосъжаление — провлачено каза Фанън. — И за да има смисъл, трябва да избереш подходящия момент, мястото и начина. Това трябва да бъде твой ритуал, не мой.

Фанън насочи дулото на деветмилиметровия автоматичен пистолет право към Декстър.

— Искаш ли да видиш? — попита той и неочаквано изстреля два куршума.

Единият откърти треска вдясно от лицето на Декстър, а другият раздроби дъската вляво.

Демил изкрещя от ужас, когато отломките полетяха към очите му и разкъравиха лицето му.

Фанън отново зареди и се прицели в носа му.

— Аз върша Божиите дела тук, на земята, затова не се будалкай с мен.

— Моля те... Моля те, не стреляй. Ще го направя. Заради теб. Ще направя оръжието.

— Как?

— Трябва да се върнем във Ванишинг Лейк. Фанън се обърна към Рандъл Рейдър.

— Отиди при другите и им кажи, че слизаме от влака. Рандъл Рейдър изкатери стълбата в дъното на вагона, после стъпките му отекнаха над главите им. Фанън отново насочи вниманието си към Декстър.

— Добре дошъл, братко. Сега си последовател на Християнския хор. Може да имаш библейско име. Кръствам те Софар. Знаеш ли кой е той? — Кинкейд се усмихна.

Декстър още трепереше. Беше се изпуснал от страх и сега седеше върху изпражненията си, които пълнеха бельото му.

— Не — измънка той. — Кой е Софар?

— Софар е един от приятелите на Иов. В книгата си Иов ни учи на важен урок. Господ позволил на Сатаната да причини зло на Софар и той загубил всичко. Господ го попитал защо е загубил общественото си положение и богатството си и накрая Софар признал, че човешката мъдрост е ограничена, и се преклонил пред Божиата воля. И ти правиш същото в момента. Смирявайки се по този начин, Софар намерил вечен покой. Както ще сториш и ти, приятелю мой.

16. ПОЛИТИЧЕСКИЯТ СЪВЕТНИК

— Не мога да кажа как точно е започнал огънят — рече адмирал Зол. Дрезгавият му глас се разнесе над морето от репортери, събрали се в залата за пресконференции във Форт Детрик. — Вече ви обясних, че доктор Демил беше психически лабилен и въпреки гениалната му работа в областта на антитерористичните биологични оръжия изпаднаше в дълбоки депресии и направи няколко опита за самоубийство. Трудно е да се разбере докъде може да доведе такава психоза. Но да предположим, че доктор Демил е решил да се опита да унищожи научната работа, върху която е работел. И по време на това е изпуснал някакъв експериментален вирус и е запалил огъня, опитвайки се да го изгори. Пожарът се превърна в ужасна трагедия и причини смъртта на много хора — както цивилни от селото, така и военни от базата тук. Всички вие имате копия на бележката, оставена преди самоубийството на доктор Демил. Не мога да кажа нищо повече, докато не бъдат разкрити още факти.

— Колко време ще бъде под карантина районът? — попита репортер от „Асошиейтид Прес“.

— Докато бъде напълно безопасно.

Къде е сега доктор Демил? — попита кореспондент на Си Ен Ен.

Предполагаме, че е загинал в пожара. Но това е само предположение. Моля, цитирайте ме точно. Ще бъдем сигурни едва когато прочетем доклада на съдебния лекар и направим идентификация по зъбите.

— Носят се слухове, че е изпуснат някакъв странен микроорганизъм — каза журналист от Ен Би Си.

— Да, знам. В момента не можем нито да потвърдим, нито да отречем това. Ако е бил изпуснат някакъв продукт от незаконните експерименти на доктор Демил, това може да е биологична болест. В момента не знаем нищо. Ще трябва внимателно да огледаме района. До двайсет и четири часа би трябвало да знаем отговора.

— Щом изследванията на Демил са незаконни, тогава какво е естеството на законната научна работа, която се извършва в затвора

във Ванишинг Лейк? — попита представителка на Ройтерс.

— Това е секретна информация. Репортерите започнаха да шушукат и Зол добави:

„Секретна“ не е синоним на „незаконна“. В тази база не се извършват тайни експерименти. По-голямата част на антитерористичните изследвания загубва ефективността си, когато се разсекрети. Например, веднага щом разработим антитела за някое биологично оръжие и това се разчуе, противникът променя своето биологично оръжие, за да неутрализира антителата. Във Ванишинг Лейк се занимаваме с експериментална отбранителна дейност, чиято цел е да предпазва населението от пренасящи се по вода биологични оръжия. Езерото е резервоар, който би представлявал естествена мишена за пренасящи се по вода токсини. Ванишинг Лейк е вулканичен кратер, където е възможно да се извършват всякакви дълбоководни експерименти. Езерото ни дава възможност да изпробваме антитоксини в условия на изключително ниски температури и високо налягане. Повече не мога да кажа.

— Има ли опасност за населението тук? — извика друг репортер.

— Абсолютно никаква. Всички биологични видове, с които работим тук, са латентни, както се изисква от стандартите на здравеопазването на правителството. Ние изследваме само латентни микроорганизми, за да видим как ще реагират вирусите в големи, открити водни пространства.

— Кой разследва бедствието?

— Ние. Възможно е в района да има епидемия, причинена от биологичен микроорганизъм, създаден незаконно от доктор Демил. В името на публичната безопасност Центърът за контрол и превенция на заболяванията в Атланта и специалистите по биологични оръжия тук, във Форт Детрик, ще ръководят разследването. Засега мога да кажа само това. По-нататък ще има още пресконференции с началника на военната полиция.

Адмирал Зол се обърна и слезе от подиума, оставяйки репортерите със стотици въпроси без отговор.

Той знаеше, че единственият начин да предотврати катастрофата е като действа стъпка по стъпка — първо да им съобщи доказуеми факти, за да изглежда откровен и честен, и после да ги отегчи до смърт със сложна микробиология.

Зол отиде в гримьорната, където го чакаха полковник Читик и доктор Лак.

— Проклети хищници — каза адмиралът и започна да изтрива тънкия пласт пудра — ненавиждаше я, но съзнаваше, че е абсолютно необходима в тази епоха на телевизията. Нямаше по-неприятна гледка от стреснат военен от Пентагона, изпотен под носа.

— Трябва да отворим Ванишинг Лейк за представителите на медиите — каза полковник Читик. — Районът е под карантина, но не намерихме повече заразени комари. Огънят, изглежда, е свършил работата си. Натискът на медиите се засилва. Лейтенант Нино Десилва е там с останалите командоси от Делта Форс, които дойдоха тази сутрин. Той каза, че периметърът изглежда чист. Колкото по-дълго държим настрана журналистите, толкова по-лошо изглежда.

— Добре, ще ги пуснем. Но нашите хора трябва да бъдат с тях. Не искам шайка шибани новинари да си пъхат носа навсякъде и да откриват неща, които не можем да обясним.

— Ще огранича движението им, позовавайки се на указанията за медицинската карантина. Те се плашат, като чуят за биологични оръжия. Няма да искат да отидат там и да се заразят от Черната смърт.

— Трябва да изиграем картите си правилно — предупреди ги адмирал Зол. — Ще ги уплашим достатъчно, за да ги забавим, но не толкова много, че да надушат сензация и да започнат да рискуват живота си, за да се доберат до нея.

В гримьорната влезе капитан Уилкокс и даде на адмирал Зол копие от статия във вестник.

— Какво е това? — изръмжа Зол.

— Изпрати ни я Нино Десилва. От местен вестник... „Кларк Каунти Крайър“. Кларк Каунти се намира на сто и петдесет километра от Ванишинг Лейк, досами границата с Аризона.

Заглавието гласеше: „СКИТНИК НАМЕРЕН УБИТ“.

Отдолу имаше кратко описание на смъртта на Майк Холивуд. Адмирал Зол прегледа статията, сетне прочете на глас част от нея.

— „Двайсет и две годишният Майкъл Бразил, известен сред скитниците като Майк Холивуд, скочил на товарния влак по линията «Пасифик Юг», за да избяга от големия горски пожар, избухнал във Ванишинг Лейк. Вчера той и приятелят му пътували до Бадуотър, Тексас и след като слезли, Майк Холивуд започнал да изпитва

проблеми с преглъщането. Според приятеля му той вероятно е прекършил ларинкса си, докато се качвал на влака. Двамата слезли на разпределителната гара в Бадуютър, за да търсят медицинска помощ. Преди да намерят лекар, Майкъл Бразил починал.“

Адмирал Зол огледа мъжете в гримьорната и рече:

— Имал проблеми с преглъщането... Мамка му! Комарите са се разпространили извън поставения под карантина район.

— Трябва да намерим трупа — каза доктор Чарлс Лак. — Ако мъртвият скитник е умрял от приона „Бледия кон“, заразата още е в него. Това е протеин. Не се разгражда. Като ДНК е. Ще бъде в организма и след десет години. Цялата ни научна работа може да бъде изложена на риск, ако някой изтегли със спринцовка половин кубически сантиметър кръв или гръбначно-мозъчна течност. Ако знаят къде да търсят и намерят тялото, може да изгубим контрол върху това стратегическо оръжие.

— Кажете на лейтенант Десилва да вземе хората си и да отиде в... Как се казваше онова село, по дяволите?

— Бадуютър, Тексас — отговори капитан Уилкокс. Бадуютър^[1], Тексас? — тихо повтори адмирал Зол. — Лоша поличба.

Вие ли сте Роско Мос? — попита Стейси Ричардсън, когато мъжът отвори вратата на караваната.

— Да, госпожо.

— Дали ще може да поговорим за тази статия?

И му показва вчерашния „Крайър“, където имаше репортаж за смъртта на Майкъл Бразил. Роско я погледна и каза:

— Няма много за разказване. Повечето е написано там. Той бил син на известен кинорежисьор. Изпратих тялото в Гъвъърнмънт Кемп и чух, че днес следобед са го качили на самолета за Санта Моника, Калифорния, за да му бъде направена аутопсия.

— Аха — разочаровано каза Стейси.

— Да не съм сбъркал нещо? — попита Роско, поразен от красотата ѝ.

Надявах се, че още е тук, това е всичко.

Е, не е — усмихна се той. — Имам кафе. Горещо е.

— Благодаря.

Мос я покани в караваната, която беше отрупана със сувенири. На стените имаше снимки на Роско, възседнал огромни бикове.

Родеото беше най-приятното му преживяване, докато едно двутонно чудовище на име Зловещ гръм не го намушка с рогата си, отнасяйки половината му стомах и кариерата му.

В статията пише, че скитникът е имал проблем с преглъщането — каза Стейси. — Бихте ли описали как изглеждаше?

— Когато го видях, вече беше мъртъв. За него ми разказа другият тип.

— Другият тип?

— Другият скитник.

— А, да. Споменават го в статията. Каза ли ви нещо друго?

— Каза, че младежът си ударил гърлото, докато се качвал във влака, но излъга. Доктор Флечър от Гъвърнмънт Кемп прегледа ларинкса му и каза, че няма нищо счупено.

— Защо мислите, че другият скитник е излъгал?

— Не знам. И двамата бяха мръсни и дрипави и воняха ужасно. Чакайте малко. Ще ви покажа снимка на младежа. — Роско отиде до масата и разрови някакви книжа. — Трябваше да я изпратя по факса в офиса на баща му в „Парамаунт Пикчърс

Корпорейшън“, ама я забравих. Можете ли да повярвате? Синът на известен кинорежисьор живее като скитник. Някак не се връзва.

Роско отиде в задната част на караваната и продължи да търси.

Стейси не бе спала почти двацет и четири часа. След като мъжът със сребристокосите коси уби войниците на бейзболното игрище, тя се скри в хълмовете край Ванишинг Лейк и изчака утрото. Сетне пристигна хеликоптерът на шерифа и Стейси използва суматоката, за да се промъкне до магистрала 16. Стигна на автостоп до Бракетвил и седна да пие кафе в една закусвалня, опитвайки се да реши какъв да бъде следващият ѝ ход. И тогава видя статията в „Крайър“, взе кола под наем и дойде в Бадуотър. И сега, докато чакаше Роско да намери снимката, почувства непреодолима умора, но разтърси глава, твърдо решена да не ѝ се поддава.

Стейси се безпокоеше за много неща. Беше убедена, че прионът „Бледия кон“ се е разпространил извън очертанията на Ванишинг Лейк, но не знаеше какъв е инкубационният период. Нямаше начин да разбере дали Сид Сандърс е бил ухапан от преносител комар. Знаеше, че ако прионът е в кръвта на жертвата, съществува вероятност от вторична инфекция. Прионът можеше да се предаде, ако незаразен

комар ухапеше заражена жертва, изсмучеше кръв и после я вкараше в друг здрав човек. Заразяването можеше да стане и чрез медицински процедури. Ето защо тя искаше да предупреди всеки лекар, който би се опитал да направи аутопсия, както и другия скитник.

Роско отваряше и затваряше чекмеджетата в спалнята на караваната. Стейси стана и разгледа снимките от родео на стените. Обърна се, когато той влезе и й даде моментална снимка, направена с „Полароид“, на Майкъл Бразил. Очите му бяха отворени, но той беше мъртъв.

Стейси погледна снимката и веднага го позна — бе единият от двамата скитници, които бяха почистили задния двор на „Кофа и стръв“.

— По дяволите! — възкликна тя.

— Познавате ли го?

— Не точно. А другият Лъки ли се казва?

— Да. Изпадна в делириум тременс пред очите ми. Имаше дълги коси и счупен зъб. Не ми каза фамилното си име, само искаше да се махне оттук час по-скоро, преди да са дошли ченгетата.

— Имате ли нещо против, ако задържа снимката?

— Не. Вземете я. И без това щях да я изхвърля. Какво да я правя?

— Лъки не каза ли къде отива?

— Прибирал се вкъщи. В Пасадина, Калифорния. Това беше всичко.

— Къде е най-близкото летище?

— В Сиера Бланка, на около двайсет и пет километра оттук. Но там няма пътнически полети. Трябва да отидете в Уейко.

— Благодаря — каза Стейси и бързо излезе от караваната.

Първо трябваше да се обади на Уендъл и да му каже да предупреди съдебния лекар в Санта Моника, че трупът на Майкъл Бразил е острозаразен. После трябваше да намери Лъки и да разбере дали и той е инфектиран. Тя се качи във взетата под наем кола и потегли, разпръсквайки прахоляк към студеното синьо тексаско небе.

Същата вечер Роско облече чиста, изгладена каубойска риза на сини и червени карета и си сложи новите кожени ботуши. После се качи в пикапа си и потегли към града. Беше решил да вечеря в грил „Сиера Бланка“ и да поиграе билиард с фермерите, които прекарваха там петъчните вечери. Караше почти със сто и десет километра в час,

затова се изненада, като видя, че една кола го следва отблизо. Отби встрани, за да ѝ позволи да го задмине. Изведнъж колата свърна вляво, подкара успоредно с него и се опита да го изблъска от шосето.

— Какво правиш, да ти го начукам? — изкрещя Роско и погледна невярващо сивата лимузина с тъмни стъкла.

Колата блъсна лявата му броня и пикапът се плъзна встрани. Роско удари спирачки и се опита да овладее волана. Преди да успее да спре, вратата се отвори и трима мъже със скиорски маски го измъкнаха навън. Всички бяха въоръжени. Единият опря пистолет в лицето му и освободи предпазителя.

— Какво искате бе? — викна Роско.

— Заведете го там — каза единият от мъжете и посочи храстите край пътя.

Непознатите завлякоха Роско в гъсталаците нагоре по склона.

— Какво искате? Нямам пари. Само няколко долара. Ако ви трябват — ваши са.

Мъжете го блъснаха на земята. Лейтенант Нино Десилва, който също беше със скиорска маска, допря пистолет в челото му и попита:

— Къде е тялото? Трупът на скитника?

— Откараха го... в Санта Моника. Днес следобед. Закараха го на летището.

— Мамка му! Кога? В колко часа?

— Самолетът излетя в четири. Защо всички се интересуват от един мъртъв скитник?

— И други ли са разпитвали за него? — попита един от командосите.

— Да.

— Кой?

— Не разбрах как се казва. Каза, че го познавала.

— Ти каза ли ѝ къде са закарали тялото? — попита лейтенант Десилва.

— Защо не? Тя искаше да знае. За какво става дума?

— Люк, обади се по телефона — рече Десилва на един от маскираните командоси. — Кажи на полковник Читик къде отиваме. После насочи деветмилиметровия пистолет право между очите на Роко.

Всичко стана толкова бързо, че Роско Мос не чу изстрела, нито усети куршума, който пръсна черепа му.

[\[1\]](#) Лоша вода (англ.). — Б. пр. [↑](#)

ТРЕТА ЧАСТ

БЪДИ

17. РЕЖИСЬОРЪТ

Бъди Бразил изкара поршето си през портала на киностудия „Парамаунт“ и направи широк завои наляво, като се размина на косъм с някакъв автобус, движещ се на запад по Мелроуз Авеню. Говореше по клетъчния си телефон и крещеше на асистентката си Алиша Профит, защото нямаше представа къде се намира моргата в Санта Моника.

— Само знам, че е в шибаната Санта Моника! — нетърпеливо извика Бъди Бразил. — Аз ли трябва да правя всичко? Обади им се, вземи адреса и пак се свържи с мен... Мамка му!

Поршето мина на червено.

Бъди Бразил беше дрогиран. Беше се надрусал в банята си в киностудията, преди да му съобщят, че единственият му син, когото познаваше бегло, е мъртъв. Шофирането в това състояние вече му бе коствало черното ферари „Тестароса“ и шофьорската книжка. Беше блъснал италианската спортна кола на кръстовище „Анджелис Крест“ и бе избягал, за да не му направят тест за употреба на наркотици, затова сега караше без шофьорска книжка.

Не беше сигурен какво изпитва от смъртта на Майкъл. Напоследък всичките му самоанализи бяха загадка. Чувствата му бяха истинска мистерия. Разбира се, Бъди се беше надрусал яко и бе блокирал някои неврони, както и вътрешния си глас.

Стигна до Феърфакс и зави наляво, за да излезе на магистралата за Санта Моника. Човекът от моргата бе споменал, че семейният лекар може да присъства на аутопсията, затова Бъди отново грабна телефона и се обади в дома си в Малибу. Отговориха му едва на двайсетото позвъняване. Гласът на доктор Гари Айвърсън звучеше така, сякаш току-що го бяха измъкнали от ада.

— Мамка му — изграчи Гари и май изпусна телефона. — Какво има? Кой се обажда?

— Господи, Гари, сега е три и половина следобед. Какво взе снощи?

— Бъди... Боже! Чакай малко. Оставям телефона отворен. Ей сега ще се върна.

— Не! Не оставяй телефона, Гари. Нужна ми е помощ. Веднага! Ставай! Не заспивай, човече!

Последва дълго мълчание, сетне отново се чу гласът на Гари Айвърсън.

— Господи, главата ми се пръска. Какъв коктейл...

— Какво взехте с Джинджър, Гари? Трябва да се оправиш. Нуждая се от теб. Трябва ми лекар.

Доктор Айвърсън му предписваше опиати, откакто Бъди блъсна ферарито. Бразил бе използвал всичките си връзки в общината, за да не позволи на прокурора да повдигне обвинение срещу него. В резултат на това се бе отказал от уличните наркопласъори и се сприятели с доктор Айвърсън.

Запознаха се на един купон в дома на Чарли Шийн — Гари седеше на бара и раздаваше рецепти за всичко от атаракс до ксанакс. Бъди реши, че това е твърде хубаво, за да е истина. Същата нощ закара доктор Айвърсън в дома си, а когато разбра, че бившата съпруга на Гари е взела къщата им, го настани в къщичката до басейна си. И Айвърсън започна да му пише рецепта след рецепта. В замяна Бъди му осигуряваше елитни проститутки от публичния дом на Хайди Флайш, като го лъжеше, че са актриси. Когато Гари стана толкова ненадежден, че загуби повечето си клиенти и изпадна в опасност да загуби и разрешителното си за медицинска практика, Бъди му плати да се лекува в клиника „Уиндсонг Ранч“ в Монтана. Самият той вече три пъти бе ходил на лечение там.

Доктор Айвърсън се върна след двайсет и осем дни, освежен и готов за подвизи, и двамата започнаха от там, където бяха спрели. Решението беше идеално за Бъди — вече получаваше рецептите си за морфин, секонал или гама-хидроксил барбитурати само като извървяваше пътеката в градината си. Бъди се отказа от уличните наркотици с техния потенциал за сериозен медицински и съдебен риск и премина на сигурните рецепти на доктор Айвърсън.

Проблемите се появиха от съвсем неочаквано място. Бъди се бе съгласил да финансира трансплантация на коса на оплешивелия Гари. След като се върна от „Уиндсонг“, Айвърсън се бе отказал от вредния навик и само от време на време дръпваше от нечия цигара с ганджа

или смъркаше половин доза кокаин. Но болката от трансплантацията бързо го принуди да започне да си предписва главозамайващи болкоуспокояващи средства. После взе да си инжектира торадол, който обаче предизвика депресии, затова започна да взима и прозак за повишаване на настроението, но това му причиняваше безпокойство и Гари включи и вистарил и така нататък. Сега Айвърсън едва вдигаше дрогирания си задник от леглото, за да отиде да се изпикае. Нещо лошо, очите му не можеха да се фокусират достатъчно, за да напише рецепта на Бъди, който с умиление си спомняше за добрите стари дни, когато се срещаше с дилъра си и после се надрусваше в тоалетната на най-близката бензиностанция.

— Майк е мъртъв — каза Бъди. Разчиташе на ефект от шока, но не се получи.

— Кой, по дяволите, е тоя Майк?

— Ти спиш в спалнята му, задник такъв! Майкъл, синът ми... е мъртъв! Закарали са тялото му в моргата в Санта Моника. Отивам там.

— Аха — рече Гари и от тона му Бъди разбра, че това ще е цялата му реакция.

— Трябва да се срещнем там. Ставай от леглото и тръгвай. Ако си твърде замаян, накарай Консуела да те закара.

— Защо да бързаме?

— Той е в моргата в Санта Моника. Трябва да отидем там! Още не знаем къде се намира, затова вземи адреса от телефонния указател.

— Починал ли е, или са открили начин да го съживят, ако незабавно отидем там?

„По дяволите, той има право“ — помисли Бъди и дръпна крака си от педала за газта.

— Виж какво, Гари, искам да знам защо синът ми е мъртъв и не желая онези касapi да го режат и шият. Искam го... цял за погребението... Смятам да го погребa както e реднo. В синагогата. Да покaня всички. Трябвa да дойдеш в моргата и да ги убедиш да не правят аутопсия. Оскверняването на трупа e против религията ми — казa Бъди. Беше забравил, че от десет години не e стъпвал в синагогата. — Трябвa да го направиш. Ти знаеш как да говориш с лекарите.

— Главата ми ще се пръсне — изхленчи Айвърсън.

— Не заспивай, Гари. Заспиш ли, ще те изгоня и ще пишеш рецепти под някой мост — каза Бъди и затвори.

Преди да стигне до Олимпик, Алиша Профит му се обади отново и му каза адреса на моргата.

— Но казаха, че не може да влезеш там. Не било отворено за обикновени граждани.

— Аз не съм обикновен гражданин! — ядосано се сопна той и затвори.

Моргата се намиреше на Линкълн Булевард, на половината път между Уилшър и Олимпик. Бъди паркира на място, обозначено „Само за лекари“, и тръгна към правоъгълната пететажна бетонна сграда, която сякаш бе проектирана от конструкторите на „Лего“.

Още не се беше съсредоточил върху загубата на единствения си син. Надяваше се, че ще прояви някаква емоционална реакция и може би дори ще се разплаче, и несигурното му самочувствие няма да претърпи още един удар. Но не изпитваше нищо. От друга страна познаваше сина си съвсем бегло. Майк беше дете на любовта му с красивата, но празноглава манекенка Тоува Конти. Тя не искаше бебето, защото ѝ беше трудно да се чука с настоящия си любовник, италиански принц, с хлапе, смучещо другата ѝ цица. В продължение на шест години Бъди се изплъзваше от законното бащинство. После Тоува нае Глория Олред и тази зла кучка го преследва с документите, докато накрая не го принуди да даде кръв. Неговата ДНК подпечата бащинските му задължения и Майк стана негово законно отроче, което означаваше, че Бъди трябваше да плаща образованието му и летните лагери, докато Тоува пътува из Европа и се скъсва от чукане с нейния макаронаджийски принц. Накрая бившата му съпруга загина в инцидент с моторница край брега на Кан. Произшествието не намери място дори в „Ю Ес Ей Тудей“.

След като Майк прекара две ужасни години в приют за сираци, Бъди най-сетне му позволи да се премести в къщичката до басейна. Майк живя там половин година. Виждаха се рядко, защото по онова време Бъди режисираше „Сребро и олово“, който надвиши определения му бюджет с десет милиона долара само след три снимачни седмици, и спеше в киностудията. През онова лято Майк разби поршето на Мълхоланд, счупи и всичките си предни зъби и три пъти бе арестуван за притежание на наркотици. Скоро в хълмовете зад

къщата в Малибу изникна палатков лагер, откъдето ченгетата денонощно наблюдаваха с телеобективи наркоманските купони на Майк. Наблюдението неизбежно се прехвърли и върху Бъди. Той обясни на сина си, че трябва да е по-дискретен, но Майкъл му каза да си го начука отзад.

Бразил влезе в сградата и намери моргата на третия етаж. Бе одобрил пет-шест декора на морги във филмите си и мислеше, че тези помещения трябва да се намират в подземия, където няма слънчева светлина. За негова изненада, тази морга беше слънчева и ярко осветена.

Бъди спря една лекарка и ѝ каза, че иска да говори с някого за починалия Майкъл Бразил.

— Дошли сте да идентифицирате трупа ли?- попита тя.

— Да, да, точно така.

Въздействието на кокаина отслабваше и Бъди изпадаше в окаяно състояние на параноя. Настроението му непрекъснато се променяше. Той знаеше, че отново трябва да постъпи в клиниката за лечение на наркомани, преди психиката му да се е разклатила напълно.

Бъди Бразил зачака в ярко осветената морга, докато жената отиде да търси лекар. След минута от вратата в дъното на коридора излезе петдесетинагодишен нисък набит мъж с побелели коси и бяла престилка.

— Аз съм доктор Ракович — представи се той.

— Бих искал да идентифицирам тялото на Майкъл Хуан Бразил — каза Бъди.

Той ненавиждаше името Хуан, което предизвикваше асоциации за необразован латиноамериканец. Но Тоува бе настояла да го вмъкнат в чест на либералните ѝ наклонности и на майка ѝ, която беше от испански произход.

— Опасявам се, че няма да е възможно — каза лекарят. — Обадиха ни се от университета на Южна Калифорния и ни предупредиха, че има извънредни обстоятелства. Довечера ще дойде главният съдебен лекар на окръга, който ще извърши аутопсията. Тялото е заразно.

— Какви ги дрънкаш, задник такъв? Какви извънредни обстоятелства?

— Няма да постигнете нищо, ако ми говорите по този начин.

— Знаеш ли кой съм аз? — попита Бъди и гневно се вторачи в този касарин, който явно беше толкова некадърен, че му позволяваха да практикува само върху мъртъвци.

— Боя се, че това няма значение.

— Аз съм Бъди Бразил! — каза режисьорът, наблягайки на всяка дума. — Правя филми. Искам да видя тялото на сина си. И това ще стане, така че да не спорим.

Бъди всъщност нямаше желание да види тялото на сина си, но не обичаше да му отказват.

— Няма да стане, господин Бразил. Моля, тръгнете си, и след ден-два ще дадем тялото на най-близкия роднина. Ако вие сте този човек, чудесно.

— Кой е шефът ти? Как мога да те заобиколя?

— Нямам шеф. И не можете да ме заобиколите.

— Няма да го бъде, задник такъв. Ще промени ли решението ти губернаторът на щата Калифорния?

— Имаме основания да смятаме, че синът ви е починал от силно заразна, неизвестна, фатална болест. Може да се обадите на губернатора, на президента или на принца на Лихтенщайн, но тялото ще остане под карантина, докато не разберем какво го е убило.

— Това да не е някаква шега? — Шибаният принц на Лихтенщайн? — изкрещя Бъди. Тоува се бе чукала с онова копеле.

Защо лекарят спомена принца? Дали това не беше някакъв заговор? Или налудничав план, за да го побъркат? Толкова малък ли беше светът? Или Бъди изпадаше в параноя вследствие на наркотиците?

18. СБЛИЖАВАНЕ

Пътуваха по магистрала 110 за Пасадина. Уендъл Кини мълчеше, а Стейси се притесняваше, че той кара твърде бързо.

— Почти стигнахме — каза Уендъл, даде мигач и зави надясно. — Знаеш ли, непрекъснато мисля за това. Всичко, което казваш... и симптомите са точно като на болестта „куру“, само че много по-силно изразени. Ако наистина разработва биологично оръжие с приони, Декстър Демил трябва да намали инкубационния период, за да има ефект. Трябва да вземем кръвна проба, за да изолираме компонентите. Ще вземем кръв и от теб. Ти си била във Ванишинг Лейк и си била изложена на заразата.

Стейси кимна.

— Ако биологичното оръжие атакува протеини с определена ДНК-маркировка, това обяснява защо някои хора се заразяват, а други не. Според съобщението на Макс двама затворници са били преместени във Ванишинг Лейк точно преди пожара. Те са загинали в огъня и никой не знае или не иска да признае, че са били изпратени там.

Проверих досиетата им. Единият се е казвал Трой Лий Уилямс. Снощи, когато се прибрах вкъщи, прегледах статиите във вестниците по Интернет и открих няколко репортажа за процеса срещу него преди четири години. Той е изнасилвил и убил момиче в Роузмънт, Калифорния. Опитвам се да вляза във връзка със семейството му, за да проуча генетичната му история. Другият е бил афроамериканец. Трябва да има причина, поради която Демил ги е затворил там. Макс ми е написал, че са се готвели да правят експерименти с хора.

Уендъл се намръщи, но не каза нищо в продължение на няколко пресечки.

— Ла Лома — най-сетне рече той, посочи знака и пак зави надясно.

Спуснаха се по стръмен склон. Къщите бяха хубави и ставаха все по-големи и внушителни. Щом стигнаха до подножието на хълма, видяха речното корито, спускащо се от планина Анджелис Крест.

Завиха наляво, после надясно и минаха по стар бетонен мост над виадукта. От другата страна имаше красиви стари къщи с огромни морави, охранявани от огради от ковано желязо. Спряха пред адреса, който Стейси бе записала, и погледнаха къщата в испански стил зад двуметровата ограда от заострени железа.

— Това трябва да е — рече Уендъл. — Не може да се каже, че е скромна.

— Сигурно сме сбъркали адреса — каза Стейси и се вторачи в листчето в ръката си.

Слязоха от колата, приближиха се до портата и натиснаха звънеца. След миг от домофона се чу сърдит мъжки глас.

— Кой е?

— Търсим Крис Кънингам — отговори Стейси. Последва дълго мълчание, после вратата се отвори.

Двамата влязоха в имението и тръгнаха по пътеката от плочи, водеща към внушителната къща. На стотина метра вдясно имаше басейн с олимпийски размери. Водата блестеше на светлината на следобедното слънце. Вляво видяха тенискорт. Над огромната морава прелитаха кафяви птици и кацах на буйно разлистените брястове.

Вратата се отвори и от къщата излезе висок слаб сивокос мъж и предпазливо застана на верандата. Недружелюбният му гневен поглед се смекчаваше от леко комичното облекло — жълто-зелена риза и тъмнозелени бричове за голф. Позата му бе като на току-що претърпял поражение генерал: изглеждаше изпълнен с достойнство и същевременно разкаян.

— Да? Какво има? — предпазливо попита мъжът.

— Това ли е домът на Крис Кънингам? — попита Стейси.

— А вие кои сте?

— Аз съм Стейси Ричардсън, а това е доктор Уендъл Кини от университета на Южна Калифорния. Искаме да говорим с Крис Кънингам. Разбрахме, че това е адресът му.

— В момента не е тук.

— Кога го очаквате?

— Аз съм Ричард Кънингам, баща му. За какво става дума?

— За... Ако той е онзи, когото търсим, мисля, че трябва да говорим лично с него. Макар че е възможно да сме сбъркали.

— Защо мислите така?

— Човекът, когото търсим, явно не е от този квартал. Той е малко...

— Дрипав и мръсен — тъжно каза Ричард, после кимна и се отпусна. — Защо не влезете да го почакате вътре?

Той ги въведе в широк коридор с виещо се нагоре стълбище и огромен полилей от скъп кристал. Влязоха в кабинета му. Помещението беше обзаведено в меките тонове и мебели на стара кръчма. Над тапицираните с червена кожа канапета и старинни дървени маси бяха окачени снимки на коне. Лъчите на следобедното слънце се процеждаха през клоните и листата на дъбовете навън и без да топлят, падаха върху шарките на смарагдовозеления килим.

— Нещо за пиене? — попита Ричард Кънингам.

— Вода с лед, ако имате — отговори Стейси и Уендъл кимна.

— Прислужницата има свободен ден в неделя. Ей сега ще се върна.

Ричард Кънингам излезе и ги остави сами. Стейси се огледа. Зад бара имаше голяма цветна снимка в рамка със стъкло. На нея атлетичен полузащитник в синьо-златистия екип на университета в Лос Анджелис пресичаше главата линия. Номерът на фланелката му беше девет, Държеше топката в двете си ръце и минаваше през разперените ръце на защитника от противниковия отбор на университета на Южна Калифорния. Резултатът на светлинното табло беше равен. Часовникът показваше, че до края на мача остават петдесет и три секунди. Снимката беше направена минута преди победата.

— Ето, това беше Крис — каза Ричард Кънингам зад нея. Странно защо говореше в минало време.

Стейси и Уендъл се обърнаха и той им подаде чаши със студена вода.

— Той спечели мача.

Говореше тихо и замислено, сякаш споменът беше крехък и можеше да се счупи от по-силен звук.

На стената зад бара имаше и Сребърна звезда и бойни отличия от войната в Персийския залив, и снимка на млад, изключително красив мъж с късо подстригани коси на морски пехотинец.

Стейси се вгледа в него, но не го позна.

— Това ли е Крис? — попита тя.

— Тази снимка е правена в деня, когато завърши обучението си в специалните сили — отговори Ричард Кънингам. В гласа му прозвуча тъжното ехо на избледнели спомени.

— Дадоха ми този адрес в полицията. Те имат база данни на хората с прякори и полицейски досиета. Човекът, когото търся, използва името Лъки. Във файловете на полицията в Пасадина има Лъки. Преди четири години е бил арестуван за скитничество и пиянство на обществено място в Олд Таун, на Колорадо Булевард. Казаха, че истинското му име е Крис Кънингам, и ми дадоха този адрес, но според мен става дума за друг човек.

— След смъртта на Кениди той непрекъснато беше пиян. Напусна дома си и спеше във входовете. Отивах да го прибера, но той дори не искаше да ме погледне. После напусна града. Вече съвсем не прилича на човека на тази снимка.

— Коя е Кениди? — попита Стейси.

— Внучка ми. Четиригодишната му дъщеря. Смъртта ѝ коренно го промени. Съсипа го.

— Моите съболезнования.

— Защо искате да разговаряте със сина ми?

— Той беше в едно село на име Ванишинг Лейк в Тексас. Човекът, с когото пътуваше, умря от неизвестна фатална болест, която може би е заразна. Още не знаем какъв е инкубационният период, но Крис трябва незабавно да бъде прегледан и ни трябва кръвна проба.

Ричард Кънингам помълча, после кимна — очевидно приемаше новината като поредната част от ужасната медицинска одисея на семейството си.

— Крис излезе рано тази сутрин. Майка му го заведе на лекар и на стоматолог. Трябваше отдавна да са се върнали, но... мисля, че знам къде са отишли... И аз се тревожа, затова, ако искате, може да ви заведе там.

Дрехите от предишния му живот му бяха твърде широки. Той стоеше до гроба от един час. Майка му отиде да чака в центъра за посетители, където имаше климатична инсталация и беше хладно. Крис се бе вторачил в малката месингова плочка, където бе написано името на дъщеря му.

КЕНИДИ БИШЪП КЪНИНГАМ

ИЗКЛЮЧИТЕЛНО СМЕЛА ЗА ГОДИНИТЕ СИ

1991–1995

Краката му сякаш се бяха вкоренили. Той търсеше някакъв смисъл, но не намираше никакви емоции. Вкусът на алкохола, който сутринта бе откраднал от барчето на баща си, завладяваше мислите му и засилваше потребността от още пиене. Докато гледаше гроба, Крис вече не изпитваше желание да се самообвинява за болестта на дъщеря си, но самопрезрението му се подхранваше от скръбта. После му хрумна нещо друго. Вероятно когато бе започнал да пие, той само бе търсил начин да избяга от златния си живот. Дали това беше умишлено самоунищожение? Страхуваше ли се да вдигне летвата малко по-високо, както много пъти бе правил в училище и по време на войната в Персийския залив? Дали страданията на Кениди бяха неговото бягство? Дали не се бе отказал от живота си, използвайки смъртта ѝ като оправдание? Възможно ли беше да е толкова празноглав или себичен? Защо изпитваше такава празнота и нищо не го удовлетворяваше?

Започваше да подозира, че през целия си живот е преследвал погрешни цели, но как можеше да намери сили да се пренасочи или дори да разбере каква да бъде целта му? Преди Кениди да умре, животът му се състоеше от трофеи и медали, а сега — от самосъжаление и отчаяние.

Той бе избягал от предишния си живот, но не бе намерил нищо. През последните четири години се носеше по течението и водеше безсмислено съществуване под бремето на спомените. И сега катастрофата беше неизбежна, а той нямаше решение и не знаеше изход.

Слънцето залязваше и той усети хладен полъх по наскоро обръснатата си глава. Питаше се какво да направи. Не искаше вече да спи във входовете или под мостовете на железопътните линии, но не можеше да понася и старата си спалня. Никъде не се чувстваше уютно. И отчаяно се нуждаеше от алкохол.

— Дълга ви един обяд — чу се глас, който го изтръгна от мислите му.

Крис се обърна и погледна красивата русокоса жена, която бе застанала зад него. Баща му беше малко по-нататък, чакаше до колата. Крис не можеше да си спомни коя е тази млада жена, макар че му изглеждаше позната.

— Аз съм Стейси — каза тя. — Ти и приятелят ти почистихте след миещите мечки.

Едва сега той кимна и се усмихна. Едва-едва.

Отначало Стейси не го позна. Дългите мазни руси коси бяха изчезнали. Главата му беше избръсната. Страните му бяха хлътнали и около очите му имаше тъмни кръгове. Раменете му бяха все така отпуснати, но поне чувалите за боклук бяха заменени от скъпи кафяви мокасини.

— Страхотна прическа — усмихна се тя. Крис разсеяно потърка обръснатата си глава.

— Не е прическа, а медицинска процедура. Един тип ме удари с гаечен ключ. Имам петнайсет шева.

Той се обърна и показа ужасната рана на главата си.

— Божичко! — възкликна Стейси и след миг добави: — Слушай, Кънингам... Крис... трябва да говоря с теб.

— За какво?

— За Майк Бразил, за Сидни Сандърс и за всичко, което се случи във Ванишинг Лейк.

— Ясно — рече той и двамата се умълчаха. Вятърът разнесе сухи листа върху надгробните плочи.

19. СЛАВАТА Е МЕЧТАТА НА МЪРТВИТЕ

В Амарило се бяха качили на друг влак и се връщаха във Ванишинг Лейк. Сега, когато беше последовател на Християнския хор, на Декстър му бе определен личен съслужител^[1], който да го води по пътя на Божията мисъл. Този съслужител беше жестокият, закоравял във войната Рандъл Рейдър. Когато не слушаше безкрайните несвързани проповеди на Фанън Кинкейд, Декстър беше принуден да седи с Рандъл и да чете Библията от дълга филмова лента, която трябваше да държат нагоре към слънчевата светлина. Фотосите съдържаха само Стария завет и последната книга на Новия, Откровението на Йоана. Фактът, че всички други книги липсват, не се споменаваше. Рандъл започна обучението на Декстър, като се съсредоточи предимно върху Второзаконието — една от петте Моисееви книги, която всеки нов член на Християнския хор трябвало да разбере напълно. Рандъл му каза, че Фанън е съвременният Мойсей и се бори от името на Господ, опитвайки се да изведе паството си от метафоричен Египет, който в днешно време бил не корумпираната държава, а поквареното съзнание. Макар и загубял от войната й живота по железопътните линии, Рандъл плачеше, докато четеше Второзаконието.

— „Никой от тия хора, от тоя зъл род, няма да види добрата земя, За която се клех, че ще дам на отците ви — почтително шепнеше той, докато четеше първата и втората глава на Второзаконието. — Тогава се обърнахме и тръгнахме по пустинята към Червено море.“

Декстър научи нова метафора за разделянето на Червено море. Рандъл му обясни, че железопътната система, от която Фанън извежда паството си, разделя морето от корупция и фалшиви морални ценности в Америка. Рандъл добави, че библейското му име е Ангела на пергамската църква — дълга и прекалено претенциозна титла, защото в края на краищата той беше само съслужител.

Докато четяха Второзаконието, погледът на Декстър бе привлечен от Божиите заповеди „Не убивай“ и „Не кради“.

Когато той попита за тези два крайъгълни камъка на християнството, Рандъл отговори:

— Как може човек да открадне нещо, което вече е откраднато? — А по отношение на убийството му припомни цитат от Евангелието на Лука, 22:36. — „А който няма, нека продаде дрехата си и да купи нож“.

Декстър се отказа да задава повече въпроси и примирено се съгласи с всичко. Бе попаднал в ръцете на фанатици.

Вечер всички сядоха в кръг в товарния вагон и топлеха ръцете си на огън, запален в тенекии, а Фанън им изнасяше политически, социални и религиозни лекции.

— Затворът е целувка по устните на поражението — тихо каза Кинкейд една вечер, когато обсъждаха неизбежното им хвърляне в затвора, ако позволят да ги заловят живи.

По пода на вагона бавно пробягваха сенки. Членовете на Християнския хор гледаха Фанън така, сякаш бе произнесъл нещо толкова важно, че се нуждаеха от време, за да го асимилират.

— Бойното поле на Армагедон ще бъде или в Канзас, или в Небраска, или в Мериленд — за хиляден път повтори той.

Всички седяха, мълчаха и размишляваха върху великите мъдрости на Фанън. Поради тази причина членовете на Хора рядко се осмеляваха да стъпват в онези щати.

— Гадните евреи контролират банковата система — продължи Кинкейд. — Това е предсказано в Откровението на Йоана с кошмарното му видение, което предрича, че никой няма да си намери работа или да си купи магазин^[2]. За нас вече съществува възможност да живеем в общество без разплащане с пари в брой. Компютърните технологии извършиха това дело за евреите. Банковата система вече е мултинационална и сега юдеите контролират богатствата на света. Частните им банки дават кредити, които всъщност са дълг срещу валутата на различните страни, вместо да бъде така, както винаги е било — страните да пускат в обръщение валута въз основа на продуктивността на икономиката си. Тази промяна даде финансовата власт в ръцете на международните еврейски банки, които контролират всички нас.

Лекциите му бяха още по-емоционални, когато Фанън бръщолевеше неспирно за смесените бракове и замърсяването на чистата арийска кръв.

— Белите хора в Америка са овце — заявяваше той. — Нашите бели братя са слепи и не виждат какво става в Съединените еврейски щати.

Декстър слушаше и кимаше. Той беше хванат в капан. Бе направил ужасна грешка, когато разказа на Фанън за смъртоносната си тайна, скрита в запечатани контейнери в леденостудените води на дъното на Ванишинг Лейк. Той възнамеряваше да избяга от Дяволската работилница и после да вземе контейнерите, за да извърши сам следващия етап на изследванията. Бе споделил това в миг на неописуем страх, когато мислеше, че е на секунда от смъртта. Признанието му беше единственият коз за сделка. Сега Демил знаеше, че ако смъртоносното биологично оръжие попадне в ръцете на този фанатик, Фанън може безразборно да изтреби огромен брой от населението. Но Декстър не можеше да измисли начин да поправи грешката си.

Вниманието му отново бе привлечено от Фанън, който сега говореше за смъртта. От думите му ставаше ясно, че не очаква да оцелее във войната си срещу правителството на Съединените щати. Той твърдеше, че само ще нанесе първия удар и после ще загине. Други трябвало да вземат меча му и да маршируват към победата.

— Боб Матюс го е казал, преди да умре — продължи Фанън.

Напоследък Декстър слушаше много за Боб Матюс, мъченика бял сепаратист, убит от агентите на ФБР.

— Не забравяйте думите му — заповяда Фанън. — „Единственото, което знам, че не умира, е славата в мечтите на мъртвия.“

Всички седяха и мълчаха в тракация по релсите товарен вагон и мислеха за собствената си смърт и слава като мъченици за Каузата. Всички освен Декстър, чиято единствена мисъл беше как да избяга. Но близостта на Рандъл Рейдър правеше това все по-невъзможно.

---

[1] Вж. Откровението на Йоана. — Б. пр. ↑

[2] „Та никой да не може нито да купува, нито да продава, освен оня, който има тоя белег, или името на звяра, или числото на името му“ — 13:17 и свободно тълкуване на части от 18-а глава от Откровението на Йоана. — Б. пр. ↑

20. АУТОПСИЯТА

Беше се стъмнило, а Бъди още чакаше Гари Айвърсън в ярко осветената чакалня на моргата. Той погледна през прозореца. В здрача едва се виждаха вълните по осветената от луната плажна ивица на юг от кея на Санта Моника. Още го преследваха параноични мисли, досущ бежанци, влачещи се подир претърпяла поражение армия. Бъди се опитваше да се пребори с желанието си да излезе и да извади запаса си от кокаин, скрит в резервната гума на поршето му. Но знаеше, че това ще бъде грешка. Кокаинът само щеше да предизвика още по-силна депресия, която понякога помрачаваше съзнанието му за няколко дни.

Бъди се замисли по-сериозно за лечение.

Само от време на време се сецаше за мъртвия си син, който лежеше в някоя от хладилните камери на ярко осветената морга.

Вратите на асансьора се отвориха и оттам излезе Гари Айвърсън. Кръвясалите му очи бързо мигаха. Не се беше бръснал от два дни и се бе издокарал в стил гръндж. Той тръгна към Бъди, като видимо влачеше крака.

— Не приличаш на лекар, а на шибан призрак — скара му се Бъди.

— Живеем в деветдесетте години, човече — въздъхна Гари. — Не съм добре и ти не си добре, но всичко е наред. Какво става?

— Тези типове тук казват, че съдебният лекар на окръга ще прави аутопсията. Сложили са тялото на Майк в изолатор, каквото и да означава това, по дяволите. Защо? Искам незабавно да ми го дадат!

— Господи, главата ми се пръска от болка! — изстена Гари и потърка очи.

— Боли те, защото онази курва Джинджър те е накарала да си инжектираш някой боклук. А Хайди се закле, че Джинджър се е отказала. Някой ден ще те затрие с нейните долнопробни наркотици.

— Джинджър е курва? — стъписа се Гари. — Тя е едно от момичетата на Хайди? Нали ми каза, че била актриса.

— Курва, актриса — все едно. Слушай, Гари, трябва да спреш аутопсията. Тук нещо не е наред.

— Джинджър е шибана курва? — повтори Гари. — А аз през цялото време мислех, че ѝ е приятно да се чука с мен.

— На кого му пука? На курвите им се плаща не за да дойдат, а за да си тръгнат. А сега, моля те, разбери защо Майк е в изолатор. Там пускат само лекари.

В зала В за аутопсии на втория етаж на моргата се водеше ожесточен спор между съдебния лекар и полковник Лорънс Читик, който току-що бе долетял от Форт Детрик.

— Извинете — каза Айвърсън, приближавайки се към тях. — Идвам да уредя транспортирането на тялото на Майкъл Бразил в погребалния дом „Синайска планина“.

Не му обърнаха никакво внимание, а може би не го и чува, защото гласът му беше тих и дрезгав. Полковник Читик се караше на висок глас с доктор Ърнест Уелш, съдебен лекар на Санта Моника. Той беше висок мъж с коси като лавров венец.

— Вие, изглежда, не разбирате. Не ме интересува кой във Форт Детрик ви е упълномощил — каза доктор Уелш.

Аз се подчинявам на градските власти. Тялото няма да бъде изкарано оттук преди да е изтекъл предвиденият от закона срок.

— Аз съм доктор Айвърсън, домашният лекар на семейство Бразил — повтори Гари, този път по-силно.

Уелш и Читик се обърнаха.

Скъсаните на коленете джинси, размъкнатите черни дрехи и умореният вид противоречаха на думите му.

— Съжалявам, но не съм спал четирийсет и осем часа — оправда се той, като забеляза недоумението им. — Бях на туристическа обиколка. Дойдох веднага щом можах. Бих искал да уредя нещата и тялото на Майкъл Бразил да бъде пренесено в „Синайска планина“...

— Няма да бъде пренесено никъде. Ще го закараме със самолет във Форт Детрик — прекъсна го полковникът.

— Кой сте вие? — попита Гари Айвърсън.

— Аз съм полковник Читик от СЕР към Центъра за контрол и превенция на заболяванията.

— СЕР?

— Служба за епидемиологично разузнаване.

— Единственият начин да го направите е като ми представите съответните документи — обърна се доктор Уелш към полковник Читик. — Трябва ми писмено искане, в което са посочени причините на Службата за епидемиологично разузнаване този труп да бъде транспортиран във Форт Детрик. Не мога да ви го дам без тези документи. Семейството му ще ми скъса задника от съдебни дела. Нали така, доктор Айвърсън?

— Абсолютно — убедено отговори Гари.

— Къде държите тялото? — попита Читик.

— Тук. Аутопсията е насрочена за двацет и един часа тази вечер. Дотогава трябва да ми представите необходимите документи. Изпратете ми ги по факса и ще ви дам тялото. Инак ще извършим процедурата, както е предвидено по график.

Полковник Читик кимна, излезе от моргата и се качи в микробуса без странични стъкла, паркиран зад ъгъла на сградата. Лейтенант Нино Десилва изпитателно се вторачи в него.

— Искат документ от Службата за епидемиологично разузнаване, инак няма да дадат трупа.

— Тогава да вземем документ — каза Десилва.

— Трябва да минем по каналния ред. От Центъра за контрол и превенция на заболяванията също ще поискат тялото. Ще видят пораженията в мозъка и гъбестия енцефалит. Ще направят още изследвания, ще вземат гръбначномозъчна течност и накрая ще открият „Бледия кон“. Ще предадат случая на ФБР, които ще уведомят Конгреса, и с нас е свършено. — Читик млъкна и потърка чело. — Тази история не бива да се разчува. Аутопсията ще започне в девет. Трябва да я предотвратим.

— Отдавна не съм идвал тук — каза Уендъл на Стейси и Крис и удари спирачки.

Намираха се пред голям старомоден ресторант, построен в архитектурния стил на петдесетте години. Огромните прозорци гледаха към Колорадо Булевард в Пасадина. Госпожа и господин Кънингам се бяха прибрали вкъщи. Стейси слезе, наведе се през стъклото на колата и намигна на доктора, който остана зад волана.

— Сигурна ли си, че всичко е наред? — попита той. — Мога да се мотая наоколо.

— По-добре отиди да присъстваш на аутопсията в Санта Моника. Направиха ни голяма услуга, като я насрочиха за неделя вечерта. — Тя погледна часовника си. Беше осем и петнайсет. — После ще взема такси, ще оставя Крис и ще се срещнем у нас към единайсет.

Уендъл се поколеба, но Стейси му направи знак да тръгва. Искаше да разговаря с Крис Кънингам и смяташе, че ще научи повече от него, ако бъдат сами.

Уендъл ѝ изпрати въздушна целувка и потегли. Стейси и Крис влязоха в ресторанта и седнаха на маса до един от прозорците, откъдето се виждаше паркингът.

— Господи, това място е много официално — каза Крис. — Хайде да отидем в някой бар.

— Поръчай си каквото искаш — каза Стейси, без да обръща внимание на думите му. Сервитьорката им даде менюто и се отдалечи. — Ти и Майк свършихте добра работа в двора. Аз черпя.

— Защо си направи труда да ме издириш? — Сините му очи изпитателно се вторачиха в нея. Той явно бе изгубил вярата си в човешките същества. — Ще ми кажеш ли за какво всъщност става въпрос?

— Имаш право. Наистина изминах дълъг път, за да те намеря — призна Стейси, бръкна в чантата си и извади проявените снимки, които бе направила край Ванишинг Лейк. — Познаваш ли този човек?

И посочи снимката на Фанън Кинкейд, направена след като той бе застрелял двамата войници на бейзболното игрище.

— Повечето от хората му имаха инициалите ПТВА, татуирани на ръцете — добави тя.

Крис дълго гледа снимката, пресмятайки риска, преди да отговори. Това беше същият човек, когото бе видял да застрелва двама войници. Когато Стейси спомена за татуировките, той изведнъж се сети кой е този мъж.

Бе чувал разни истории за него около огъня в биваците за скитници.

— ПТВА означава Пътници по товарните влакове на Америка — каза той. — Мисля, че името му е Фанън Кинкейд. Предвожда някаква църква, проповядваща превъзходство на бялата раса. Пътува по товарните влакове, за да се крие от властите. Убивал е скитници само

защото са били в един и същи влак. Казват така: ако видиш смахнат фанатик със сребристобели коси, плюй си на петите и бягай.

— Страхотно. Декстър Демил е с него. Един Господ знае какво може да означава това.

— Кой е Декстър Демил?

— Той е единствената причина да тръгна да те търся. Трябва да отидеш в болница. Аз ще уредя този въпрос, но трябва незабавно да те прегледат.

— Защо?

— Майк Холивуд не е умрял от прекършване на ларинкса.

— Кой казва, че ларинксът му е бил прекършен?

— Ти, Казал си го на Роско Мос в Бадуотър.

— Господи, ти си ходила навсякъде!

— Роско Мос е изпратил тялото на Майк на някакво място, наречено Гъвърнмънт Кемп, и там са го прегледали. Лекарят казал, че на гърлото на Майк му няма нищо. Не това го е убило.

Крис се поколеба, сетне въздъхна.

— Мислех, че съм го убил аз.

— Не си ти, а нещо друго.

Сервитьорката се приближи до тях и те си поръчаха хамбургери и ванилови шейкове. Крис отново погледна Стейси.

— Това все още не обяснява защо искаш да отиди в болница.

Тя се вторачи в него и реши, че най-добрият начин да го накара да ѝ помогне е като бъде откровена с него. Въпреки алкохолизма си, той все пак бе завършил колеж и бе награден със Сребърна звезда за храброст. Стейси се надяваше, че истината ще го мотивира.

— Мисля, че Майк е умрял, защото е бил заразен с нов вид биологично оръжие, разработено от Декстър Демил — отговори тя и му разказа за програмата във Форт Детрик, за адмирал Зол, за работата на Декстър Демил в затвора на Ванишинг Лейк и за заболяването, причинено от приона. — Демил създава протеини убийци, които атакуват мозъчния център, контролиращ настроеността. Прионът предизвиква гняв и унищожава средния мозък, който контролира преглъщането и другите рефлексии. Във финалния стадий има пристъпи на насилие.

— Точно това се случи с Майк — тихо каза Крис.

— Заразата е била пренесена от комари. Мисля, че Майк е бил ухапан от комар, изпуснат от лабораторията в затвора край Ванишинг Лейк. Има вероятност и ти да си ухапан.

— Но не трябваше ли вече да проявявам симптомите? Майк почина преди два дни.

— Може би в организма ти има антитела, които забавят процеса. Вероятно имаш някаква имунна защита или си станал само преносител, без самият ти да показваш симптоми. Ако е така, кръвта ти може да е безценна, за да ни помогне да разработим защитни тела.

Сервитърката донесе хамбургерите и ваниловите шейкове и се отдалечи. През тези няколко секунди Крис сякаш леко се промени. Той изправи рамене, вдигна брадичка и в сините му очи блесна гняв.

— Дъщеря ми Кениди почина от нещо, с което се заразих по време на войната в Персийския залив. Аз бях преносителят. Не се разболях, но Кениди се роди с множество... — Той млъкна и пое дълбоко дъх. — Тумори. Стотици. Растяха в нея и накрая я убиха.

— Съжалявам — тихо каза Стейси. Крис кимна и се унесе в спомени.

Докато го чакаше да се овладее, тя изведнъж се сети за нещо, което Макс ѝ бе казал за странния синдром на ветераните от войната в Персийския залив.

— В Хънтсвил, Тексас — бавно започна Стейси, — е избухнала епидемия от нещо, което приличало на синдрома от Персийския залив. Заразили са се над двайсет души. И там имало затвор като във Ванишинг Лейк и тайни научноизследователски лаборатории, финансирани от университета „Сам Хюстън“. Според статиите във вестниците, които прочетох, медицинският персонал на затвора внезапно е бил преместен и за една нощ заменен от лекари от университета „Сам Хюстън“. Новите учени били бивши военни. Там явно са извършвали свръх секретни експерименти. Всичко това щеше да бъде потулено, ако неколцина от цивилните служители на затвора не проявили същите симптоми като на затворниците и не се наложило да бъдат закарани в местни болници. Няколко от цивилните починали. Болестта приличала на синдрома от Персийския залив — болки в мускулите, повръщане, общо физическо неразположение и умора. Някои имали ужасни обриви и рани по телата. Странното е, че това се

е случило през 1985-а, цели шест години преди войната в Персийския залив.

— Но как е станало?

— През 1985 година Саддам Хюсеин беше съюзник на Съединените щати. Ирак водеше война с Иран, а Иран държеше американски заложници. В Ирак е имало бивши американски военни, действащи като „съветници“. Вероятно Щатите са доставяли химически оръжия на Саддам Хюсеин, за да ги използва срещу иранците. Пентагонът започна да бомбардира иракските складове за биологични оръжия шест години по-късно, в края на войната в Персийския залив, а после се правеха, че не знаят нищо за синдрома.

Крис се замисли върху това. Бе изял само една хапка от хамбургера си и сега го остави и бутна чинията си настрана.

— Хайде да увием храната за вкъщи. Не съм гладен — каза Крис. Изпитваше непреодолимо желание да пийне алкохол, за да успокои нервите си.

Стейси направи знак на сервитьорката, която занесе хамбургерите в кухнята, за да ги опаковат.

— А коя си ти? Явно не си провинциалистка, която сервира хамбургери в планински ресторант. Да не си правителствен шпионин или нещо подобно?

— Не — усмихна се Стейси. — Аз съм почти доктор по микробиология. Бях на косъм от защитата на доктората си.

— И не защити?

— Това е дълга история.

Крис не настоя да знае повече и млъкна. Погледът му беше унесен, сякаш се бе пренесъл някъде далеч. Стейси изведнъж си спомни за доктор Мартин Дък във Форт Детрик и за аутопсията, която той правеше на шимпанзето — шимпанзето с гроздове от тумори в кръвоносните съдове. „Изследваме пиридостигмин бромид, съдържащ се в препарат против насекоми, който използвахме по време на войната в Персийския залив. Мисля, че по погрешка се забърка неприятен коктейл от химични съединения... Прилича на състоянието на някои от децата на ветераните от Персийския залив“ — бе казал той.

Сервитьорката се върна и сложи на масата опакованите хамбургери. Стейси плати сметката и двамата с Крис станаха.

— Да вървим — каза тя. — Имаме много работа.

Уендъл Кини пристигна в моргата в Санта Моника малко след девет вечерта.

Забърза към асансьора и се качи на третия етаж. Озова се в чакалня с прозорци, които гледаха към океана. Не бе идвал тук и се огледа, за да види някой, който да му каже къде да се преоблече. Доктор Уелш го бе поканил да присъства на аутопсията. Кини видя загорял от слънцето чернокос мъж, облечен в костюм на Армани и фланелка, който се бе вторачил в океана. Когато Уендъл мина покрай него, мъжът не се обърна.

След десет минути Кини си сложи престилка и надяна хирургични ръкавици. Лаборантката го заведе в зала В за аутопсии на втория етаж. Той бързо влезе и видя, че аутопсията вече е започнала. Извършваше я доктор Уелш, който тъкмо разрязваше гръдната кост с електрически трион „Страйкър“.

В помещението имаше още един човек. Той и доктор Уелш си бяха сложили обикновени очила и маски вместо високоефективните филтърни маски, каквито бе препоръчал Уендъл.

— Трябва да има максимална стерилност — каза той.

— Как си, Кини? — попита Уелш. — Ела при нас. Не се тревожи. Ще действаме бавно и изключително предпазливо.

Доктор Уелш бръкна в гърдите, за да извади сърцето, и започна да прерязва аортата.

Когато аутопсията започна, Нино Десилва бе стигнал до третия етаж. Беше неделя вечер — обикновено неработно време в моргата. През почивните дни се извършваха само спешни аутопсии. Биологичният риск представляваше такъв спешен случай, но малцина служители бяха дежурни. Нино Десилва бе разделил четиричленния екип. Люк Питърсън беше с него, а Калвин Уотс и Томи Спаркс вече бяха влезли в залата за аутопсии. В коридора нямаше никого, затова Нино Десилва бързо изскочи от стълбището и лесно преодоля съпротивата на единствената медицинска сестра в стаята за персонала. Тя изгуби съзнание и той завърза устата, ръцете и краката ѝ, после двамата с Питърсън слязоха на втория етаж.

Сержант Уотс бе намерил количка и пред зала В командосите спряха, сложиха си високоефективни филтрови маски за пречистване на въздуха и извадиха от раниците си картечни пистолети.

Нино Десилва отвори вратата с ритник.

— Какво става, по дяволите? — извика доктор Уелш.

— Сложете тялото в този чувал! — заповяда Нино. Доктор Уелш се втрещи.

— Тук правим аутопсия. Какви ги вършите? Този човек е мъртъв. Уендъл Кини обаче знаеше точно какво търсят командосите.

Нино Десилва се приближи до доктор Уелш и го удари в устата с приклада на картечния си пистолет. Докторът падна като отсечено дърво. Маската му се обагри в кръв.

Неизвестно поради каква причина на Гари Айвърсън му хрумна да изтръгне оръжието на мъжа, намиращ се най-близо до него. Никога през живота си не бе участвал в схватки и сражения и беше последният човек, който би могъл да стане герой, но въоръженият мъж пред него не му обръщаше внимание, а картечният пистолет висеше на дясното му рамо...

Без да знае защо и дори без да пресметне риска, Гари посегна към оръжието. Командосът усети движението зад гърба си, светкавично се обърна, сграбчи Айвърсън за ръката и го блъсна към масата за аутопсии и разрязаното тяло на Майкъл Бразил. Гари вдигна ръце, за да се предпази от удара, но едно от ребрата на Майк мина през гумената ръкавица на дясната му ръка и го поряза. Айвърсън изкрещя от болка. Към него се насочиха четири картечни пистолета. Той беше на секунди от смъртта.

— Съжалявам... Съжалявам... моля ви — захленчи Гари. — Не ме убивайте.

— Сложете трупа в чувала! — извика Нино.

Командосите взеха сърцето на Майк, което вече беше сложено в контейнер, надянаха дебели гумени ръкавици, напъхаха тялото в стерилния чувал с цип, който бяха донесли, и го хвърлиха на количката.

Нино Десилва изтръгна телефона от стената и се обърна към хората си.

— Един от нас ще пази пет минути пред тази врата. И ако някой си покаже навън главата, ще му я пръсне.

Гари стоеше и гледаше раната на ръката си, от която течеше кръв. Доктор Уелш беше в съзнание, но устата му още кървеше. Тримата гледаха часовника на стената и мълчаха.

Минаха три минути и търпението на доктор Уелш започна да се изчерпва. Той стана от пода и излезе от залата за аутопсии. Един по един и останалите се изнизиха след него. Уендъл Кини остана последен. Огледа се, видя, че скалпелът на доктор Уелш е на пода, взе го, внимателно го пусна в един найлонов плик и го запечата. Пъхна го в джоба си и излезе.

В коридора имаше само една медицинска сестра — беше завързана за един стол. Доктор Уелш срязва пластмасовите белезници и я освободи, после се обади в полицията.

Гари Айвърсън отиде при Бъди Бразил.

— Свърши ли? — попита Бъди. — Майк ще изглежда ли добре? Защото искам хубава церемония. Равинът каза, че тялото трябва да бъде погребано до двайсет и четири часа.

— Да се махаме оттук, по дяволите! — изсъска Гари и се качи в асансьора.

— Разбраха ли какво го е убило? Знаят ли защо е умрял?

— Да се махаме! — повтори Гари, дръпна го в асансьора и натисна копчето за партера.

Бъди видя кръвта, която капеше от дланта на Айвърсън и се стичаше по пръстите му, и попита:

— Какво ти е на ръката, по дяволите?

21. НЕ ПРЕДАВАЙ МИЕЩИЯ МЕЧОК

Изи, керамичният миещ мечок, беше строшен на пода най-малко на петдесет парчета. Стейси коленичи и започна да ги събира.

— По дяволите! Как е станало това?

Крис Кънингам стоеше зад нея.

— Може да е от земетресението. Онзи ден е имало земетресение от четвърта степен — каза той.

Стейси не бе чувала за това, защото по това време беше в Бадуотър. Изведнъж, докато гледаше счупения Изи, от очите ѝ бликнаха сълзи. Тя внимателно събра парчетата и ги сложи на масата в трапезарията.

Крис погледна строшената фигурка и сълзите, стичащи се по лицето на Стейси, и каза:

— Събери и малките парчета. Ще го залепя, ако имаш лепило.

— Не е необходимо — каза тя, после неочаквано промени решението си. — Имам лепило за обувки.

— Донеси го. Когато бях ученик, лепях всички счупени чинии и вази вкъщи. Имам опит.

Стейси отиде в банята да вземе лепилото, а Крис огледа хола. В апартамента имаше следи от мъжко присъствие — футболна топка, боксова круша и фланелка на отбора по бокс на Станфорд. Той разгледа библиотеката. Някои от книгите бяха от доктор Максимилиан Ричардсън. Крис се запита дали той е баща ѝ или брат ѝ, или Стейси е омъжена. Забеляза барчето и когато се приближи, видя, че там има всякакви ликьори. После съзря бутилка бренди и си наля една чаша.

В спешното отделение на болница „Хънтингтън“ в Пасадина Крис и Стейси бяха дали кръв и проби от кожа. Стейси бе казала, че на другия ден доктор Кини ще ги вземе от болницата и ще ги изследва в лабораторията в университета на Южна Калифорния. Когато го претеглиха, Крис установи, че е отслабнал с осем килограма.

Бе решил да вземе колата на баща си и да закара Стейси до апартамента ѝ. Искаше да говори с Уендъл и да разбере какво всъщност се е случило с Майк Холивуд. Бяха взели такси до къщата на

баща му и Крис влезе вътре, а Стейси го чакаше в колата. Докато излизаше, той спря пред барчето и пийна водка направо от бутилката. Това беше преди час. Сега изпи чашата бренди и усети топлината му. Бързо си наля втора чаша и я занесе на масата в трапезарията. Като повечето алкохолици, той беше специалист по пиенето. Пиеше достатъчно, за да успокои нервите си, но не толкова много, че да падне под масата. Сутрин се чувстваше зле, но бързо се оправяше с едно питие.

Стейси донесе лепилото и седна срещу Крис.

— Номерът е да започнеш с малките парчета. С големите е лесно — каза той.

Тя го наблюдава известно време, после каза:

— Питам се къде ли е Уендъл. Минава единайсет и половина. Аутопсията би трябвало да е приключила. Трябваше вече да е тук.

— Може би е продължила по-дълго.

Стейси кимна и започна да му помага да подрежда парчетата. Погледът ѝ се спря на чашата бренди до лакътя му, но тя реши да не коментира това.

— Видях снимката в кабинета на баща ти. Крис не каза нищо.

— Бил си полузащитник в отбора на университета в Лос Анджелис.

— А ти си почти доктор по микробиология.

— Не искаш ли да говорим за добрите стари времена?

— И ти не искаш. Дай ми лепилото.

— Не предавай миещия мечок — каза Стейси и изхлипа.

Крис я погледна и попита:

— Кой е Максимилиан?

— Идеалният ми партньор. С него се чувствах пълноценна. Преди да срещна Макс, винаги бърках. Той ми показва как всъщност стоят нещата. Макс правеше всичко за мен. Дотогава това не ми се беше случвало.

— Къде е той сега?

Тя прехапа устни и му подаде няколко керамични шарчета.

— Виж къде ще ги сложиш.

— Стейси, в ресторанта ти каза нещо за синдрома на ветераните от войната в Персийския залив. Бих искал да прочета онези статии за Хънтсвил, Тексас, ако са ти подръка. — Дългите му пръсти

внимателно нареждаха парчетата на Изи. — В теб ли са статиите? Може ли да ги взема за известно време?

— Да. — Стейси стана, отиде в кабинета си и започна да рови в чекмеджетата. — Никой няма да успее да докаже, че синдромът на ветераните от Персийския залив е изобретен от американците и първо изпробван в Хънтсвил, Тексас. Това е само теория, подкрепена от няколко странни инцидента.

— Въпреки това искам да прочета статиите.

— Единствената причина, поради която споменах Хънтсвил, беше защото случилото се там много прилича на това във Ванишинг Лейк. — Стейси се върна и сложи папката със статиите на масата. — Ето. В Хънтсвил е имало нещо, наречено ТРИИОС. Това означава Тексаски регионален институт за изучаване на околната среда. Парите били получавани чрез университета „Сам Хюстън“. Ако ги проследиш, ще установиш, че средствата идват от Вашингтонския мозъчен тръст, който е финансиран от Отдела за специални проекти на Пентагона, по онова време оглавяван от адмирал Зол. Една от разболелите се жертви през 1985 година е била жена, Джули Медли. Има статия за нея. Съпругът ѝ Клейтън работел в затвора в Хънтсвил и се предполага, че той я е заразил. Лявата половина на тялото ѝ започнала да се деформира като при полиомиелит. Историята със странното заболяване се разчула в пресата и по някои от тексаските телевизионни станции. Неколцина други цивилни, свързани със затвора, проявили същите симптоми. Лекарите в Хънтсвил взели кръвни проби и заявили, че са изолирали странни непознати микроорганизми, които били изпратени в болница „Уолтър Рийд“ за изследване. И оттам изтекла информация.

— Каква?

— Микроплазмата в кръвта на Джули имала изключително необичайна структура на ДНК. Това показвало, че микроорганизмът вероятно бил създаден по генноинженерен път. Седем години по-късно същият фрагмент на ДНК е бил открит в кръвта на ветераните, страдащи от синдрома на Персийския залив.

Крис я погледна. В очите му блесна гняв.

— Синдромът никога нямаше да поразии американските войници, ако първо ние не го бяхме пренесли в Ирак през осемдесетте години.

Тя кимна. В същия миг на вратата се потропа. Стейси отвори и видя Уендъл — изглеждаше уморен и бе по-разрошен от всякога.

— Какво стана? — попита тя. — Много се забави.

— Бях в полицията в Санта Моника — изръмжа Уендъл, влезе и се отпусна на любимото кресло на Макс. — Четирима типове с високоефективни филтърни маски и картечни пистолети нахлуха в залата за аутопсии и откраднаха тялото.

— Шегуваш се!

— Каквито и да бяха, те знаеха, че Майк е умрял от болестта на прионите, и откраднаха тялото, за да потулят този факт.

Мислите на Стейси трескаво препускаха в главата ѝ.

— Може да са били от Дяволската работилница... — каза тя.

— Господ да ни е на помощ — въздъхна Уендъл, облегна се назад, затвори очи и не спомена, че е откраднал скалпела от аутопсията.

22. ЧЕРНАТА АТАКА

Беше почти един след полунощ, понеделник.

Крис бавно караше новия линкълн „Континентал“ на баща си и спазваше пътните знаци. В кръвта му имаше достатъчно алкохол, за да оцвети балона, и той не искаше да го арестуват за шофиране в нетрезво състояние.

Излезе на Пета улица. Старите сгради от трийсетте години контрастираха на новите остъклени небостъргачи и приличаха на бедни роднини на богаташка сватба.

До олющените тухлени стени бяха натрупани кутии и кашони — жилища на бездомници. Навътре в тесните преки горяха огънове в тенекии.

„Среднощна мисия“ се намираше на Пета улица, на една пресечка от Уилшър. Крис намери свободно място за паркиране срещу църквата на Армията на спасението, включи скъпата алармена система на линкълна, после тръгна по улицата и влезе в Мисията, където преди две години бе прекарал много нощи на твърдо легло, измъчван от пиянство и кошмари.

— Тук ли е Кланси? — обърна се той към стареца, който метеше помещението.

Двамата не се познаваха, но веднага разбраха, че са сродни души, стигнали до дъното и останали доволни да почиват там.

— Горе в трапезарията е. В момента тук е пълно и имаме списък с чакащи.

Крис не каза нищо и се качи на втория етаж на сградата в испански стил. Там имаше голяма трапезария, пълна с дървени маси и метални столове.

Кланси бе с гръб към него. Беше шейсетгодишен, но движенията му бяха енергични.

Навремето Кланси Блек беше легенда на боксовия ринг. Наричаха го „Черната атака“. Безскрупулните организатори на боксови мачове го бяха използвали като вещ за еднократна употреба. Той обаче имаше лъвско сърце и през шейсетте години се боксира за титлата в

средна категория, но противникът го разкърва и мачът бе прекратен. Когато кариерата му свърши, останаха само спомените и алкохолът. Кланси стана клиент на Мисията и повръщаше кръв от кръвоизливи в хранопровода заедно с другите пияници в уличката зад сградата. И тогава с Кланси Блек се случи чудо. По време на пиянски унес му се яви видение. „При мен дойде Господ Иисус и ме изпълни с величието Си“ — със страхопочитание прошепна Кланси. И оттогава той реши да се посвети на висше призвание, на висшата сила. Тази случка го накара да престане да пие, изпълни го със святост, спаси живота му и му даде бъдеще. Господ се всели в Кланси, който стана шеф на „Среднощна мисия“. Той беше единственият, който бе накарал Крис да се откаже от алкохола, макар и за малко. Преди три години Крис издържа без пиене трийсет дни, после не устоя и засрамен избяга, за да пътува по товарните влакове.

— Може да я използваш, Дани — тъкмо казваше Кланси на готвача. Двамата гледаха датата на консерва говеждо месо. — Сложи я в яхнията утре. Със сигурност ще е по-добре да ядат това, отколкото боклуците в кофите за смет, където са пикали плъхове.

Плешивата глава на Кланси лъщеше от топлината и яркото неонов осветление. Той се обърна, видя Крис и леко изкривеното му от бокса лице разцъфна в усмивка.

— Сигурно си обрал някоя банка, за да си купиш тези мокасини — рече Кланси.

— Как си? — попита Крис.

Чувстваше се неудобно и се срамуваше. Главата му беше замаяна. Винаги започваше така с Кланси. Искаше да му достави удоволствие и да бъде откровен с него. Крис съзнаваше как изглежда и Кланси сигурно забелязваше разширените капиляри на зачервеното му от алкохола лице.

— Реджи Безразсъдния и Джак Алабама ми казаха, че обикаляш с товарни вагони великите Съединени щати.

— Трябва да говоря с теб, Кланси.

— Ела да пием кафе.

Двамата напълниха чашите си и отидоха в трапезарията. Минаваше два часът и в Мисията беше необичайно тихо. Крис си спомни, че алкохолиците изпадаха в унес в десет вечерта. Кланси седна срещу него и зачака.

— Трябва да се излекувам — каза Крис.

— Да, несъмнено.

— Но как? Непрекъснато си повтарям, че съм приключил с пиенето, но се самозалъгвам.

— Вече ти казах, че трябва да намериш висша сила, чудо.

— Откакто Кениди почина, не мога да се обърна към Бога. Преди това вярвах, но сега... — Крис наведе глава. — Знам, че ти си се справил по този начин, Кланси. Но аз се съмнявам дали ще мога да го сторя. Има неща, с които не мога да се примиря.

— Питаш се що за задник е тоя Господ, който ти отне момиченцето и я накара да страда толкова много, нали?

Крис не помръдна и не каза нищо, но Кланси видя потвърждението в очите му.

— Да. Понякога е така. Вярата в Бога не винаги помага — ухили се Кланси.

Крис не се сдържа и също се усмихна.

— Мисля, че хората, които създадоха този проблем на мен и на Кениди, са във Форт Детрик, Мериленд, в една тайна лаборатория, наречена Дяволската работилница. Те са и в покровителствена от ЦРУ компания на име „Лаборатории Мерк“. Може би Съединените щати са доставяли биологични оръжия на Ирак. Вероятно ние сме създали синдрома от Персийския залив. За пръв път са го изпробвали тук, през осемдесетте години.

Кланси го погледна и попита:

— Е, и?

— Искam да ги спра, Кланси. Да ги разоблича и да им отмъстя заради Кениди, Лора и себе си. Това е първото нещо в безсмисления ми живот, за което ми пука.

— Ами направи го тогава.

— Не мога. Не мога да спра да пия. Опитвам се, но започвам да треперя и изпадам в делириум тременс. И нарушавам обещанието си.

— От пет години тук всеки ден виждам хора, които се опитват да намерят отговора. Те търсят висшата сила в Господ, но не могат да я намерят. И знаеш ли защо? Защото са зависими от алкохола. Повечето ми клиенти биха изпили огромни количества само за три дни. И ти, и те не знаете какво е умереност. И така, когато не може да намери висша сила, човек продължава да пие. Един ден някой друг идва тук и

е обул обувките му. Казва ми, че онзи, другият тип, е умрял в кашон, без да има към кого да отправи молитвите си, и аз разбирам, че това е защото не е намерил своето чудо. Ти трябва да имаш висша сила, Лъки. Ние, които сме обсебени от алкохола, не можем да го направим сами.

— Защо?

— Всеки може да спре да пие за известно време. Виждал съм мъже, които не пият цяла седмица, и съпругите им престават да им крещят, но това е временно. Желанието остава. А желанието е физическа алергия, съчетана с психическа обсебеност. Това е опасна и трудно преодолима комбинация, затова трябва да имаш висша сила, нещо, което да те крепи и да ти дава сили, когато решителността ти отслабне.

— Но не и Господ. Чувствам се лицемер, когато се моля. Трябва да намеря пътя към Него, когато съм готов. Когато не съм толкова...

— Нервен — довърши мисълта му Кланси. Крис не каза нищо.

— Ако не можеш да паднеш на колене пред Бога, тогава намери висша сила в отмъщението. Ти искаш да издириш типовете, които са направили онези химични вещества, нали? Тогава отиди и ги намери. Превърни отмъщението в своя висша сила. По дяволите, Крис, всичко помага, стига да означава достатъчно много за теб. Пари, омраза, любов, дори жени. Трябва само да го искаш силно и да си готов да служиш на нещо по-голямо от себе си.

Крис дълго го гледа и накрая кимна.

— Познавам хора, които пет години се молиха на Бога, за да не пият трийсет дни. — Кланси хвана ръката на Крис. — Трябва да го правиш секунда след секунда. Ти стъпваш по под, който може да не те издържи, и всеки ден на въздържание е само обикновен ден и нищо повече.

— Как да се справя с пристъпите на делириум тременс? Не мога да ги преодоля.

— Трябва да ги преодолееш, синко. Ще се стегнеш и ще го направиш. За това няма лек. Организмът ти се е скапал. Излизането от това състояние не е нито приятно, нито лесно. И после няма да пиеш, докато търсиш отмъщение за смъртта на дъщеря си. Това е твоята висша сила.

— Ще бъдеш ли до мен, Кланси? Да ме пазиш да не се предам на слабостта?

— Това ми е работата, Крис. Така служа на моята висша сила.

Лъки се качи на горния етаж, легна в леглото на Кланси и се запита колко време ще мине, докато започнат халюцинациите.

23. ВИСШАТА СИЛА

Буболечките започнаха да пълзят по тялото му на сутринта, докато си приготвяше закуска. Беше десет часът и той пържеше яйца и поглеждаше неспокойните дрипави хора, изпълнили трапезарията. Лицата им приличаха на избелели пластмасови маски, показващи празнотата в душите им. Неколцина от тях, с които бяха пили заедно през годините, му кимнаха и се отдалечиха. Не се зарадваха, като го видяха, нито бяха щастливи, че се е върнал. Просто минаха покрай него, тътрейки крака, и тръгнаха да търсят хубави места на тротоара, където да стоплят кръвта си на слънцето, досущ пустинни влечуги.

Първата голяма, космата буболечка се материализира на ръката му като специален ефект във филм. Крис спря да бърка яйцата и силно разтърси ръка. Но огромният паяк се вкопчи в плътта му и я разкърва. Крис изкрещя от ужас.

Двама от мъжете в кухнята го хванаха, а другите хукнаха да извикат Кланси. После заведоха Крис в отделението за делириум тременс — стая с бетонни стени в мазето на Мисията. Много алкохолици се бяха борили с демоните си в това студено, тясно помещение.

Крис се гърчеше и тресеше като обезумял, докато гадините пълзяха по него. Някои напиреха към очите му, други се бяха вкопчили в гладко боядисаните стени, трети висяха на тавана над главата му и чакаха реда си. Той крещя, докато не прегракна.

Едва следобед съзнанието му леко се проясни. Кланси седеше до него, държеше ръката му и го окуражаваше. Крис повръща, докато от стомаха му започна да излиза само жълт сок.

Най-после заспа и се събуди след няколко часа. Отвори очи, но не помръдна, защото беше убеден, че още е нападен от насекоми. Нещо пъплеше по кожата му, но Крис не видя космати осмокраки паяци. Опита се да стане, но нямаше сили и отчаяно се нуждаеше от алкохол. Искаше да се качи в линкълна и да се прибере в Пасадина. Не можеше да престане да мисли за барчето в дома на баща си и за редиците бутилки с пъстри етикети — водка, шотландско уиски,

бърбън, ром. Устата му се изпълни със слюнка. Той облиза устни и се опита да отвори вратата на бетонната стая. След минута ключът се превърта и вратата широко се отвори. На прага застана възрастен мъж с пясъчноруси коси.

— Как си, братко?

— Трябва да се махна оттук — отговори Крис и се опита да мине покрай него.

— Кланси иска да говори с теб.

— Трябва да тръгвам. Мъжът забърза по коридора.

Крис се качи по стълбите до вратата на Мисията. Бавно тръгна надолу по стъпалата, като се държеше за металните перила. Колата беше на отсрещната страна на улицата и Крис фокусира зрението си, за да стигне до нея.

— Лъки!

Той се обърна и видя, че Кланси стои на вратата. Явно бе станал от леглото, защото беше само по гащета.

— Къде отиваш?

— Трябва да вървя.

— Ти премина състоянието на делириум тременс, момче. И сега ти се иска да пийнеш нещо. Всички правят така. Не бъди като тях. Прочисти организма си. Вдигни чело! Уповавай се на висшата си сила. Можеш да го направиш!

Крис беше толкова немощен, че краката му трепереха. Налагаше се да се държи за перилата, за да не падне.

— Трябва да вървя, Кланси — тихо каза той. — Трябва да си отида вкъщи.

— Никъде няма да ходиш.

Черната атака беше шейсетгодишен и тежеше само шейсет и осем килограма, но още имаше широките рамене и тънката талия на боксьор. Той пъргаво се приближи до Крис.

— Не ме карай да те бия, Лъки. Влез вътре. Крис облиза устни.

— Хората, които са направили онази гадост в Персийския залив, ти се подиграват, Крис. Мотаят се в големите си къщи и ти се смеят. „Държим в ръцете си скапания Крис Кънингам, защото той не може да служи на висшата си сила. Ще пикаем върху него и върху мъртвата му дъщеря.“

Крис погледна Кланси с умоляващ поглед, сетне тръгна към линкълна. Кланси се придвижи мълниеносно, както навремето правеше на ринга, застана пред него и го блъсна в гърдите. Двамата се вторачиха един в друг по средата на безлюдната, влажна от мъглата улица.

— Не мога да го направя, Кланси. Не мога.

— Те казват, че Крис Кънингам е мухльо. Казват, че ще пикаят на гроба на момиченцето му.

Крис замахна към Кланси, който ловко избегна удара и отново го блъсна в гърдите. Крис се преви на две и започна да хрипти. Кланси го сграбчи за ризата и го изправи.

— Да. На Крис Кънингам никога не му е пукало за друг освен за него. Всичко е за горкия Крис. Той се самосъжалява и се дави в алкохол. А дъщеричката му? Не, Крис не го е грижа за нея. Затова можем да я заразим с каквото си щем и да я напълним с тумори. Това няма да има никакво значение, защото Крис Кънингам се притеснява само за себе си. Той няма висша сила.

Крис се разрида. Кланси сложи ръка на рамото му. Сърцето му се късаше от мъка, като го гледаше.

— Не мога — изхленчи Крис.

— Искаш ли да се обзаложим? — попита Кланси и поведе приятеля си обратно към Мисията.

Дванайсет часа по-късно, в шест същата вечер, Крис беше изкъпан и облечен. Лицето му беше избръснато, а дрехите — изпрани и изгладени. Кланси го заведе до линкълна. Крис бе стоял в Мисията по-малко от двајсет и четири часа. Трепереше, но беше трезв.

— Искам да ми кажеш кой уби момиченцето ти.

— Адмирал Зол. Прочетох няколко статии. Той ръководи програмата във Форт Детрик. Оглавявал е специален проект на Пентагона, когато са правили експерименти в затвора в Хънтсвил през осемдесетте години.

— Как изглежда този тип?

— Не знам. Не съм го виждал.

— Нищо. Помъчи се да си го представиш и да го опишеш.

— Той е... едър.

— Едър. Да. Трябва да е такъв. Друго?

— Има черна коса и черни, зли очи.

— Да, той е. Същият. Черни, зли очи като на дявола. Да, добре го описа.

— И... не му пука за хората.

— Никога не му е пукало, Крис. Гадно копеле.

— Той... — Крис млъкна и наведе глава. — Всички в Залива казваха, че съм герой. По дяволите, аз само се опитвах да остана жив. Бих избягал от частта си, но не знаех къде се намирам и накъде да тръгна.

— Не ни пука. за теб, Крис. Вече не. Ние служим на отмъщението. Разкажи ми още за адмирал Зол.

— Не го е грижа, че биологичното му оръжие е убило момиченцето ми. И че съсипа живота ми.

— Да ти го начукам. Не ми пука за теб. Тук не става дума за теб. Не искам да слушам как са те прецакали. Престани да оплакваш горкия Крис Кънингам. Отмъщението трябва да е насочено към определена цел. Навън, не навътре. Това е висшата сила. Ти трябва да служиш на нея, а не тя на теб.

— Той... я уби и не му пука. Интересуват го само парите и властта.

— И кой ще види сметката на този гаден кучи син?

— Аз — тихо и неубедено каза Крис.

— Отиди да отмъстиш, Крис. Мисли само за това. Но изпиеш ли и глътка алкохол, онова копеле ще разбере и ще победи. Отмъщението е твоята сила, но онзи гадняр вижда всичко. Той ще разбере, ако се провалиш, затова недей да пиеш. И ще сразиш този лайнар.

Крис кимна. Кланси пхна в ръката му четирийсет долара.

— Ето малко пари и телефонния ми номер. Не се прибирай вкъщи, синко. Не отивай в къщата на баща си. Не знам защо, но голяма част от негативните ти чувства е там. Когато си в онази къща, ти се вгълбяваш в себе си и започваш да се самосъжаляваш. Пиеш. Трябва да се съсредоточиш само върху висшата си сила. Не мисли за нищо друго.

— Благодаря, Кланси.

Черната атака кимна и го гледа, докато колата потегли.

Крис не знаеше къде да отиде. Не вярваше никому. Кара безцелно няколко часа. Много му се искаше да пийне нещо, но прогони това желание и се замисли за Кениди. Горката, безпомощна

Кениди. Крис не си позволяваше да мисли за своята болка, а се съсредоточи само върху нейната. Той щеше да търси отмъщение заради момиченцето си. На няколко пъти преглътна, когато видя барове. Единият имаше неонова реклама, изобразяваща чаша, която се пълнеше с кехлибарено питие. Крис я наблюдава да се пълни двайсет пъти. Едва не влезе, но положи усилия и отново насочи мислите си към Кениди. „Прегърни ме, татко. Много ме боли.“ Той настъпи педала за газта и колата се стрелна по улицата.

В полунощ Крис се озова пред апартамента на Стейси. Потропа и дълго чака. Накрая Стейси откряна вратата и попита:

— Къде беше? Обадох се у вас...

— Трябваше... да се срещна с един приятел.

Двамата се вторачиха един в друг. На Стейси ѝ се стори, че Крис изглежда променен — по-слаб и още по-болнав и уязвим.

— Знам, че не се познаваме добре — тихо каза той, — но не мога да се прибера вкъщи. Това е дълга история. Може ли да спя тук?

Стейси се поколеба.

— Реших да ти помогна да разобличиш адмирал Зол — добави Крис. — Искam да го накажа заради онова, което направи на Кениди.

Стейси махна веригата от вратата и го пусна да влезе.

24. ИЗСТРЕЛИ В ИМЕНИЕТО, КЪДЕТО ВСИЧКИ СА ДОБРЕ

Той носеше три хляба — пшеничен, пълнозърнен и черен, с цвят на шоколад. Разбира се, Бъди беше на диета без въглехидрати и консумирането на хляб му беше строго забранено.

Синът му Майк вървеше до него. Отиваха в новата си къща. Търговецът на недвижими имоти се появи като по магия, отвори вратата и изчезна. Двамата влязоха сами. Къщата нямаше двор и изкусно се крепеше между стените на дълбок каньон. Подът на всекидневната представляваше метална решетка, кацнала на хиляди стъпки над долината. Бъди и Майкъл вървяха по решетката и някак съумяваха да не паднат в дупките, но ефектът беше озадачаващ. Под тях се простираше бездна, докдето стигаше погледът. Имаше и басейн, направен от същите метални решетки, но празен.

— Не се притеснявай, татко. Има много неща за ремонт, но двамата ще се справим. Щом сложим мебели и паркет, ще стане страхотно.

Синът му стоеше до него. Близо. Бъди копнееше за близост. За безрезервна обич. Никой не обичаше Бъди. Търпяха го, бяха му партньори и понякога дори спяха с него, но причината не беше обич, а винаги парите. После неочаквано Майкъл сложи ръка на рамото му и го стисна с обич, успокоявайки копнежа на Бъди и прогонвайки болката.

— Това е проект за нас двамата. Защо не ядеш хляб, татко?

— Лекарят каза, че не трябва да ям въглехидрати. Строго е забранено за диетата ми.

Приблжиха се до прозореца, на който нямаше стъкло, и се възхитиха на прекрасната гледка, но когато Бъди погледна надолу, стомахът му се сви. Зелената долина на хиляди стъпки под тях го привличаше. Това беше плодородна земя, изпълнена с обещания.

— Знаеш ли, татко, ако работим заедно по къщата, ще се научим да се обичаме... Няма ли да хапнеш хляб?

— През целия си живот съм бил на диета. Вечно гладен. Защото се опитвах да бъда онова, което не съм. Може би затова ти и аз не успяхме да се намерим. Винаги съм се правил на бунтар и непукист. Мислех, че всеки иска това от мен, но само играех роля. Но истината е, че се страхувам, Майкъл.

— Наричай ме Хуан, татко. Сега съм Хуан.

Бъди кимна. Умираще от глад. Запита се какъв ли е вкусът на черния хляб. Когато Майкъл отмести поглед встрани, Бъди отхапа малко парче. Хлябът беше изненадващо хубав и вкусът му беше какъвто се бе надявал — приятен и сладък като шоколад. Докато дъвчеше, Бъди разбра, че е грешил. Не трябваше да отблъсква сина си. Ако го обичаше безрезервно, и Майкъл щеше да го обича. Защо разбираше това едва сега? В края на краищата Майкъл беше негов син, негова плът и кръв. Докато осъзнаваше тази истина, по лицето му започнаха да се стичат сълзи на благодарност. А после изведнъж чу писък, вдигна глава и видя, че Майк е на ръба на висящия във въздуха басейн. Размахваше ръце и губеше равновесие. Писъците му ставаха все по-силни и истерични.

— Какво правиш, Майк? — изкрещя Бъди и както стискаше хлябовете в ръцете си, изтича до единственото си дете.

Мислеше, че ще успее да го хване за ризата и без да пуска хлябовете, но не можеше да бяга по коварната решетка. Макар че преди това с лекота бе вървял по нея, сега краката му се движеха тромаво и сковано. Синът му пропадна през решетките и започна да става все по-малък и по-малък. Бъди не можеше да помръдне, само гледаше смаляващата се фигура на Майк. Синът, от когото никога не се бе интересувал, но за когото сега копнееше, пицеше ужасен, но неизвестно защо на испански.

— Dios mío!^[1]

— Съжалявам — извика Бъди на изчезващия си син. — Съжалявам, че не успяхме. Можеше да ремонтираме къщата. Можеше да се обичаме. Съжалявам...

Писъците им се смесиха.

Бъди скочи.

Беше в леглото си в Малибу и крещеше, колкото му глас държи. По лицето му се стичаха сълзи. Отначало не можа да разбере къде се намира. Ръцете му бяха кръстосани на гърдите — още притискаха

невидимите хлябове. Сърцето му биеше като обезумяло. Бъди спря да крещи, но още чуваше някъде далеч писъците на Майк.

Той рязко обърна глава към прозорците на балкона на спалнята. Не можеше да се ориентира. Писъците в далечината продължаваха.

— Майк? — тихо попита той.

После осъзна, че е сънувал изключително образен кошмар. Висящата къща, трите хляба и синът му бяха изчезнали. Само писъците в далечината продължаваха.

— Dios mío! — умоляваше женски глас.

Бъди осъзна, че това е прислужницата му, мексиканката Консуела. Тя беше някъде навън, край басейна.

Бъди стана от леглото и колебливо се приближи до прозореца. Гари Айвърсън беше долу до басейна. Неизвестно защо държеше пушка и я бе насочил към Консуела, която бе паднала на колене и го молеше да не я убива. Гари насочи пушката към главата ѝ. Бъди отвори вратата на балкона и изкрещя:

— Какво правиш, Айвърсън, да ти го начукам? Гари рязко се обърна и стреля по него. Прозорецът до главата на Бъди се разби. По главата му се посипаха стъкла.

— Мамка ти! — изрева Бъди и се хвърли на пода, после чу, че Гари крещи нещо, Консуела също крещеше. — Какво става, по дяволите?

Полубудното му съзнание се опитваше да се справи с прилива на адреналин, който го заля като кофа леденостудена вода.

Бъди притежаваше една от най-големите и скъпи колекции на оръжия в Холивуд. Обичаше оръжията. Имаше дори разрешително за търговия с оръжия, с което се сдобил, докато снимаше в Колумбия „Мърморене“, филм за войната във Виетнам. Имаше гранатомети „М203“, картечни пистолети „МП5“, армейски универсални пушки „АУГ“ и леки картечници. Разполагаше и с богат избор на руски оръжия — „АК 47“ и „АКМ“. Имаше и цял сандък с пистолети — „Глок“, „Хеклер и Кох“, „Браунинг“ и „Берета“. Макар че повечето му оръжия бяха произведени в края на седемдесетте години, той бе монтирал на повечето от тях лазерни мерници и винаги ги държеше заредени.

Често разказваше на гостите си, че се моли някой дрогиран, дебнеш знаменитости фанатик да се опита да влезе с взлом в къщата

му и да се опита да го застреля. Говореше като безстрашен герой от филмите си. И често изваждаше някое от оръжията пред смаяните си гости и го разглобяваше и сглобяваше, докато бръщолевеше глупости.

— Ще го пречукам на място — кълнеше се Бъди, а очите му блестяха от смъртоносна смесица от кокаин и тестостерон. — Само да влезе в къщата ми.

Но сега, когато Консуела пицеше на двора и стъклата, пръснати от изстрела на Гари, се бяха впили в бузите и врата му, смелостта и решителността му се изпариха. Ръцете му трепереха. Дори пенисът му се вледени и се сви.

Бъди изпълзя до шкафа с оръжията и протегна ръка към новия си колт с оптически мерник. Дръпна предпазителя и щракна лазерния прицел. Червената светлина блесна на килима близо до босите му крака. Чу се още един изстрел и Консуела изпищя от болка. Една от пушките му бе изчезнала. Той се сниши до прозореца и се запромъква към вратата. Консуела още плачеше и молеше на испански.

Бъди се изправи и хукна надолу по стълбите. Беше облечен в кимоното, което Хайди му бе подарила за Коледа, преди да започне процесът срещу нея. Той го бе изпробвал пред Хайди, която каза, че с това кимоно изглеждал истински „трепач“. Винаги обличаше кимоно, когато лягаше да спи, но сега тази дреха го накара да се почувства глупав и беззащитен. Стигна до хола и се зачуди дали да не изтича до гаража, да се качи на поршето и да офейка. „Майната й на Консуела. Аз рискувам. Тя дори няма документи. Всеки да се грижи за себе си.“ После забеляза някакво движение. Гари стоеше с гръб към него и ругаеше Консуела, която седеше до басейна и го молеше да пощади живота й. Оскъдното осветление на лампите покрай водата придаваше на сцената зловеща атмосфера.

Айвърсън отново се прицели в Консуела, но преди обезумелият лекар да стреля, Бъди неволно натисна спусъка. Куршумът разби прозореца на хола близо до мястото, където стоеше Гари, рикошира в плочките, изсвири в мрака и цамбурна някъде в океана, който се намираше на сто метра от двора.

— Мамка му! — извика Бъди.

Гари се обърна и се вторачи в него. Бъди никога не беше виждал толкова ужас и безумие, съчетани в човешки поглед.

Очите на Айвърсън бяха ужасяващи.

— Мамка му! — повтори Бъди.

Гари се прицели в него и изкрещя неразбрано.

В следващия миг Бъди също започна да крещи и побягна.

Айвърсън стреля и Бъди се спъна в мраморната масичка за кафе. Куршумът изсвистя покрай дясното му ухо.

— Мамка ти! Мамка ти! — изкрещя Бъди. После скочи и изтърча в кухнята. — Помощ! Помогнете! Моля ви!

Протегна ръка към телефона, за да се обади на полицията, и в същия миг сърцето му се смрази. Гари блъскаше по задната врата. Бъди се обърна и извика:

— Остави ме на мира! Какво ти става?

Айвърсън стреля в ключалката и изби вратата с ритник.

Бъди вдигна ръце пред себе си, сякаш да се предпази от сигурния смъртоносен изстрел. Знаеше, че е на секунди от смъртта.

— Не стреляй! Моля те, Гари... моля те! Аз съм ти приятел, човече! Аз те обичам!

И изведнъж Бъди видя, че червената точка свети между очите на Гари, и зареди пистолета.

Стомахът му се сви от страх. Неочаквано колът подскочи в ръцете му и Гари политна назад и падна по гръб на плочките. Половината от челото му беше отнесена.

— Мамка му! — изкрещя Бъди. Не бе сигурен какво точно се е случило.

А после видя пистолета в протегнатата си ръка и осъзна, че отново е натиснал спусъка. Залитна към мъртвия Гари и се вторачи в него — в лекаря, който през последните две години бе писал рецепти и за двамата.

Зъбите му затракаха. Макар че духаше хладен вятър, тялото му се обливаше в пот. В устата си усети лепкав, тръпчиво-сладникав вкус — може би споменът за черния хляб.

— Muchas gracias, señor^[2] — каза Консуела, която стоеше на десетина метра от него и държеше кървящата си ръка.

Коленете на Бъди не искаха да спрат да треперят. Той усети, че не може повече да стои прав, затова се приближи до един от столовете край басейна и седна, без да откъсва очи от тялото на Гари Айвърсън. Помъчи се да се успокои и пое дълбоко въздух няколко пъти. После

дълго седя на стола и гледа безжизнения лекар. И по едно време изръмжа:

— Ще ме нападаш, копеле мръсно, така ли?

---

[1] Боже мой (исп.). — Б. пр. ↑

[2] Много ви благодаря, господине (исп.). — Б. пр. ↑

25. ЕВРЕИН

— Как и защо е станала престрелката, е пълна загадка, Стив — каза репортерката Шанън Морисън, застанала пред портала на луксозното жилище на Бъди Бразил в Малибу. — Тялото беше открито в шест часа сутринта, а полицаите си тръгнаха преди няколко минути. Ето и подробностите на тази странна история. Доктор Гари Айвърсън, педиатър от Лонг Бийч, който живеел в къщичката до басейна на известния като „лошото момче“ режисьор Бъди Бразил, се побъркал посред нощ и се опитал да убие Консуела Гутиерес, прислужницата на господин Бразил. Награденият с „Оскар“ режисьор чул изстрели и писъците на госпожица Гутиерес, взел пистолет и както личи по всичко, спасил живота ѝ, като застрелял лекаря. Странният инцидент станал няколко часа след като трупът на сина на Бъди Бразил мистериозно бил откраднат от моргата в Санта Моника.

Камерата показва Стив Едуардс, който седеше в студиото на Кей Ти Ти Ви в Лос Анджелис. Стив учудено поклати глава.

— Имаш ли представа дали между тези две събития има връзка, Шанън? На мен ми се струва, че има.

— Все още трябва да сме много предпазливи в предположенията си и да изчакаме полицията да направи изявление. Според съседите, възможно е една от връзките да е, че доктор Айвърсън е употребявал наркотици и неотдавна е бил в клиника „Уиндсонг Ранч“ в Монтана, за да се лекува. Майкъл Бразил е бил арестуван за употреба на наркотици, докато е живял при баща си преди две години. Но в момента жителите на тази уединена общност в Малибу наричат Бъди Бразил герой, защото е спасил живота на Консуела Гутиерес.

Всички телевизионни канали излъчиха подобни репортажи. По новините показаха снимки на Бъди с известни киноактьори, правени по време на различни премиери, на които той се усмихваше, махаше на журналистите и показваше загорялото от слънцето си лице, разхубавено от пластичните операции, и белите си зъби, и изредиха списъци с касовите му филми. Наричаха го герой, хубавец, „лошо момче“, „режисьорът със златните ръце“ и „романтичният бунтар“.

Бъди гледаше всичко това от леглото на спалнята си. Бе принуден да изтърпи ченгетата почти три часа. „Слава Богу, че онази тъпа кучка Консуела не изрѣси някоя глупост, защото вероятно щяха да ме арестуват, че съм убил хладнокръвно Айвърсън.“

Линейката бе откарала трупа преди два часа и след като ченгетата си тръгнаха, Бъди заключи външната врата и си легна. Включи телевизора и се вторачи безучастно в екрана. Легендата се разрастваше пред очите му. Даваха го по всички канали. От двайсет години Бъди се опитваше да постигне такава известност и слава. И сега това ставаше, надминавайки и най-смелите му мечти. Но Бъди се чувстваше омърсен. И го беше страх. Бъди си знаеше, че е страхливец. Винаги се бе представял като бунтар, лошо момче, поставено извън закона, което играе по собствени правила, раздава правосъдие и не се бои от нищо. По ирония на съдбата обаче сега, когато светът най-последно възприемаше този облик, Бъди искаше да избяга от лъжата.

Той гледаше безучастно екрана и не чувстваше нищо освен страх за бъдещето си.

На вратата се потропа.

— Сеньор Бразил?

— Да. Какво има? — сопна се той и се надигна да погледне през остъклената врата.

Беше Консуела. Дясната ѝ ръка беше превързана.

— Сеньор, долу има едни хора...

— Не искам да виждам никого.

— Казаха да ви дам това. Консуела държеше нещо в ръката си.

Бъди седна в леглото и кимна. Тя влезе на пръсти и му даде един златен пръстен.

Бъди не се държеше добре с Консуела. Крещеше ѝ и я наричаше идиотка. На свой ред тя бе казала на сестра си в Куернавака, че той е гринго, който употребява наркотици, възползва се от жените и прави извратен секс с проститутки, и го нарече дявол.

Но сега, когато Бъди бе спасил живота ѝ, Консуела не знаеше как да се държи с него и какво да мисли.

— Благодаря. Остави ме на мира — студено каза той и тя бързо излезе, като безшумно затвори вратата.

Пръстенът му изглеждаше познат. Беше сигурен, че го е виждал. Две преплетени златни змии. И внезапно си спомни. Пръстенът му

беше подарък от шефа на киностудията, когато филмът „Танцуващ със змии“ спечели сто милиона долара от прожекции само в Съединените щати. Това, беше през седемдесетте години. Бъди не хареса пръстена — предпочиташе по-големи бижута с диаманти. Но не можеше да си спомни какво бе направил с него. Кой би могъл да го вземе? Защо не беше в кутията му със скъпоценностите?

И изведнъж се сети. Бе подарил пръстена на Майкъл, когато синът му се бе преместил да живее в къщичката до басейна, след като го изхвърлиха от сиропиталището. Подарък за добре дошъл и за помирение. Бе излъгал Майк, че го е поръчал специално за него.

И сега, докато държеше в ръката си пръстена на мъртвия си син, в устата му отново се появи тръпчиво-сладникавият вкус на шоколад. Бъди се претърколи на леглото и натисна копчето на вътрешния телефон.

— Да? — каза Консуела.

— Кажи им да почакаят до къщичката край басейна. Не... Не искам да ходя там. Да влязат в кабинета ми.

Бъди Бразил стана, облече нови джинси и черна копринена риза и obu правени по поръчка черни каубойски ботуши от кожа на носорог. Огледа подпухналото си лице в огледалото в банята, изплакна устата си с вода за освежаване на дъха и слезе на долния етаж.

Хората, които го чакаха, бяха трима. И не бяха в кабинета, а в хола, където цареше пълна бъркотия. Подът беше обсипан със стъкла, празни кутии от кока-кола и фасове, оставени от ченгетата. Единият от посетителите беше строен, слаб мъж с избръсната глава, а другият — разрошен тип с прошарени коси и папийонка. И накрая, но съвсем не на последно място, в хола стоеше поразително красива блондинка с изящни пропорции, зеленикаво-сини очи и страхотни гърди. Бъди я зяпна, пренебрегвайки двамата мъже, и лесно възприе обичайната си роля на човек без предразсъдъци, надраснал условностите.

— С какво мога да ви помогна? — попита той. Опитваше се да говори уморено, но решително.

— Аз съм Стейси Ричардсън. Това са господин Уендъл Кини и господин Крис Кънингам — отговори хубавицата.

Бъди погледна кльощавия мъж с избръснатата глава.

— Крис Кънингам? Навремето имаше едно момче, полузащитник в отбора на университета в Лос Анджелис. Наричаха го

Лъки, защото винаги вкарваше гол в последната минута. Голям играч беше. Ако сте от Лос Анджелис, сигурно сте чували за него.

Бъди съвсем не подозираше, че мършавият гологлав мъж с нездрав вид е същият човек.

— Чувал съм — отговори Крис.

— Господин Бразил, дойдохме да ви зададем няколко въпроса за сина ви — каза Стейси.

Красивата блондинка водеше разговора. Бъди изпита желание да се чука с нея, но от пет години не бе правил секс с непрофесионалистки. Сега, след като Хайди Флайш не работеше и отново беше в ареста, той прибягваше до услугите на няколко от проститутките от стария ѝ публичен дом, които продължаваха да се подвизават в Холивуд. Бъди предпочиташе курвите, защото се страхуваше, че другите жени ще му откажат. Проститутките никога не отказваха. И ако мъжът свършеше преждевременно или не можеше да го вдигне поради употреба на наркотици, не казваха нищо. Курвите винаги те караха да се чувстваш надарен и велик. Бъди гледаше младата жена и я желаше, но знаеше, че само ще позира и ще се перчи и няма да събере смелост да ѝ предложи секс.

— Първо, може би ще ми кажете откъде взехте този пръстен — каза той.

— Взех го от Майк, когато той почина — отговори кльощавият.

Бразил се приближи до него и видя, че Крис Кънингам е изумително висок, най-малко метър и деветдесет. Дори с изработените по поръчка ботуши Бъди беше по-нисък от него.

— Елате — каза той и ги заведе в кабинета си, където бяха всичките му трофеи от шоу бизнеса и снимките му с различни известни личности, сред които с трима американски президенти.

— Малко съм уморен, затова нека да бъдем по-кратки — добави Бъди и зае героична поза до барчето.

— Господин Бразил... — започна красивата блондинка.

— Бъди — поправи я той.

Тя го възнагради с усмивка и продължи:

— Господин Кънингам е бил със сина ви няколко седмици преди смъртта му...

— Къде? Чух, че Майкъл скита из Тексас и пътува по товарните влакове, за Бога. Защо го е правил?

— Той търсеше себе си — отговори високият слаб мъж. Бъди му направи знак да седне на дивана и се настани на високото столче до бара, за да изглежда по-висок. Видя, че на обръснатата глава на мъжа има голяма рана.

— Да пътува по товарните влакове — повтори Бъди. — Защо?

— Аз пътувах с него. В Тексас. Дълго разговаряхме за онова, което той искаше. Да ви кажа истината, господин Бразил, Майк беше самотен и объркан и мислеше, че никой не го обича. Той търсеше баща и аз му казах, че трябва да ви даде втори шанс. Взех пръстена, след като той почина.

— Искаш да кажеш, че си го откраднал — сопна се Бъди, раздразнен, че непознатият твърди за някакво несъществуващо приятелство с Майк.

— Не, господине — възрази Крис. — Преди малко ви го върнах и ако не го бях задържал, щеше да го открадне един от спирачите на влаковете.

„Майк е бил самотен. Мислел е, че никой не го обича... Каквото бащата, такъв и синът“ — помисли Бъди и се обърна към русокосата.

— Какво искате да знаете?

— Евреин ли беше синът ви?

Отначало Бъди се озадачи, после се учуди. Накрая лицето му стана безизразно.

— Какво ви интересува, по дяволите? — бавно каза той и мигновено съжали за думите си, защото излизаше така, сякаш крие нещо. Вече му беше трудно да играе ролята на непукист, която бе усъвършенствал през годините.

— Предполагам, че лекарите в моргата са ви обяснили необичайните обстоятелства около смъртта на сина ви — каза Уендъл. — И подозренията си защо някой е откраднал тялото му.

Бъди кимна. Доктор Уелш му бе казал за опасенията им, че Майкъл е бил заразен от някаква рядка болест, изпусната от лабораториите, разработващи биологични оръжия, и някой, може би дори някое чуждо правителство, е откраднал тялото му, за да вземе проба от него. Бяха го предупредили, че това е строго секретна информация и че не искат да се разчуе по новините.

— Мисля, че биологичното оръжие, с което е бил заразен, е предназначено да поразява само хора от еврейски произход — каза

Стейси. — Засега почти във всеки случай, който сме потвърдили, жертвата е евреин. Трой Лий Уилямс, който почина при незаконен експеримент с оръжието, е бил осиновен. Истинските му родители са евреи. Доктор Сандърс, приятелят ви доктор Айвърсън и пилотът, който разби хеликоптера си във Ванишинг Лейк — всички са били евреи. Само Силвестър Суифт, афроамериканец, не е бил евреин. Това все още ме озадачава. Дълго размишлявах върху факта, че става дума за биологично оръжие с протеини. Прочетох много неща по този въпрос и Уендъл и аз смятаме, че е възможно протеинът да е насочен генетично към определен етнос в човешкия геном.

— Какво?

— Ако доктор Демил се е опитал да използва протеинови маркировки, които са в човешката кръв, мисля, че е напълно възможно да се прицели в определени генетични групи. Чернокожите например са единствените, които се разболяват от сърповидна анемия. И само евреите ешкенази страдат от болестта на Тей-Сакс, фамилна идиотия. Това е, защото всяка генетична група има своя уникална ДНК и специфични протеинови маркировки. Прионите може да бъдат разработени така, че да атакуват само определена съвкупност от генетични маркировки на ДНК. Ако се замислите, в това има и научна, и тактическа военна логика... Ако водим война с арабите или с китайците, това биологично оръжие би унищожило само генетичния противник.

Бъди започна да изпада в паника.

— Заразно ли е това чудо?

— Заболяването може да бъде пренесено чрез поглъщане на заразени хранителни продукти, пряко преливане на кръв или ухапвания на комари. Това не е вирус, следователно не е много заразно. На ваше място не бих се притеснявала.

Бъди се запита дали бе докоснал Айвърсън, след като му пръсна черепа. По дяволите! Дали не бе стъпил в кръвта му с босите си крака? Не си спомняше почти нищо. Цял час след стрелбата беше изпаднал в емоционален шок.

— Евреин ли беше Майк? — повтори Стейси.

— Да — заеквайки отговори Бъди. — Името ми е... беше Петер Оленчук.

— Поляк ли сте?

Бъди изтръпна.

— Да, шибан поляк. И какво от това? — сопна се той и мигновено съжали за тона и думите си, защото хубавицата се стресна и явно се обиди.

— Вижте какво, госпожице... Как ви беше името?

— Ричардсън. И съм госпожа.

Бъди се сепна. Тя беше омъжена.

— Госпожо Ричардсън — продължи Бразил. — Много съжалявам. Но преди малко убих човек.

— Разбирам — каза тя. — А майката на Майкъл също ли беше еврейка?

— С име като Тоува? — иронично се усмихна Бъди. — Разбира се. Тоува беше една от най-великите източноевропейски принцеси. Казваше се Тоува Розен и преди да си помислите, че всички ние тук в Холивуд си сменяме имената, за да забравим произхода си, трябва да ви припомним, че живеем в общество, изхранващо се от реклама. Оленчук. Не исках да се мотая тук с това проклето име.

— Разбирам ви — тихо каза Стейси.

Бъди отново се почувства глупаво. Беше реагирал прекалено емоционално.

— Господин Бразил, мисля, че незабавно трябва да изследвате кръвта си. Само като предпазна мярка, за всеки случай. Не смятам, че има за какво да се притеснявате.

Бъди отново усети тръпчиво-сладникавия вкус на шоколад в устата си. Искаше му се да се обърне и да се изплюе, но се въздържа.

— Какво сте намислили да правите? — попита той.

— Решихме да се върнем във Ванишинг Лейк — отговори Крис Кънингъм. — Искаме да разберем какво всъщност се случи там. Стейси мисли, че трябва да проверим в затвора. Да видим дали ще намерим нещо, което са забравили, когато са се изтегляли. Уендъл ще остане тук и ще прави изследвания, в случай че попаднем на нещо.

— Ванишинг Лейк? Където избухна големият пожар? — попита Бъди, спомняйки си инцидента от новините.

— Там се зарази синът ви — отговори Стейси.

— Не е ли опасно да се ходи на онова място, щом е имало епидемия от биологично оръжие?

— Правителството съобщи, че районът е обеззаразен. Вдигнали са блокадите на пътищата.

— Надявам се, че не грешите — каза Бъди, после ни в клин, ни в ръкав попита: — А вашият съпруг ще дойде ли?

И се усмихна, опитвайки се да си придаде безразличен вид, но когато се погледна в огледалото, видя, че усмивката му е сладострастна. Никога не се беше чувствал по-неудобно.

— Съпругът ми е мъртъв — тихо каза тя. — Убиха го хората от Форт Детрик, Мериленд. Казаха, че се е самоубил, но те са го убили, защото е разбрал какво правят. „Максимилиан Ричардсън е бил съпругът ѝ — помисли Крис. — И е бил убит, защото се е натъкнал на тази история.“

— Те са убили и четиригодишната дъщеря на господин Кънингам. С произведения в Съединените щати пиридоستيгимин, част от коктейла от химични оръжия, използван в Ирак по време на войната в Персийския залив и пренесен обратно в Щатите от някои от войниците. А сега убиха и единствения ви син. Няма да се откажем, докато не докажем, че всички тези хора са били убити.

Бъди Бразил изведнъж усети, че го обземат непознати чувства. Докато караше към моргата, му се искаше да плаче или изобщо да покаже някаква реакция от смъртта на Майк, но не можа. После в кошмара, когато Майк падаше, Бъди разбра, че е изгубил нещо много важно, и бе плакал насън, макар и подсъзнателно. Сега изпитваше вина и изгарящ, безумен гняв.

Освен това знаеше, че повече не може да живее като страхливец. Предпочиташе да умре, отколкото да продължава така. Страхът бе погълнал самопрезрението му. Когато Майк се роди, той не го прие — направи го едва когато му показаха анализите на ДНК. А сега беше покрусен от смъртта му.

— На километър и половина оттук има болница. Да отидем да изследват кръвта ми — тихо каза той. — И после, ако искате, ще дойда с вас. Може да вземем частния ми самолет.

Това бяха първите му смислени изречения, откакто дойдоха гостите. В устата си вече не усещаше тръпчиво-сладникавия вкус на клисав черен хляб.

26. ЗАВРЪЩАНЕ ВЪВ ВАНИШИНГ ЛЕЙК

— Добре че мога да тегля кредит — измърмори Бъди Бразил, докато преглеждаше пощата си, сетне блъсна настрана купчината и погледна през прозореца на самолета си „Гълфстрийм III“.

Току-що бяха излетели от летище Ван Найс и вляво се виждаше планината Сан Гейбриъл. Както обикновено, въздухът беше мръсен — нещо характерно за Лос Анджелис — и отвисоко всичко изглеждаше миниатюрно. Бъди отмести поглед от прозореца. Високият мъж с обръснатата глава и с името на футболния полузащитник седеше на плюшеното канапе и гледаше скъпите контролни уреди на седалките, сякаш беше бедняк, опитващ се да уцели правилната вилица в ресторант с пет звезди. Бъди обожаваше великолепия си самолет. Дървените части бяха лакирани и блестяха. В пътническия салон имаше три видеоекрана, барче, кухня и прелестна униформена стюардеса — казваше се Кармен Делука и бе една от бившите проститутки на Хайди. Миналия май Кармен бе арестувана три пъти за проституция и бе решила да се откаже от този занаят. Бъди ѝ бе дал работа на новия си „Гълфстрийм III“, който бе боядисан в черно и на опашката имаше надпис „БУНТАР“.

Бъди стана. В същия миг Стейси Ричардсън излезе от тоалетната и седна на канапето до Крис Кънингам. Дори с каубойските си ботуши Бъди стоеше в самолета, без да навежда глава. Но Крис Кънингам беше твърде висок, за да извърши този подвиг. И това дразнеше Бразил.

— Искам да ти покажа нещо — каза Бъди, извади от джоба си позлатен ключ, отключи шкафа и измъкна колт „Питон“, после завъртя револвера на пръста си като стрелец в евтин уестърн.

— Само по-полека — каза Крис. — Зареден ли е?

— Естествено — отговори Бъди, като продължи да размахва револвера и се прицелваше на разни места в пътническия салон.

— Извади патроните, моля те.

Крис гледаше револвера като човек, който много пъти е заставал пред дулата на оръжия.

— Не се тревожи, Крис. Знам какво правя.

Бъди се намираше на позната територия. Той често размахваше оръжия, за да уплаши някого и да утвърди мъжката си себичност.

— Ако знаеше какво правиш, Бъди, нямаше да размахваш така заредено оръжие — настоя Крис и стомахът му се сви от познато чувство.

— Разбирам защо си малко нервен — рече Бъди и безгрижно насочи револвера към него, — но аз имам разрешително. Специалист съм. Нищо не те застрашава.

И освободи предпазителя.

Крис скочи от канапето, сграбчи китката му, изви я наляво и махна пръста му от спусъка. В същото време се завъртя, хвана протегнатата му дясна ръка, изви я и взе колта. Това беше хватка, която бе научил в специалните сили. Навремето я правеше толкова бързо, че никой не виждаше какво става. Сега, когато рефлексите му бяха забавени, движенията му му се сториха непохватни и опасни. Ако Бъди беше майстор и наистина знаеше какво прави, Крис щеше да е мъртъв. Той махна оптичския мерник, отвори барабана и изсипа в шепата си шестте патрона.

— Мощни патрони — тихо каза Крис. — На какъв лов ходиш с тях? За носорози?

Пусна патроните в джоба си и върна празния револвер на Бъди. Краката му трепереха. Изуми се, че е станал толкова бавен. „Какво правя? — запита се той. — Мястото ми не е тук. Ще предизвикам смъртта на всички ни.“

— Мили Боже, как го направи? За секунда ми отне проклетия револвер.

Бъди се възхищаваше на всеки мъжествен подвиг, който не можеше да възпроизведе. И докато Крис се проклинаше за лошото изпълнение, Бъди го класира няколко места по-нагоре в скалата си за мъжественост.

— Крис е бил рейнджър в Делта Форс. Награден е със Сребърна звезда за храброст — каза Стейси.

Бъди я погледна.

— Не е трудно за вярване. Не бях виждал човек да се движи толкова бързо. Сега ще ви покажа нещо друго.

Бъди отново се приближи до шкафа и извади още едно заредено оръжие — този път изработен по поръчка пистолет „Берета“ — и внимателно го подаде на Крис.

Стейси си помисли, че двамата приличат на хлапета, които се перчат с играчките си.

— Знаеш ли какво е това? — попита Бъди.

— Берета модел 93К, девет милиметра, пълнител за двацет патрона, селектор за единична и автоматична стрелба. Имаш ли патрони за него?

— Разбира се — ухили се Бъди. — Страхотен си по оръжията.

Той протегна ръка и извади ръчно изработени ръкохватка и приклад, които, прикрепени към оръжието, го превръщаха в картечен пистолет.

Крис започна да получава киселини. Изпитваше отчаяно желание да пийне. „Висшата сила — помисли той. — Служи на отмъщението. Търси правосъдие за онова, което направиха на Кениди.“

Бъди извади снайперова пушка „Хеклер и Кох“ с телескопичен мерник „Цайс“ и пълнител за двацет и два патрона и я даде на Крис, който извади пълнителя.

— Никой ли не ти е казвал да не държиш заредени оръжията си, Бъди?

— Искам винаги да съм готов.

— Самолетът може да попадне във въздушна яма или на силно въздушно течение и някое от тях да гръмне. Остави ги незаредени.

Ръцете на Крис видимо трепереха. Искаше му се да не беше тръгвал.

Бъди изпълни нареждането му. Крис бе поел командването.

Самолетът се насочи на югоизток, прелетя над Аризона и Ню Мексико и стигна до Тексас. По пътя Стейси разказа на Бъди и Крис всичко за случилото се във Ванишинг Лейк и Форт Детрик и завърши със странното поведение на адмирал Зол в щаба на Първи батальон за сателитни комуникации. Сетне показа на Бъди снимка на мъжа със сребристите коси, който хладнокръвно бе застрелял двамата войници на бейзболното игрище.

— И кой, мислите, че е той? — попита Бъди.

Крис му разказа за легендарния скитащ проповедник и армията му от убийци и религиозни фанатици на име „Пътници по товарните

влакове на Америка“, които бяха пленили Декстър Демил.

След два часа самолетът започна да се снишава. Крис Кънингам бе заспал на канапето. Стейси и Бъди изиграха няколко ръце джиг-руми и завършиха наравно.

Щом чуха, че колесникът се спуска, събудиха Крис и след секунди кацнаха на летището в Уейко, Тексас.

Бъди бе казал на пилотите да се обалят за превозно средство под наем и пред сградата на летището ги чакаше голям джип „Шевролет Блейзър“.

— Да вземем ли оръжията? — попита той.

Крис кимна, без да каже нищо. Изглеждаше обезпокоен и това разтревожи Бъди. Щом един герой със Сребърна звезда се притесняваше, положението явно беше по-лошо, отколкото предполагаше.

Натовариха оръжията и боеприпасите в задната част на джипа. Крис се чувстваше потиснат и неспокоен, докато пренасяха оръжията. Не беше ял нищо от часове. Изпитваше немощ и беше съсипан от дългогодишната употреба на алкохол. Замоли се на Бога да не му се налага да реагира бързо — не беше готов за това.

Бъди каза на пилотите да бъдат в готовност и че ще им се обади, когато решат да се върнат.

— Мислите ли, че това наистина е опасно? — попита той, когато подкара джипа към Черните хълмове.

Бъди не беше сигурен дали иска да се срещне с командосите, които бяха откраднали тялото на сина му, и определено нямаше желание да се изправя очи в очи с убиеца със сребристобелите коси и бандата му фанатици.

— Мисля, че вече не е опасно — отговори Стейси. — Там всичко изгоря. Смятам, че хората от Дяволската работилница са си отишли.

Бъди кимна и възелът в стомаха му се отпусна. Може би щеше да успее да възвърне самоуважението си, без да го убият. В края на краищата, той правеше нещо. Навлизаше в опасна ситуация и рискуваше живота си. Ако не срещнеха никого, това нямаше да е по негова вина. Бъди не се страхуваше. Той бе застанал пред опасността.

Дали това отново щеше да му позволи да бъде бунтар? Слава Богу, че Крис Кънингам знаеше какво прави.

* * *

На сто и петдесет километра на изток Фанън Кинкейд, Декстър Демил и четирийсетте въоръжени до зъби членове на Християнския хор скочиха от бавно движещия се товарен влак, който минаваше на километър и половина от Ванишинг Лейк, и тръгнаха към изгорялото село, намиращо се на другия край на езерото.

— Трябва ни лодка — каза Фанън. — На пристанището сигурно са останали няколко.

Сребристобелите му коси се развяваха от вятъра и според Декстър му придаваха вид на още по-откачен.

Групата решително вървеше към изгорялото село, близо до мястото, където дебнеше прионът „Бледия кон“.

27. ЗМИЕЯДЕЦ

В специалните сили винаги казваха, че Крис Кънингам е най-добър след смрачаване. Бойните му другари твърдяха, че се съживявал по здрач, също като койот. Крис намираще врага като по магия, сякаш притежаваше свръхестествени способности. Той отиваше на разузнаване, изведнъж посочваше нанякъде и се оказваше, че в калта се спотайва противникът. В много от докладите след бойните операции пишеше: „Капитан Кънингам ги подуши“. Когато наближиха Ванишинг Лейк, Крис почувства предишната тръпка. Тялото му се напрегна.

— Угаси фаровете и спри — каза той на Бъди.

— Още не сме пристигнали.

Крис протегна ръка, изключи фаровете и заповяда:

— Спри!

— Какво има? — попита Бъди.

— Не знам.

Сетивата на Крис трептяха.

В джипа настъпи тишина, изпълнена с напрежение. Стейси и Бъди чакаха Крис да им каже какво става. Нервите на Крис бяха обтегнати. Той се почувства глупаво. После, за да прикрие смущението си, отвори вратата и слезе.

— Какво има, по дяволите? — нетърпеливо прошепна Бъди.

— Не знам. Понякога имам предчувствия — отговори Крис. Чувстваше се глупаво, но Бъди с лекота прие това като мъдрост.

— Ще огледам района — прошепна Крис и тръгна. Беше убеден, че „бойното усещане“ е предизвикано от поразената му от алкохола нервна система. Отдалечи се от джипа, смъкна ципа на панталона си, за да пусне една вода, и отново се вцепени. Този път усещането беше по-ясно изразено. Инстинктите го предупреждаваха. Той застана неподвижно, послуша се и долови различните звуци на нощта — вятър, насекоми, птици. Хора? Не знаеше какво е събудило бдителността му. После изпразни пикочния си мехур. В училище „Змиеядец“, където го подготвяха за оцеляване, бе научил, че над водните пространства

звучите се чуват надалеч. Крис безшумно вдигна ципа на панталона си и предпазливо тръгна към езерото.

Усети предишната тръпка от подготовката си в специалните сили, но слабо и неясно. Сетивата му бяха недостатъчно изострени и мудни. От осем години не беше ходил на разузнаване. Спомни си един случай, когато двамата със сержант Том Килбрайд се бяха изгубили и се натъкнаха на бивак на Републиканската гвардия, разположен в пустинята. Крис наруши заповедите, приближи се и пусна самонасочваща се сигнална ракета, после се оттегли и поиска въздушна тревога. След две минути от палубата на самолетоносача „Конститушън“ излетяха шест изстребителя „Ф-16“. Крис и Том още се оттегляха от огневата зона, когато изстребителите се снишиха и започнаха да стрелят. Дватама нямаха време да избягат, затова се заровиха в пясъка. Войниците на Републиканската гвардия изпаднаха в паника и се разбягаха. Крис и Том откриха огън. Килбрайд бе покосен, когато един от иракчаните го улучи от десет крачки разстояние преди Крис да успее да стреля. Крис бе станал причина да убият Том, защото бе преценил обстановката погрешно. Същата нощ той се напи. Испитваше вина заради смъртта на Том, но войната се нуждаеше от герои, особено от сухопътните сили. Крис получи Сребърна звезда за храброст под обстрел, а Том — гроб на бойното поле.

Крис мразеше медала. Отказа да го носи и го изхвърли в боклука. Баща му писа до морската пехота, получи друг медал и го окачи в кабинета си над барчето, до снимката на Крис, който вкарва гол. Това бяха победите на Ричард Кънингам. Но Крис се чувстваше душевно опустошен и объркан.

Излезе от гората и видя езерото. Всичките му сетива бяха нащрек. Той приклепна до водата и се огледа. Погледът му бавно обходи периметъра на сто и осемдесет градуса, търсейки нещо, несъвместимо с пейзажа — отблясък на метал на лунната светлина, звук, миризма. Всичко, което би могло да издаде местоположението на противника. Отново изпита недоверие към бдителността на нервната си система и отново се почувства глупаво, защото се опитваше да се убеди, че въпреки трите години на пиянство и недохранване сетивата му още са изострени. После, почти без да разсъждава, бавно тръгна покрай езерото. Движеше се безшумно и стъпваше леко. После отново, без да знае защо, изведнъж се вцепени. Нещо не беше наред. Той

напрегна слух. До обонянието му достигна миризма на борови иглички. Това парче земя бе избегнало опустошителния пожар. Крис усети аромата на влажна пръст и чу лекото ромолене на вълните, плискащи се в брега. Продължи да стои неподвижно — питаше се какво е изострило бдителността му. И изведнъж се сети. Тишината. Хорът на нощните насекоми бе секнал. Някакъв непознат звук ги бе уплашил. Крис осъзна това едва когато насекомите отново започнаха да жужат.

Тръгна бавно, избрал безопасността пред бързината. След като извървя около четиристотин метра покрай езерото, чу далечен звук на метал. Ритмично тракане. Запълзя по корем и на бледата лунна светлина видя изгорялото пристанище, където допреди няколко дни се намирал ресторант „Кофа и стръв“. Няколко кедъра се извисяваха към небето — овъглено напомняне за безумието през онази нощ. Крис се промъкна към водата и безшумно нагази в езерото.

Леденостудената вода намокри дрехите му и го смрази като обещание за смърт. Той протегна ръка, взе от дъното шепа кал и намаза главата си, после се потопи до шията. Хващаше се за тревите и мъха и се придвижваше безшумно, като внимаваше да не предизвиква вълни. Отчаяно се опитваше да възвърне остротата на сетивата си от бойните години и чувството, че не е гост в околната среда, а част от нея. Но вместо това се чувстваше тромав и непохватен натрапник, бавен, шумен и лесно забележим. Потопи се до ушите, отказвайки се от възможността да чува, за да се скрие по-добре. Над водата се показваха само носът, очите му и намазаното с кал теме.

Когато се приближи до изгорелия пристан, видя, че ритмичното тракане идва от човек, който стои в малка лодка, завързана за нисък пилон. Мъжът лекичко удряше с чук по мотора, като изглежда, се опитваше да извади нещо, което го бе повредило, вероятно отломка от експлозиите. Крис спря и надигна глава, за да изтръска водата от ушите си, и изведнъж чу, че в мрака зад него шепнат мъже. „По дяволите! — помисли той. — Изобщо не ги чух.“ Бе се промъкнал покрай тях, без да ги забележи — грешка, която никога не би направил в дните си на рейнджър.

— Мисля, че го оправих — тихо каза мъжът с чука.

— Добре — отговори друг от брега. — Тръгваме. Крис беше между тях.

Четирима мъже нагазиха в езерото на десетина крачки от мястото, където стоеше Крис, и той бързо се потопи под водата.

Докато се придвижваше към лодката, единият от мъжете се спъна в него и извика:

— Какво е това, по дяволите?

Крис протегна ръка, сграбчи го за колана и го дръпна под водата. Бе обучаван в екип за подводно унищожение и навремето притежаваше отлични умения за оцеляване при тези условия. Опитва се да възседне мъжа, но онзи стъпи на дъното и се изтласка, като го повлече със себе си. Когато се показа над повърхността, мъжът удари Крис по лицето с пистолета в дясната си ръка. Крис залитна, но успя да избие оръжието от пръстите на мъжа, после увисна на него, за да не падне. Пистолетът се заклеци между двамата. Сбиха се в дълбоката метър и двайсет вода. Другите скитници се втурнаха да помогнат на другаря си.

Пистолетът се плъзгаше между телата им. Крис спусна ръка и като по чудо го хвана, обърна се и стреля два пъти по атакуващите мъже, сетне удари нападателя си с дръжката на пистолета, сграбчи зашеметения скитник и го натисна под водата. Жертвата му започна да се дави. Крис чуваше гласовете на скитниците, но не разбираше думите. Повлече мъжа все по-навътре в езерото — вече действаше само инстинктивно. Скитникът се съвзе, започна ожесточено да се съпротивлява и надигна глава да поеме въздух. После извика:

— Помощ! Помогнете ми!

Крис отново натисна главата му под водата. Докато служеше в екипа за подводно унищожение, веднъж бе издържал без въздух три минути и половина. Но тогава беше в страхотна форма, а сега представляваше физическа развалина... Усети, че жертвата му се мята в предсмъртни гърчове. Но и той не издържаше повече. Белите му дробове щяха да се пръснат. Той се показва за миг над повърхността, пое въздух и чу вик:

— Той е хванал Клив!

Крис отново се гмурна и натисна главата на Клив надолу. След малко скитникът престана да мърда. Крис го искаше жив, но се страхуваше, че ако се покаже над повърхността, ще стане лесна мишена за хората в лодката. После чу, че моторът запали. Крис беше на метър и половина под водата. Моторът на лодката избръмча

приглушено над него и се отдалечи. Крис измъкна изпадналия в безсъзнание Клив и го помъкна към брега.

Едва успя да го издърпа на пясъка. Опита се да го преметне на рамо, но нямаше сили, затова го пусна да падне по гръб.

Клив си бе глътнал езика. Крис го извади и претърколи скитника по корем, за да изкара водата от него. От устата на Клив не излезе нищо. Крис отново го обърна по гръб и започна да му прави изкуствено дишане. Сърцето на Клив удари веднъж и спря. Крис го удари с юмрук по гърдите, опитвайки се да накара сърцето му отново да бие, и измърмори:

— По дяволите!

Прави му изкуствено дишане още пет минути, макар че това изглеждаше безполезно. После неочаквано мъжът въздъхна дълбоко. Окуражен, Крис продължи още десет минути да вдъхва въздух в белите му дробове. Клив не отваряше очи.

— Не умирай, кучи сине! — прошепна Крис. — Трябваш ми жив.

Скитникът не помръдваше. И изведнъж Крис осъзна, че е чул свистенето на собствения си дъх, който излиза обратно от устата на Клив. Скитникът беше мъртъв. Изтощен, Крис се облегна на едно дърво и се опита да успокои дишането си. Знаеше, че е извадил невероятен късмет да остане жив.

28. КАЛНИЯТ ДЕМОН

Фанън Кинкейд чу, че Клив Робъртсън крещи, и го видя да се мята във водата. После от тинестото дъно се надигна някакво кално същество — тъкмо то бе нападнало последователя на Преподобния.

Фанън извади деветмилиметровия си пистолет и се прицели в боричкащите се тела, но не можа да различи кой кой е, затова не стреля.

— Нещо сграбчи Клив — извика някой.

В същия миг Фанън ясно видя гологлавия кален мъж. Устата му беше отворена в безмълвен писък. Приличаше на демон от ада. По лицето му се стичаше кръв. Изражението му беше измъчено. Кинкейд натисна спусъка, но пистолетът засече. Гологлавият стреля два пъти към тях и Фанън изпадна в паника, че Демил може да бъде ранен.

— Заведете доктора в лодката! — извика Кинкейд на хората си.

Декстър Демил тромаво газеше в плитките води и когато чу изстрелите, изкрещя. Един от скитниците хвана мършавия учен за ръката и го повлече към частта от пристана, останала невредима след пожара — бетонната подпора я бе предпазила от експлозията. Там бе завързана петметрова метална лодка. Фанън бутна Декстър в нея и скочи вътре заедно с тримата оцелели членове на Християнския хор, които бе взел със себе си за акцията.

— Тръгвай — извика Кинкейд, решил да остави Клив на калния демон, който се бе надигнал от дълбините на езерото и го бе сграбчил.

— Не можем да го оставим! — извика Рандъл Рейдър. Калният демон и Клив бяха изчезнали под водата.

— Той е в Божиите ръце. Тръгвай! — заповяда Фанън на Робърт Вейл, който седеше на кърмата.

Робърт Вейл беше човекът, който бе удрял мотора с чук. Освен мускулестото, жилаво тяло и сплетените коси, най-отличителните му черти бяха двете татуировки на лицето — „Шибай се“ на дясната страна на челото и „Яж лайна“ на лявата. Робърт Вейл дръпна въжето на стартера и моторът запали. Той хвана ръчката и насочи лодката към

мястото, където се бяха боричкали Клив и окървавеният гологлав призрак.

— Раса и вяра! — извика Фанън.

Скоро стигнаха до средата на езерото. Кинкейд се запита кой или какво бе изскочило от дълбините и бе сграбчило Клив. Гологлавият не се беше показал над повърхността. Фанън бе извадил деветмилиметровия си пистолет и се бе прицелил право в калния демон от езерото. Но оръжието бе засякло. Дали това беше знамение? Дали от вулканичното езеро, простиращо се до преддверията на ада, не бе изскочил дяволът на нечистите раси?^[1] Фанън вярваше, че знаменията са послания от Бога. Похищението на Клив беше послание. Калният звяр от езерото беше доказателство, че враговете на Господ от нечистите раси се опитват да осуетят мисията му. Господ му казваше да побърза. Фанън прогони тези мисли и насочи вниманието си към треперещия учен, който се бе свил на пейката в средата на лодката.

— Къде е мястото? — попита Фанън.

Декстър рязко вдигна глава досущ като уплашено дете. В очите на Кинкейд блестеше маниакална лудост.

— Малко по-нататък — тихо отговори Демил. — Докарай лодката точно срещу пилона със знамето на кулата на затвора. Да бъде на една линия с онзи голям бор ей там. Декстър посочи едно огромно дърво досами водата на източния бряг.

Фанън кимна на Робърт Вейл, който намали скоростта и насочи лодката към кулата. Повечето дървени постройки около затвора бяха пострадали от пожара.

— Ето тук — глухо каза Декстър. — Има подводна шамандура, закотвена за дъното. Намери я и дръпни въжето. Биологичното оръжие е в два оранжеви водоустойчиви контейнера, прикрепени към въжето.

Фанън кимна на двамата членове на Християнския хор и те съблякоха ризите и панталоните си и се гмурнаха в студените води на езерото.

— Господ е убежище и крепост — прошепна Кинкейд.

— Да бъде благословен Исус — измънка Робърт Вейл. Декстър се обърна и видя, че мъжът с татуировки „Шибай се“ и „Яж лайна“ на челото е навел глава и почтително се моли.

„Боже, помогни ми“ — каза си Демил в отчаяна молба към Всевишния.

Единият от гмуркачите подаде глава над водата и извика:

— Намерихме ги!

— Хвала на Господа — едновременно казаха Робърт Вейл и Фанън Кинкейд.

Преподобният погледна стария си часовник „Таймекс“ със скъсана каишка, който държеше в джоба на дрехата си. Беше единайсет и петнайсет. Той знаеше, че макар синовете на Манасия да са изпратили калното привидение в езерото, Господ е използвал демона, за да го предупреди да бърза. След като Декстър му разказа за тайната болест, Кинкейд прочете стиховете в Откровението на Йоана, които предсказваха събитието, и откри няколко поразителни детайла. „А на страхливи и неверни, мръсници и убийци, на блудници и магьосници, на идолослужители и на всички лъжци делът им е в езерото, що гори с огън и жупел; то е втора смърт.“^[2] „Езерото, което гори с огън и жупел“ — помисли Фанън. По-нататък пишеше: „Тогава дойде при мене един от седемте Ангели, които държаха седемте чаши, пълни със седемте последни язви, та ме отнесе духом на голяма и висока планина, и ми показва големия град, светия Йерусалим, който слизаше от небето — от Бога.“^[3] Всичко това бе написано по думите на пророците двеста години след Христа, но съвсем не беше случайно, че събитията, така съвършено описани в Откровението на Йоана, се сбъдваха тук, в Тексас, както бе предсказано.

Гмуркачите се появиха над повърхността с два големи оранжеви контейнера и се качиха в лодката. Фанън със страхопочитание погледна контейнерите и рече:

— Господ е съставил графика ни. Той ни даде от небето знак незабавно да се махнем от това място. Влакът по линията „Пасифик Юг“ ще мине през Черните хълмове след двайсет минути. Ако побързаме, ще го хванем.

Робърт Вейл запали мотора и лодката се отправи към източния бряг на Ванишинг Лейк.

Крис се изми от калта, върна се при джипа и извади снайперската пушка.

— Какво стана? Защо си мокър? — попита Бъди.

— Последвайте ме — каза Крис и тръгна към езерото.

Край брега цареше тишина. После изведнъж, на около километър и половина навътре, се чу мотор на лодка. Крис намери подходящо

дърво, подпря пушката на един клон и погледна през оптичския мерник. Нагласи фокуса и видя, че лодката се отправя към отсрещната страна на езерото.

— Ще стреляш ли по тях? — изненадано попита Бъди.

— Не. Просто искам да ги видя. Погледни, Стейси. Тя видя в лодката петима мъже. Единият определено беше Фанън Кинкейд. На пейката в средата прегърбен седеше Декстър Демил.

— Те са — каза Стейси и отстъпи място на Бъди да погледне през оптичския мерник. Сърцето ѝ биеше като обезумяло. — Какво правят тук? Защо са се върнали?

— Може би Декстър прави същото като нас — търси доказателства срещу Зол — каза Крис.

— Не — възрази Стейси.

— Какво мислиш? — попита Бъди.

— Има само една причина Декстър Демил, който е издирван от всяка агенция на силите на реда в страната, да се върне във Ванишинг Лейк. Той е скрил тук приона „Бледия кон“.

---

[1] „И видях да излиза от морето звяр“ — Откровението на Йоана 13:1. — Б. пр. ↑

[2] Откровението на Йоана 21:8. — Б. пр. ↑

[3] Откровението на Йоана 21:9, 21:10. — Б. пр. ↑

29. ПОСЛЕДНИЯТ ВЛАК

Бяха излезли от магистралата и бързо се движеха по неравния черен път, който им показва Стейси. Така щяха да съкратят няколко километра от разстоянието край езерото.

— Сериозно ли се опитвате да ги хванете? — попита Бъди.

— Сигурно са тръгнали към железопътната линия — рече Стейси.

Крис не каза нищо.

— Хайде да караме по-бавно и да помислим по въпроса — извика Бъди, който седеше на задната седалка. — Провалим ли се сега, няма да стигнем до края.

Нито Крис, нито Стейси отговориха.

— Ние сме само трима, а те са шайка откачени фанатици. Това е безумие! — продължи Бъди. Гласът му стана писклив. — Нали така, Крис?

Крис отново не каза нищо. Той седеше на предната седалка до Стейси и се бе вторачил в пътя. Лицето му беше мрачно.

Фаровете осветяваха пътя и честите и остри завои пред тях. На няколко пъти Стейси трябваше да превключи на двойно предаване, за да изкачи стръмните или песъчливите участъци от пътя.

Изведнъж чуха свирката на товарния влак, минаващ в двайсет и три и петнайсет.

— По дяволите! — възкликна Стейси. — Няма да стигнем навреме.

— Завий надясно и карай през поляната — каза Крис.

— Оттам е по-напряко.

Това беше първото, което каза, откакто се бяха качили в джипа.

— Дайте да намалим и да обсъдим нещата, по дяволите! — отново викна Бъди.

Никой не му отговори.

— Трябва да измислим план! — извика Бъди. — За Бога, смятате да отидете при тях и да им се скарате, така ли? Ще ни убият!

— Искаш ли да се откажеш? Може да се върнеш пеша — каза Стейси, удари спирачки и гневно се обърна към него.

Бъди не бе виждал жена с по-заплашителен поглед.

— Само исках да знам как ще го направим.

— Все ще измислим нещо. Съпругът ми умря, опитвайки се да спре тези убийци. Ако прионът е в Демил и му го взема, ще мога да докажа какво са правили тук. Но без приона не мога да докажа нищо. Ще хвана копелетата, които убиха Макс, затова или стой в колата и си затваряй устата, или слез и върви пеша. Но вземи решение веднъж завинаги и престани да хленчиш!

Бъди се размърда неспокойно, сякаш понечи да отвори вратата и да слезе, но в следващия миг някакво невидимо въже го задържа на седалката. После отново се чу свирката на влака.

— По дяволите! — викна Стейси, включи на скорост и рязко потегли. Изпод гумите се разхвърчаха камъчета.

Джипът се стрелна към следващия хълм и се насочи към опожарена поляна.

От време на време колелата затъваха в дупки и Стейси трябваше да превключва на двойно предаване, за да излезе от тях. На около километър и половина се видяха фаровете на влака.

— Крис? — попита тя и той я погледна, но не пророни дума. — Влакът идва. Трябва да ни кажеш какво да правим. Те ще се измъкнат!

Крис продължаваше да мълчи.

— Какво ти стана, по дяволите? — извика тя.

— Не знам какво да направим — най-сетне отговори той.

Крис й бе разказал за мъжа, когото бе убил в езерото, и после жизнените му функции сякаш спряха.

Стейси превключи на по-ниска скорост и започна да изкачва хълма, опитвайки се да изпревари влака. Когато стигнаха до хребета, видяха на лунната светлина четирийсетина мъже и жени, приклепнали на насипа край железопътната линия на около четиристотин метра от тях. Един от тях видя джипа и го посочи.

— Угаси фаровете — тихо каза Крис.

— Какво?

— Угаси фаровете и не спирай. Ще стрелят по нас.

В същия миг джипът се разтресе и чуха пронизителното свистене на рикоширащи куршуми. След секунда се разнесе

автоматичен откос.

Стейси угаси фаровете и подкара по билото на хълма.

Прозвучаха още няколко изстрела. Предната дясна гума се спуска.

— Слезте от колата! — заповяда Крис.

Двамата със Стейси изскочиха навън. Бъди реши да остане в джипа и се сви на пода. Крис се върна, отвори вратата и изкрещя:

— Слизай, по дяволите!

— Тук е по-безопасно.

— Колата ще се запали. Те стрелят с бронираните куршуми. Слизай!

Той сграбчи Бъди и го измъкна навън. Тримата хукнаха по хълма, но лунната светлина ги озаряваше, затова Крис намери прикритие зад няколко скали.

Локомотивът мина покрай мястото, където се криеха членовете на Християнския хор, за да не ги види машинистът.

— Ще избягат — каза Стейси.

Крис се бе облегал на скалата. Ръцете му трепереха, мускулите му конвулсивно потрепваха. Той се обърна и повърна стомашен сок.

— Какво правиш? — отвратен попита Бъди. — Само как вони! Драйфаш, защото те е страх, нали?

— Защото съм болен — тихо отговори Крис. — Алкохолик съм. Организмът ми се е скапал. Никой орган не функционира както трябва.

— Страхотно! — изхленчи Бъди. — Това е върхът!

Стейси се надигна, за да види скитниците, които започнаха да тичат успоредно с бавно движещия се влак и по двама-трима да се качват на вагоните.

— По дяволите! Трябва да направим нещо — каза тя.

— Какво искаш да направим? Няма да стигнем дотам навреме — изръмжа Бъди.

Един от хората на Фанън Кинкейд вдигна ръка.

— Защо ни сочи? — попита Стейси и в същия миг в скалата до главата ѝ рикошира куршум, после изсвистя в мрака.

Крис протегна ръце, сграбчи я и я бутна на земята.

— Той не те сочи, а стреля по теб.

Тя седна до него и също облегна гръб на скалата. Влакът отмина. Стейси се изправи, погледна към мястото, където допреди малко се криеха скитниците, и попита:

— Къде отиват?

— В Уейко — отговори Крис. — Там има голяма разпределителна гара. Оттам може да отидат където искат.

— Какво ще правим сега? — разтревожено попита тя. Крис не отговори, затова Бъди реши да изкаже мнението си.

— Мисля, че трябва да отидем при властите. Нека властите да се оправят с тази история.

— Ами ако и властите са замесени? Тази работа трябва да е подкрепяна от Пентагона, ЦРУ и много други хора и те искат да потулят всичко. Ние не можем да докажем нищо. Трябват ни доказателства — каза Стейси, сетне погледна Крис. — Какво мислиш?

— За алкохол. Само за това мисля — отговори той и след дълго мълчание добави: — Хайде да сменим спуканата гума, да се върнем при езерото и да намерим лодката им. Може да са забравили нещо.

30. НАЙ-ИЗТЪРКАНОТО КЛИШЕ ВЪВ ФИЛМИТЕ

Бъди не искаше да отива при езерото, а да се прибере вкъщи. Кашата, в която се бе забъркал, съвсем не приличаше на престрелките по хълмовете на Малибу. Там той обличаше чисто нови камуфлажни дрехи и кикотейки се, стреляше с пушката с боя. По време на онези бойни игри Бъди с изумление установи, че е много лесно да го улучат. Той обикновено беше първият, който отпаднаше от турнира. Кретените от киностудията винаги го надживяваха. Въпреки това той обичаше бойните игри. Но това тук беше съвсем различно. Свистенето на куршумите не можеше да се сравни с нищо, което бе преживявал. Той си представи как куршум се насочва право към разкрасения му по хирургичен начин профил.

Бъди бе похарчил хиляди долари за пластични операции. В скулите и брадичката му бяха добавени имплантанти. Бяха изсмуквали тлъстините от гушата и опънали кожата на челото му, за да премахнат бръчките. Бъди и доктор Юджин Халибъртън бяха прекарвали най-малко десет часа, за да коригират външния му вид с помощта на компютърна виртуална реалност. Бъди гледаше със страхопочитание екрана. Страхуваше се, когато се подложи на операцията. Мисълта, че разхубавената му глава ще бъде пръсната като диня някъде в тексаската пустош от куршумите на банда религиозни фанатици, го ужасяваше.

Бъди и Крис смениха спуканата гума и тримата се върнаха на източния бряг на езерото, за да търсят изоставената метална лодка. Бъди изпита желание да има воля да остане, но фактът беше, че отчаяно искаше да се откаже. Той обмисли няколко извинения, търсейки убедителен аргумент. „По дяволите — мислеше да каже Бъди. — Съвсем забравих, че в петък трябва да записваме проклетата музика и ефектите на «Звездни бойци». Бих направил всичко, за да не отида, но няма начин...“ Или може би: „Трябва да бъда с Барбара Стрейзанд в петък. Ще ме оскубе, ако не й подавам репликите. Ако не беше това, знаете, че...“ Или нещо друго — каквото и да е, само да се измъкне невредим. Но всеки път, когато се пригответе да издекламира

някое от извиненията си, усещаше в устата си лекия тръпчиво-сладникав вкус на шоколад. Вече бе започнал да се страхува от него, защото това мигновено бе последвано от толкова силно усещане за самота и самопрезрение, че нямаше друг избор, освен да остане.

И после в съзнанието му нахлуваха други мисли. Онези типове бяха убили сина му. Бъди така и не се бе опитал да се сближи с Майк и да разбере какъв е характерът му. И сега трябваше да компенсира всичко това, като се опита да хване копелетата, които го бяха убили. Проблемът беше, че Бъди се страхуваше и не можеше да разсъждава трезво. Искаше му се да има психически сили да преодолее това. Той не бе намерил упование в езотеричната традиция на юдейската вяра. Трябваше му нещо по-изчанчено.

Бе опитал йога. Том Круз и Джон Траволта го бяха убедили да се запише на курса. Известно време това беше забавно. Бъди прочете всичко по въпроса за единението с Всемира по пътя на съсредоточението и самосъзерцанието и поръча да му изготвят диаграми, описващи душевната му болка и какво според него заплашва оцеляването му. Половин година се опитва да постигне третото ниво, което беше състояние на екстаз и съвършено блаженство и щеше да му даде пълен контрол върху материята, енергията, космоса, времето и формата на живот. Дори сподели с консултантката си, че е на прага на духовното пречистване. Усмиваше се блажено и се хвалеше на актьорите с духовната си чистота, но всъщност не бе получил утехата и покоя, които подозираше, че намират другите. Нещо по-лошо, това преживяване му струва адски много пари.

Бъди блъфтира още три месеца, после се отказа. Същата вечер Хайди му каза, че животът не е контрол върху енергията, времето или формата на съществуване, а чуване, и му изпрати Мишел Фортнър, за да докаже това. Два дни Мишел продухва тръбите му. Преживяването беше невероятно, но душевно Бъди остана беден. И сега се чувстваше толкова самотен и объркан, че беше на път да изскочи от джипа и да избяга. Но някаква невидима сила не му позволяваше да го направи.

— Спри — неочаквано каза Крис.

Стейси удари спирачки. Тримата слязоха и отидоха до водата. Алуминиевата лодка, с която бяха плавали Кинкейд и хората му, беше край брега. Вътре имаше два оранжеви контейнера. Крис и Бъди

издърпаха лодката на сушата, а Стейси извади от раницата си гумени ръкавици, надяна ги и се приближи до тях.

— Какво е това? — попита Бъди.

— Водоустойчиви биологични контейнери. Използват ги за дълбоководни изследвания.

Стейси ги взе и погледна вътре. Дунапレンът още беше в контейнерите, нагънат от стъклениците, които бяха стояли там.

Стейси занесе единия контейнер до джипа и го разгледа на светлината на фаровете.

— Какво мислиш? — попита Бъди. Откритието не му се нравеше. Той се страхуваше, че това ще доведе до нещо. Или до нищо.

— Питам се дали да ги изпратим на Уендъл. Може би стъклениците са били надписани с мастило. С помощта на различни препарати той може да разчете отпечатъка.

— Защо? Нали знаем какво е имало там?

— Мислим, че знаем. Но не сме сигурни.

Стейси затвори контейнера и отиде до лодката, за да вземе другия. Крис седеше на пейката в средата и четеше мокро парче хартия.

— Какво е това? — попита тя.

Той ѝ го даде. На листчето пишеше: ФТ У/ДГН, ГВ КСЮ НФЮ РОУАНОУК

— Някакъв код ли е това?

— Не. Пътен лист. Маршрут на влак. Съкращенията означават Форт Уърт в Далас, Гарланд, по линията „Север-Изток“ и прехвърляне в Грандвю на линията „Канзас Сити Юг“, която стига до централен Канзас. После отново смяна и прехвърляне на линията „Норфък Юг“ за Роуаноук.

— Пътен лист, значи? — усмихна се Стейси. — Къде го намери?

— На дъното на лодката.

Бъди погледна хартиятката и рече:

— Знаете ли кое е най-изтърканото клише във филмите? Шибаната улика, оставена на сцената на престъплението. Това са глупости.

Крис се замисли върху думите му. Може би Бъди имаше право. Освен това Крис беше гладен и изтощен и копнееше да пийне нещо. Той се съсредоточи върху Кениди, за да намери сила и решителност.

Спомни си за ужасните главоболия, причинени от гроздовете тумори, които растяха в синусите и издуваха черепа ѝ.

— Имаме едно предимство — каза Крис. — Тези типове не са невидими. Няма да е трудно да намерим четирийсет души с татуировки, оръжия и библии. Може да разпитаме в биваците.

— Какви биваци? — попита Бъди.

— За скитници. Биваците са разпръснати из цялата територия на Съединените щати. Там бездомните се събират и разговарят. Мисля, че трябва да отидем във Форт Уърт преди онзи влак.

— И после? — попита Бъди.

— Ако не ги видим, ще открием следите им и ще пътуваме с товарните влакове по железопътните линии след тях. Ще разпитваме тук-там и ще ги намерим.

— С товарните влакове? Не говориш сериозно.

— Няма да ги намерим по друг начин.

— Нямаме време да спорим. Готова съм да тръгнем — каза Стейси и забърза към джипа. — Когато стигнем до Форт Уърт, ще изпратя контейнерите на Уендъл.

31. КИНТАТА

Беше осем и четирийсет и пет сутринта.

Служебната кола на Пентагона се движеше по Ембаси Роуд във Вашингтон, покрай европейските посолства с каменни колони и униформени пазачи и сградите с националните знамена на Мексико и Аржентина в края на улицата. После зави наляво и пое по широката алея пред Военноморската обсерватория, където се намираше официалната резиденция на вицепрезидента на Съединените щати.

Адмирал Зол седеше до началника на Генералния щаб генерал Колин Столингс. Двамата мълчаха, потънали в мисли за онова, което им предстоеше.

Юнският ден обещавахе да бъде влажен и топъл. Листата на огромните дъбове около резиденцията бяха клюмнали. Пазачите до портала отдадоха чест на двамата висши военни и пуснаха колата да влезе в имението, разположено на площ десет акра.

Адмирал Зол често мислеше, че с великолепната си архитектура от началото на века и красиви градини, резиденцията на вицепрезидента далеч превъзхожда Белия дом, който приличаше на музей за антики, пълен с подобни на кутии стаи и потящи се туристи.

— Кинтата може и да говори като провинциалист, но е наясно с всичко, затова не предприемай нищо — каза генерал Столингс с провлачения си тексаски акцент.

— Знам всичко за Бъргър Кинтата — рече адмирал Зол. — През осемдесетте години минах през всичко това, за да осигуря финансиране, и после още веднъж, миналата година, когато агентите на ЦРУ се провалиха. Кинтата вижда нещата от всички страни. И това е хубаво.

Но Зол се страхуваше от срещата.

Поканата от вицепрезидента Бъргър бе отправена след порой от телефонни обаждания в канцеларията на Министерството на здравеопазването и Комисията за медицински изследвания и разработки. Трескавите обаждания започнаха час след като рано сутринта конгресмените прочетоха статията за Ванишинг Лейк в „Ню

Йорк Таймс“. От канцеларията на вицепрезидента събудиха Зол и му предадоха да се яви на среща в девет сутринта. Двамата с генерал Столингс обмислиха нещата, сравниха записките си и подготвиха защитата си по телефона. И сега, без да са изпили сутрешното си кафе, пътуваха за срещата, която лесно можеше да се окаже катастрофална.

Въведоха ги в крилото, където се помещаваше апартаментът на вицепрезидента. Прозорците с бронирани стъкла на кабинета гледаха към вълнообразни морави и фонтани. На пилон с позлатена глава на орел бе окачено националното знаме. До прозореца имаше старинен месингов телескоп, насочен към градината.

Двойните врати се отвориха и вицепрезидентът Брайън Бъргър чевръсто влезе в кабинета, усмихна се и поздрави гостите си. Някога Бъргър беше сенатор от Аризона и председател на влиятелната комисия по финансите. Адмирал Зол бе ходил при него, за да иска средства за програмата за антитерористични биологични оръжия във Форт Детрик. Още тогава сенаторът беше известен като Кинтата.

— Колин, Джеймс, благодаря ви, че дойдохте след такова кратко предизвестие — каза той.

— Господин вицепрезидент — в един глас казаха двамата и се ръкуваха с него.

Усмивката му стана още по-широка. Белите му зъби блестяха като порцелан, а гъстата му тъмнокестенява коса контрастираше на небесносините очи, излъчващи сърдечност и интелигентност. Предотвратяването на катастрофата да бъде разобличен като човекът, одобрил финансирането на незаконна секретна програма за разработка на биологични оръжия, един ден щеше да го отведе в Овалния кабинет.

Бъргър носеше Обемиста папка. Той се настани зад бюрото и направи знак на гостите си да седнат на двата стола срещу него.

— Адмирале, след като Форт Детрик е под твое командване, нека да започнем с теб. Какво става, по дяволите?

— Какво точно искате да знаете?

— Президентът се безпокои, че там разработвате незаконни биологични оръжия. Иска да знае така ли е, или не.

— Категорично не.

— Радвам се да го чуя. Но искам да знам повече. Този път думата ти няма да е достатъчна, адмирале.

— А думата на генерал Столингс? Като началник на Генералния щаб, той не би позволил програмата ни да се занимава с непозволени неща — каза Зол. — Разработването на нападателни биологични оръжия е забранено, откакто президентът Никсън подписа Женевското споразумение за неразпространението им през 1972 година, нали, Колин?

Столингс кимна. Той беше в забележително добро здравословно състояние за човек с нелека кариера, на когото оставаше половин година до пенсиониране.

— Ето какъв е проблемът, Джеймс — продължи Бъргър. — Медиите вече пощуряха. Дотук в списъка на негативите на първо място е доктор Декстър Демил, който беше назначен към Военния научноизследователски институт по заразни болести под твое командване. На пресконференцията вчера ти каза, че той има склонност към самоубийство и вероятно е откачен. Въпреки това, неизвестно как, доктор Демил е използвал базата ти, за да разработва незаконни биологични оръжия без твое знание и разрешение. Второ, той загадъчно изчезва. Може би е мъртъв, а може би не е. Никой не знае. Трето, в онова село в Тексас избухна пожар, в който изгоряха множество невинни граждани. Казахме на медиите, че там е изпуснат някакъв неизвестен болестотворен микроорганизъм. Не споменахме причина, освен че доктор Демил се е побъркал, пуснал е микроорганизма и после е запалил пожара. Загинаха петнайсет войници, също под твоето командване, в база, която дори не е вписана в документите на правителството. Сега стана ясно, че затворът е бил даден под наем на факултета по естествени науки в университета „Сам Хюстън“, но е бил използван от Военния научноизследователски институт по заразни болести за разработването на отбранителни биологични оръжия. Нещо по-лошо, телата на неколцина от онези войници са изгорели до неузнаваемост. Останките са толкова овъглени, че не е останало почти нищо, което да се изпрати на роднините за погребение. Позитивното е уверението ти, че всичко е под контрол. Сигурно ще се съгласиш, че везните са ужасно наклонени на едната страна. Семействата на загиналите войници и цивилни засипват президента с обаждания. Както и някои видни членове на правителството и Конгреса. Пресата раздухва всеки детайл и президентът не знае какво да им каже, освен „Не се тревожете“,

„Имайте доверие в мен“ и „Проучвам въпроса“. Ситуацията никак не е розова за президента на най-великата страна в света.

— Бих искал да съм в състояние да променя нещата, но за съжаление не мога — със заучена искреност каза Зол.

— Това не е отговорът, който искам, адмирале. Атмосферата в стаята стана леденостудена.

— Бих искал доктор Демил да е на разположение, за да го разпитаме и да разберем какво всъщност се е случило там. Но докато не намерим него или останките му, не знам какво друго...

— Говориш така, сякаш отново своеволничите — прекъсна го вицепрезидентът Бъргър. — От 1972 година насам вече два-три пъти нарушавате споразумението, без да броим провинения, за които не са ви хващали.

— Кинта, знаеш, че бях шокиран като всеки друг от Конгреса от онези нарушения. Фактът е, че ЦРУ осъществява паралелна програма във Форт Детрик. Конгресът прие това обяснение и няколко специални агенти на ЦРУ загубиха работата и пенсиите си поради тази причина.

— Няма отново да допусна такава катастрофа, ясно ли е? Но фактът, че инцидентът се е случил, остава, и хората от Министерството на отбраната са много подозрителни към онова, което става.

— Разбира се, Конгресът трябва да бъде бдителен, но...

— Историята ви издиша. Хванаха ви да извършвате незаконни аеробиологични експерименти над Сан Франциско и Минеаполис, да разпръсквате микроби в метрото в Ню Йорк и да убивате хора с жълта треска във Флорида, експериментирайки с комари — напомни им Бъргър за провалите в средата на осемдесетте години. — Конгресът и медиите няма да приемат твърденията ви, че сте невинни, нито неубедителните ви оправдания.

Бъргър се разпалваше все повече и добрите му сини очи станаха леденостудени като глетчери.

— Генерал Столингс и аз те уверяваме, че всичко е така, както трябва да бъде.

— Зарежете уверенията. Искам доказателства. Миналия път имахме уверения. Сега се вдигна голям шум в медиите. Предаването „Шейсет минути“ си е завряло носа в задника ти, адмирале, и двамата стоите на ръба на палубата. Единственият начин да останете на кораба е, като докажете, че сте напълно чисти. Ако трябва да ви бутна зад

борда, ще го сторя. Не трябва отново да безпокоим президента. Провалите ли се този път, и двамата ще разберете значението на думите „политическа жертва“.

— Кажи ни какво искаш и ще го направим.

— Президентът ми каза да започна независимо разследване. Ще го ръководи Комисията по отбраната с биологични оръжия. Това са сенаторите Ошероф и Мецгер. Те ще поискат пълен достъп до лабораториите във Форт Детрик и до архивите на Военния институт за изследване на инфекциозни болести.

— Кога? — попита адмирал Зол.

В стаята настъпи зловещо мълчание. Мислите на всички бяха мрачни. Зол се запита защо все пак са поканени тук — да ги мъмрят или да ги предупредят.

— Колко време ви трябва — попита вицепрезидентът, — за да се подготвите да приемете следователите на Комисията?

— Два дни — отговори Зол.

— Добре. Тогава утре ще насрочим разследването. Сигурен съм, че всичко ще се окаже наред и те няма да намерят нищо, но трябва задълбочено да проучим как стоят нещата.

— Да, разбира се — каза адмирал Зол. — Мисля, че винаги е по-добре да бъдеш бдителен и задълбочен.

— Предайте поздрави на Сали и Бет. И не се проваляйте, момчета.

Без да каже нито дума повече, вицепрезидентът стана и излезе от кабинета.

Адмирал Зол и генерал Столингс го изчакаха да се скрие от погледа им и после си тръгнаха. Мълчаха, докато служебната кола не напусна очертанията на резиденцията.

— Предполагам, че ще ни трябва Белия влак — рече генерал Столингс.

— Да, но има много биологично активни отпадъци, от които трябва да се отървем. Някои са токсични и нетрайни. Трябва да намериш място, където да ги изхвърлим.

— Утре ще ти изпратя влака. Внимателно почисти района — каза генералът. — Ще намеря сигурно сметище, където да изхвърлим всичко, без да пишем документи.

— Седмицата започва страхотно — измърмори Зол.

32. ДЖАК ПАРНИЯ ЛОКОМОТИВ

Двулентовото шосе криволичеше по опустошения от пожара склон и водеше на запад, към Хаулингс Джънкшън. Оголеният пейзаж и овъглените стволоче на дърветата бяха паметници на онази нощ на безумие.

Влакът, в който пътуваха Фанън Кинкейд и последователите му, следваше по-пряк маршрут, докато Стейси, Крис и Бъди трябваше да заобикалят, за да излязат на шосето за Форт Уърт.

В девет сутринта стигнаха до главната разпределителна гара. Стейси спря до оградата, угаси двигателя и попита:

— Какво ще правим сега?

— Трябва да разберем в колко часа ще пристигне влакът и какви влакове ще потеглят оттук днес. После ще проверим в „Уютна колиба“ — отговори Крис.

— Кое? — попита Бъди, който бе заспал и се опитваше да се разсъни. Мързеше го и се чувстваше тъпо.

— Това е бивак за скитници на брега на реката. Искam да проверя дали познавам някого там и да разпитам за Кинкейд. Все някой трябва да го е видял — отговори Крис.

Слязоха от джипа и тексаското слънце мигновено напече лицата и раменете им. Безмилостните му лъчи размекваха асфалта и замъгляваха въздуха. Още беше девет, а температурата приближаваше трийсет и три градуса. Крис знаеше, че скоро ще стане четирийсет и пет.

— И мислиш, че онези тъпанари, които отговарят за влаковете, ще ти кажат ей така кой влак ще пристигне и кой ще замине? — недоверчиво попита Бъди.

— Няма да ми кажат нищо, затова няма да си правя труда да ги питам.

— Щом не искат да говорят, тогава няма да научиш нищо.

— Информацията се пази, но не е защитена.

— Говориш като шибан федерален агент — ядоса се Бъди и потърка очи. Още му се спеше.

— Ей сега ще се върна — каза Крис и тръгна към административната сграда на железопътните линии „Пасифик Юг“, където беше кабинетът на началника на гарата.

Докато вървеше, почувства ужасна немощ в краката и това го стресна. После осъзна, че макар да е престанал да пие, апетитът му не се е възвърнал. Не бе ял нищо от двайсет и четири часа.

Кабинетът на началника се помещаваше в триетажна кула в източния край на разпределителната гара. Прозорците гледаха към релсите и вагоните. Крис се наведе и започна да се промъква между вагоните. Ако началникът го забележеше, пазачите щяха да го арестуват.

Крис се бе научил да разчита индиговите копия на пътните листове на товарните влакове от един възрастен скитник със странния прякор Джон Чупката. „Тези тъпащи описват линиите и маршрута и си предават информацията в запечатани, заключени куриерски чанти — беше му казал веднъж Джон Чупката, като се хилеше, а пожълтелите му зъби и тънкият врат контрастираха на душата, лукава като на арабски търговец. — Всеки документ се прави в пет екземпляра, но повечето не са необходими. Изхвърлят ги на боклука. Ако предварително знаеш какви влакове тръгват и къде са празните вагони, не ти трябва да чакаш с четирийсет други пияни задници, докато слънцето изпече мозъка ти. Появяваш се в определения час и се качваш на съответния вагон.“

Крис се промъкна зад кулата, където имаше три двесталитрови контейнера, над които кръжаха огромни черни мухи, състезаващи се за пространство над зловонния боклук.

Крис размаха ръка, за да ги прогони, сетне внимателно започна да рови в отпадъците.

Бързо намери пътните листове на влаковете от предния ден, сгъна ги и ги сложи в стар вестник, който също изрови от контейнера, после се върна в джипа, където чакаха Бъди и Стейси.

— Да отидем там — каза Крис и посочи малък паркинг от другата страна на улицата.

Тримата седнаха на най-близката маса за пикник и той извади от вестника пътните листове на влаковете.

— Какво е това, по дяволите? — попита Бъди.

— Всеки ден началникът на гарата получава служебни описи, където са изброени всички влакове, които трябва да минат през разпределителната гара в този период от двайсет и четири часа. В тях се уточнява от какви вагони се състои всяка композиция и кой вагон трябва да бъде прикачен към други влакове. Винаги има по пет екземпляра — един за началника на гарата, втори за началника на влака, трети за машиниста. А останалите са за нас — усмихна се Крис. — Опитните скитници никога не се качват на местен товарен влак, защото по линията има много спирки, които увеличават шанса да бъдат изхвърлени от някой любопитен пазач. Освен това местните товарни влакове са бавни и често спират, за да изчакат големите. Бъдете сигурни, че Кинкейд и бандата му няма да пътуват с местен влак.

Крис разгъна индиговите копия на масата и започна да ги изучава.

— И така, според листчето, което намерихме на дъното на лодката, следващото място, където ще отидат, е Грандвю, по линията „Канзас Сити Юг“. Грандвю е в Колорадо и ако Бъди има право и информацията на листчето е за заблуда, тогава има три варианта. Те ще се качат или на този влак, превозващ пшеница, до Шериланд, Луизиана, или ще отидат на юг, с влака в осем часа за Ню Орлиънс. Този влак е заминал четирийсет минути след като техният влак е пристигнал на тази разпределителна гара. Имали са време да се качат... Третият вариант е да са решили да отидат в Портсмът с пътнически влак в шест следобед и в такъв случай може би още са тук. Пътуването в пътнически влак има и добри, и лоши страни. Хубавото е, че е бърз и не изчаква другите влакове, но е трудно да се качиш. Пътническият влак има малко вагони, затова не намалява много скоростта на завоите. Освен това пътуването е адски неудобно. Трябва да стоиш на металните платформи до буферите. С Кинкейд има четирийсет мъже и жени, затова едва ли ще изберат пътнически влак.

Крис се поколеба за миг, защото му се догади. Сетне почувства немощ. Краката и ръцете му се разтрепериха толкова силно, че се наложи да седне.

— Трябва да хапна нещо — каза той. — Чувствам се адски скапан.

— Видях „Макдоналдс“, когато влизахме в града — рече Стейси.

— Господи, „Макдоналдс“ — измърмори Бъди. — Дайте да потърсим нещо по-прилично.

— Съжалявам, Бъди. Дай ми клетъчния си телефон и ще запазя места в някой луксозен ресторант в Холивуд — пошегува се Стейси.

Климатичната инсталация в „Макдоналдс“ беше повредена, затова тримата седнаха под един пъстър чадър в двора и започнаха да закусват.

Крис изяде две хапки от пилето, после се извини, отиде в тоалетната и повърна.

— По дяволите! — измърмори той, докато плискаше със студена вода лицето си и гледаше ужасното си отражение в огледалото. Очите му бяха хлътнали. Стомахът го присви и той отново повърна. Изпи две шепи вода и се върна на масата.

Бивакът „Уютна колиба“ се намираше край реката, която се вливаше в Игъл Лейк от северозападната страна на Форт Уърт и заемаше площ от три акра. Не се виждаше от железопътната линия, но беше близо до нея. В „Уютна колиба“ живееха стотици скитници, настанени във всевъзможни „жилища“. Там бяха паркирани завинаги десетина ръждясали автомобили, които служеха за спални на семействата, които ги притежаваха. Старите гуми се използваха за най-различни цели. „Жилищата“ и обитателите им бяха нежеланите отпадъци от един свят, който вече не се нуждаеше от тях. „Къщите“ бяха направени от кашони, щайги и ламарини. Трикраки маси се крепяха застрашително, досущ ранени ветерани. Онова, което отличаваше бивака, бяха очите на хората. Докато Крис водеше Стейси и Бъди към „Уютна колиба“, очите на скитниците ги следяха като вражески радары... Очи, лишени от чувства, досущ дупки, пробити в празна кутия.

— Чувствам се като последното парче торта на купон на хора, спазващи диета — тихо каза Стейси, когато застанаха в началото на бивака.

— Седнете ей там — рече Крис. — Не гледайте никого в очите. Наблюдавайте реката.

Той ги остави и влезе в бивака, като вървеше бавно и оглеждаше импровизираните жилища. Мястото му вече не беше тук и недружелюбните погледи бяха безгласни проклетия, непогрешими с враждебността си. Ако преди няколко седмици Крис бе влязъл в този

бивак като дългокосия мръсен Лъки с найлоновите чували на краката, те нямаше да го погледнат втори път. Но сега, със скъпите си мокасини и нови дрехи, той беше класов враг, представител на свят, който първо бе станал причина за тяхното падение, а после се бе погрижил за изгнанието им.

Крис бе решил, че търсенето е безнадеждно, когато видя възрастния скитник поет Джак Парния локомотив, който лежеше по гръб край реката. Приличаше на купчина изхвърлени дрехи. Беше трудно да го сбъркаш със снежнобялата му брада и огромния му корем. На челото си бе завързал мокра кърпа, за да охлажда очите си. Крис се приближи до него. Джак го усети, но не помръдна, нито махна кърпата от лицето си.

— „По улицата както си вървах, Джак Парния локомотив видях“ — издекламира Крис. Стихотворението беше написано от стареца пред него.

Джак не помръдна, но каза:

— Щом знаеш тоз мой стих презрян, то аз пък името ти знам.

Той махна мократа кърпа от очите си, погледна Крис, после се надигна на лакът и се вторачи в него.

— Лъки? — попита Парния локомотив. Туловището му беше огромно и краката — къси, но ръцете — необичайно дълги.

— Лъки! Мамка му! Ти си, нали? Какво се е случило, човече? Не мога да повярвам, че си ти. Какво ти е? Отслабнал си, приличаш на върлина.

— Дълга история — отговори Крис.

Джак Парния локомотив протегна ръка и го потупа по рамото.

— Като те гледам колко си се пременил, май тия дни във влак товарен не си бил.

— Пенсионирах се. И вече не пия.

Джак се усмихна одобрително.

Той беше легенда по железопътните линии. Пътуваше по влаковете от четирийсет години и почти не бе произнесъл изречение, което да не е в рима.

Той се напъна, за да се изправи, и изпъшка.

— По дяволите, все по-трудно ставам. Боли ме. Явно остарявам.

Прав, Джак беше малко по-висок, отколкото седнал. Но пък тежеше сто и трийсет килограма. Възрастният скитник избърса лицето

си с мократа кърпа и добави:

— Е, щом не пиеш и не скиташ из страната, какво те води тук, на къщата ми пред вратата?

— Търся Фанън Кинкейд. Питам се дали някой е виждал наоколо бандата му. Знам, че е тръгнал насам. Трябва да разбере на кой влак ще се качи.

Джак поклати глава и издекламира:

— Кинкейд е дявол. Не се занимавай с тая лайняна купчина. Убива той светкавично и без причина.

— Това няма значение, защото моята причина е отмъщението. И висшата ми сила — каза Крис по-скоро на себе си, отколкото на Джак Парния локомотив.

Възрастният мъж погледна към реката, където седяха Бъди и Стейси, които усилено се опитваха да отбягват студените погледи, отправени към тях.

— Почакай малко там. Ще да отида да разпитам в тоз бивак. И аз дочух, че тук се бил мотаел онзи скапаняк.

Клатушкайки се, Джак се отдалечи и започна да говори с хората, седнали на столове пред импровизираните си къщи.

Крис се приближи до Стейси и Бъди. Режисьорът нервничеше.

— Кой е този, по дяволите? — попита той. — Прилича на герой от филм на Спилбърг.

— Хубаво е, че е тук — отговори Крис. — Ако някой в този бивак знае нещо, Джак ще го научи и ще ни го каже.

Тримата седнаха край реката и се загледаха в недохранените деца, които играеха във водата. Стейси огледа бивака.

— Това е изумително. Не знаех, че съществуват такива неща. Прилича на филмите от трийсетте години. Защо са тук тези хора?

— Отхвърлени са от обществото.

— Но ти не си бил отхвърлен.

— Не. Аз бягах от себе си.

След двамадесет минути Джак се появи пак. Сигурно се бе връщал в колибата си, защото сега се подпираше на дълъг лакиран дъбов клон. Накуцвайки, той се приближи до реката и направи знак на Крис да отиде при него.

— Преди три часа са заминали по СЗТ.

— По „Север-Запад“ за Тенеси? Тогава отиват в Ню Орлиънс.

Джак кимна.

— Да. Трима скитници познати на онзи влак са се качили и щом Кинкейд видели, да се разкарат са решили.

— Благодаря, Джак. Ще внимавам.

Възрастният мъж замислено сбърчи чело, после издекламира:

— Приятели мнозина вече взеха последния си влак. Господ има точен график за всеки нищ бедняк. Но няма смисъл нещата да ускоряваш и преждевременно да заминаваш.

Джак Парния локомотив прегърна Крис, после отстъпи назад, обърна се и като накуцваше и се подпираше на дъбовия клон, бавно се отдалечи.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ РЕВОЛЮЦИЯТА

33. ЛУТЪР ЛЪЖЕЦА И ЛУДИЯ ТЕКСАСЕЦ

Влакът им бе отклонен в Шривпорт, Луизиана, за да даде път на луксозен пътнически експрес. Влажният топъл въздух полепна по тях като зловонен одеколон. Лутър Лъжеца и Лудия тексасец седяха до Рандъл Рейдър и Декстър Демил и наблюдаваха преподобния Кинкейд. Празният вагон, в който пътуваха, се намираше в средата на влака, превозващ пшеница. Чакаха от почти час.

— Млякото се транспортира из цялата страна по железопътните линии — разсъждаваше на глас Фанън и крачеше напред-назад. — Съхраняват го в огромни хладилни цистерни. Затова ще изпратим възмездие на негрите и евреите в млякото, което купуват от магазините.

— Няма да е толкова лесно — с напрегнат и немощен глас се обади Декстър. — Опитвам се да ти обясня, че в това си състояние прионът е безобиден, защото не е генетично насочен. Така е само обикновен протеин. За да го превърнем в генетично оръжие, трябва да променим всичките му рН-фактори^[1]. Процесът се нарича ацидоза. Работата е много сложна и специфична.

Фанън коленичи до Декстър и изпитателно се вторачи в него. Демил знаеше, че в този миг той не представлява нищо за Кинкейд и също като адмирал Зол, Фанън ще го убие веднага щом получи онова, което иска. Декстър трябваше да призове всичките си инстинкти за оцеляване, за да спечели време.

— Декстър, ние ще постигнем тази победа в името на Бога — каза Кинкейд. — Ще прочистим два града от нечистите раси. Това ще бъде началото на Революцията. Хората, които знаят истината, но се страхуват да действат, ще видят тази победа и ще съберат смелост. Мнозина ще се присъединят към каузата. Мислиш ли, че тази велика победа може да бъде забавена от някакво нищожно лайно като теб?

Демил не каза нищо и Фанън изкрещя:

— Отговори, безбожно копеле!

— Не...

Лутър Лъжеца наблюдаваше учения със садистичен интерес. Той беше тънък и дълъг като върлина, зъл като змия и жесток и опак по характер. След като бе избягал от затвора във Файетвил, където излежаваше присъда за убийство, Лутър се криеше, пътувайки с Християнския хор.

Лудия тексасец беше пълна противоположност на Лутър. Той беше нисък и дебел и никога не повишаваше тон, а шепнеше. Лудия тексасец не беше в добра физическа форма и имаше наднормено тегло. Наричаха го с този прякор, защото за една година брутално бе убил шестима спящи скитници и се бе прославил със смъртоносните си атаки. Очите му обезумяваха, когато посичаше жертвите си с брадвата с къса дръжка, която носеше в раницата си. След като се включи в Християнския хор, той стана главният езекутор на Фанън.

— „Сложна и специфична работа“. Сигурно ме мислиш за лековерно копеле, което не разбира от нищо — изсъска Кинкейд, оголвайки пожълтелите си от тютюна зъби.

— Не... Аз...

Гласът на Декстър заглъхна.

Фанън се обърна към Лудия тексасец.

— Убий този безбожник.

После стана и отиде до стълбата, за да се изкатери на покрива и да се присъедини към другите членове на групата.

Лудия тексасец взе раницата си, извади брадвата и се приближи до Декстър. Фанън вдигна капака на покрива.

— Не... Не... Моля те — каза Демил, взрян в безизразните очи на Лудия тексасец.

— Говори, братко — рече Фанън.

— Трябва ми лаборатория, измервателни уреди за рН-фактора, киселини и основи. Трябват ми чисти кръвни проби от групите на прицел — афроамериканци и евреи, за да изготвя фрагменти на ДНК.

— Ако намеря всичко, което ти трябва, за колко време ще направиш помята си?

— За няколко часа. Може би и за по-малко.

Фанън се спусна по металната стълба. Ботушите му тупнаха на пода, отеквайки в тишината като плющене на кожен камшик. Той се приближи до Декстър и го погледна.

— Можем да намерим банка с кръв и да откраднем каквото трябва.

— Банките с кръв не съдържат информация. Правителството забранява кръвта да се дели по етнически или расов признак.

— Шибано общество. Шайка лайнари. Е, тогава как ще го направим?

— Има само една лаборатория, където има всичко, което ми е необходимо, но няма да е лесно.

— И на Мойсей не му е било лесно да свали плочите от Синайската планина или да раздели Червено море. Божията работа не е лека. Опасно е да следваш Божията воля. Къде е тази лаборатория?

— В Дяволската работилница във Форт Детрик, Мериленд.

---

[1] Показател на концентрацията на водородните йони, киселинен фактор. — Б. пр. ↑

34. ПОСОКАТА

— Трябва ни влак с предимство — каза Крис на Бъди.

Крис седеше на леглото в апартамента, който Бъди бе наел в хотел „Четири сезона“ във Форт Уърт, и гледаше пътните листове на товарните влакове. Стейси се къпеше в банята.

— Имаш ли нещо с нея? — неочаквано попита Бъди.

— Я стига! Съпругът ѝ е починал наскоро.

— Понякога може да получиш най-хубавото чукане след лична трагедия.

Крис стъписано се вторачи в него, но погледът му сякаш достави удоволствие на Бъди.

— Остави я на мира. Тя се нуждае от време.

Бъди отвори уста да отговори, но Стейси спря водата.

Вратата на банята се отвори и тя влезе в хола на апартамента. Косите ѝ бяха мокри. Беше се увила в две хавлии.

— Господи, чувствам се много по-добре — каза Стейси. — Кой е следващият?

Настъпи продължително мълчание, после Бъди стана и тръгна към банята.

— Докато мирише на жена. Приятно и възбуждащо — ухили се той и затвори вратата.

Стейси погледна картата на Тексас и Луизиана и индиговите копия, които Крис бе изровил от боклука.

— Намери ли каквото търсеше?

— Да. В десет часа довечера оттук тръгва влак с предимство, пълен със скъпа продукция, предимно японски коли. Би трябвало да се движи два пъти по-бързо от влака с пшеница, с който пътува Кинкейд.

— Защо?

— Влаковете с предимство пренасят така наречените „деликатни“ стоки. Колите на този влак струват милиони. Лихвата върху всички тези пари означава, че стоката трябва бързо да стигне до пазара. Влакът с пшеницата ще трябва да го изчаква да мине. Това ще го забави и с малко късмет ще ги изпреварим.

Стейси седна на леглото и започна да бърше косите си с едната хавлия.

— Защо не отидем с кола?

— Поради много причини. Първо, не сме сигурни дали Кинкейд ще отиде чак до Ню Орлиънс. Възможно е да се качи на друг влак в Далас, Шривпорт или Джаксън. — Крис посочи картата. — На всяка от тези гари той може да смени посоката. Ще отидем в Ню Орлиънс, а Кинкейд ще пътува за някъде другаде. Ще трябва да слизам и да разпитвам на всяка гара. Освен това по релсите ще се придвижим бързо, особено ако хванем влака с предимство довечера в десет.

Стейси се огледа, стана и каза:

— Много мило от страна на Бъди да наеме този апартамент. Прекрасен е. Крис кимна, но не каза нищо. Започваше да мисли, че включването на Бъди в тази история е досадна грешка.

Апартаментът беше ъглов и гледаше към някакъв търговски център. Пастелните тонове и красивите старинни мебели успокояваха окото. Климатичната инсталация осигуряваше идеална температура.

Стейси седна на леглото до Крис и каза:

— Не изглеждаш много добре.

— Престани с тези комплименти. Караш ме да се изчервявам.

— Отслабнал си още повече, откакто се запознахме. Той наведе глава и се вторачи в картата и индиговите копия.

— Крис, нуждаем се от теб. Ние сме само трима, а хората от Форт Детрик имат твърде много власт. Освен това в тази история е замесен Пентагонът и един Господ знае кой още. Конспирацията може да стига дори до президента. Не е възможно да се разработи такава голяма програма, без да са замесени висшестоящи личности. Ако се обадим във ФБР, може да ни арестуват, вместо да ни изслушат.

— Нищо ми няма. Ще се справя.

— Трябва да се храниш. Ей сега ще поръчам да ти донесат ядене. Супа, може би овесена каша и кисело мляко.

— Добре — усмихна се Крис. — Но ще пропусна киселото мляко.

— В банята има два душа. Отиди да се изкъпеш, а аз ще поръчам нещо.

Той кимна и бавно стана от леглото. Трябваше да признае, че силите го напускаха с всеки изминал час. Крис отвори вратата на

банята.

Бъди Бразил бе увил хавлия на кръста си, стоеше до мивката и смъркаше кокаин. Той рязко вдигна глава и се ухили.

— Охо! Би ли затворил вратата?

Крис се ядоса, протегна ръка и сграбчи Бъди, завъртя го и го изхвърли от банята. Хавлията падна и Бъди падна гол на пода. Тръбичката още беше в носа му. Той дръпна покривката на леглото и се уви, после извади тръбичката от носа си.

— Този задник се дрогираше — презрително каза Крис.

— Глупости — изкрещя Бъди и дръпна покривката на леглото до брадичката си. Картите и индиговите копия се разпиляха по пода.

— Какви други наркотици имаш? — попита Крис, влезе в банята и грабна несесера за бръснене на Бъди.

Бразил се втурна към него, влачейки покривката на леглото. Крис извади пет-шест шишенца и ги вдигна към светлината, за да прочете етикетите. Стейси застана до Бъди на прага.

— Те са за астмата ми — каза Бразил.

— „По едно на всеки четири часа против депресия“ прочете Крис. — Морфинов сулфат, декседрин, клонидин. И всички са предписани от онзи нещастник, когото застреля в задния си двор.

Той хвърли шишенцата към Бъди. Те се удариха в гърдите му и паднаха на пода.

— Виж какво, имам здравословни проблеми.

— Всички имаме проблеми. Аз повръщам храната, защото организъмът ми е толкова скапан, че не може да задържи нищо. Ние сме пълна смехория. Шибана болница. Как ще свършим онова, за което сме тръгнали?

— Моля те! — каза Стейси. — Не викай.

Крис излезе от банята и седна на ръба на леглото. Бъди си обу панталона и се наведе да събере шишенцата.

— Изхвърли ги в тоалетната — каза Стейси.

— Предписани са ми — изхленчи Бъди. — Нуждая се от тях.

После видя разочарованието в очите й.

— Махам се. Прибирам се вкъщи — заяви Бъди, хвърли хапчетата в несесера си, събра багажа си и тръгна към вратата.

— Не можеш да си тръгнеш. Нуждаем се от помощта ти — каза Стейси. — Те убиха сина ти.

— Аз почти не го познавах. Апартаментът е платен до утре — каза Бъди, излезе и тръшна вратата.

35. ХАЙКА

Бъди си тръгна по-скоро от неудобство, отколкото от гняв. И сега, докато седеше в джипа на паркинга на „Четири сезона“, се питаше какъв да бъде следващият му ход. В устата си отново усещаше тръпчиво-сладникав вкус. Бе завладян от толкова силна самота и самопрезрение, че това го притисна като съдбоносно предупреждение.

Списъкът с отрицателните му качества беше зашеметяващ. Той беше страхливец и наркоман. Не беше всеотдаен нито към себе си, нито към професията си. Нямаше нито една връзка в живота си, която да цени или да си направи труда да поддържа. Всичките му „близки“ приятели се купуваха и продаваха — професионални познати, които кръжаха около него като самолети, попаднали в гъста мъгла, и чакаха указания от него. Никой от тях нямаше желание да му дари миг на безкористна загриженост. Бъди знаеше, че всичко това е по негова вина. Той бе създал свят, който беше само за него. Неприятната истина беше, че ако искаш да спечелиш уважение, трябва да се отплатиш със същото. Ако продължаваше да фокусира всичко върху себе си, щеше да се пресити. И сега Бъди не знаеше къде да отиде. Не можеше да намери нова посока. Знаеше само, че е престанал да се крие. Но ако не избереше правилния път, щеше да пожертва и малкото, останало от него.

Започна да обмисля възможностите за избор. Може би трябваше да се обади на Пеликана.

Антъни Пеликано работеше за него от петнайсет години. Детективът от Лос Анджелис бе успял да измъкне от затруднено положение неколцина актьори, които се снимаха във филми на Бъди. Пеликано знаеше много тайни и мръсотии в Холивуд. Бъди го бе наел за пръв път по време на развода си. Пеликана успя да разкрие една лесбийска връзка на Тоува и Бъди държа това над главата ѝ като Дамоклев меч, докато дележа имуществото. Антъни сигурно знаеше какво да направи.

Някой потропа на стъклото и Бъди се стресна и рязко обърна глава. Видя портиер в униформа.

— Желаете ли да паркирам колата ви, господине? — усмихна се човекът.

Бъди поклати глава, включи на скорост и потегли в тексаската жега.

— Не ми пука какво са отговорили от офиса му. Кажи му, че е жизненоважно да говоря с него — изкрещя Бъди на Алиша Профит, която го бе информирала, че Пеликана е в Ню Мексико, за да отърве някаква актриса от арест за употреба на мескалин.

— Щели да му предадат да ти се обади — повтори Алиша твърдо като пруски генерал.

Бъди си представи как красивата му асистентка стои зад огромното си бюро в просторния му кабинет в „Парамаунт“ и отчаяно клати тъмнокосата си глава, докато той ѝ крещи. Бе прекарал няколко безобидни нощи с нея, опитвайки се да я свали, но тя му се бе изплъзнала. Алиша винаги си тръгваше с достойнство и затова той я уважаваше. И въпреки това не преставаше да ѝ крещи.

— Там ли е Рейс?

— Да. И Марти е тук.

След миг се обади Рейс Уокър. Гласът му беше плътен и мек, досущ скъпа мебел.

— Как я караш, приятел? — попита каскадьорът с провлачения си говор от Аризона.

— Рейс, нуждая се от помощта ти — каза Бъди. — Вземи четири-пет момчета, които знаят какво правят... Например Били Тюлена и онзи смахнат индианец, когото снимахме в „Шерифа от Каньона на апахите“. Мисля, че се казваше Малкия бизон. Онзи, който вкара горящия пикап в езерото.

— Джон Малката мечка — поправи го Рейс.

— Точно така. И отиди в къщата ми в Малибу и вземи оръжия от шкафа. После ела във Форт Уърт. Колкото можеш по-скоро.

— Какво става, Бъди?

— Имаме да разчистваме сметки — отговори Бъди. Опитваше се да говори мъжествено, но всъщност се чувстваше безсилен и глупав. — Освен това кажи на Алиша да дойде с теб. Трябва ми да уточнява детайлите. Нека се обади на импресариото ми Роб и да изтегли парите от всичките ми кредитни карти. Също така да ми уреди каравана под наем от Форт Уърт за сметка на киностудията. Да бъде дълга най-

малко десет метра и с мощен мотор. Ще пътуваме. Трябват ми клетъчни телефони и алкохол. Донеси и няколко дози кокаин и едно-две пликчета марихуана.

— Добре. Но какво става? — повтори Рейс.

Бъди не отговори и затвори, после започна да обикаля безцелно по улиците на Форт Уърт. Накрая спря. Ръцете му трепереха. Нуждаеше се от нещо. Отначало помисли, че му трябва кокаин, за да замъгли съзнанието му и да повдигне духа му. После обаче осъзна, че не са му нужни наркотици. Но какво? Изпитваше някакъв непознат копнеж. Изброи наум физическите си потребности, но списъкът не съдържаше това усещане. И после изведнъж картината се изясни.

Докато седеше в джипа, спрял на една от улиците на Форт Уърт, Бъди осъзна, че повече от всичко копнее за самоуважение.

36. ВЛАК С ПРЕДИМСТВО

— Макс беше герой — каза Стейси. — Той отиде във Форт Детрик и разбра какво правят там, и те го убиха. Макс би постъпил точно така. Би рискувал всичко, дори живота си, ако види несправедливост или измама. И затова го убиха.

Тя произнесе последните думи шепнешком, сякаш беше в църква, макар да бе приклепнала в чакъла до окъпаните от лунна светлина релси.

Двамата с Крис се намираха на петстотин метра източно от бивак „Уютна колиба“ и чакаха влака в двайсет и два часа. Нощта беше топла. Встрани от тях бяха приклепнали други скитници, които също чакаха влака. Вятърът заглушаваше гласовете им.

— Понякога си мисля, че ще полудея. Толкова много ми липсва Макс — добави Стейси.

Крис кимна, после се замисли за Кениди и сякаш усети топлата ѝ ръка на рамото си и дъха ѝ. Споменът за болезнената ѝ смърт не можеше да заличи онези приятни мигове.

Макс разбираше всичко. Можеше да чете мислите ми. Винаги знаеше какво ме плаши и намираше начин да ми помогне.

Крис я погледна, поразен от душевната ѝ сила и красотата ѝ.

След като чу как Стейси описва съпруга си, той се запита защо Макс Ричардсън е работил във Форт Детрик с такава лоша компания. Някак не се връзваше.

— Защо Макс е отишъл да учи при Декстър Демил? — попита Крис.

— Макс много се притесняваше за прионите. Каза ми, че били една от най-големите и потенциално смъртоносни заплахи за глобалната околна среда. Смяташе, че болести като „луда крава“ са само началото. През осемдесетте години англичаните не съумяха да се справят с нея. Те не вярваха, че тази болест ще прескочи междувидовата бариера, но тя зарази и овце. А после идентифицираха над десет случая на заразяване на хора, което доказва, че прионите може да се пренесат и върху Хомо сапиенс. Симптомите на

инфектираните от „луда крава“ хора са същите като на болестта „куру“ при аборигените, които Декстър Демил и Карл Гайдушек са се опитали да изолират през седемдесетте години. Болестта „куру“ се причинява от странния обичай на аборигените да изядат мозъка на мъртвите си роднини. И при „куру“, и при „луда крава“ причинителите са деформирани клетъчни белтъчини. Макс смяташе, че науката не е готова да се справи със заболяванията, предизвикани от приони. В момента още няма много случаи сред хората, но той мислеше, че скоро ще има вълна на зараза, причинена от инфектирано говеждо месо. Точно затова искаше да работи с Декстър Демил — за да намери лек и да разбере как се разпространява болестта и какъв е инкубационният период преди да се проявят ранните симптоми — промяна на настроението и агресивност. Крис я слушаше внимателно.

— Проблемът в Англия се влоши, защото правителството не субсидира изцяло фермите. Ако фермерът установи, че кравата му е умряла от „луда крава“, правителството изплаща само половината от животното. Макс каза, че в резултат на това фермерите не съобщават за заболелите крави, а продават трупа на някоя компания за животински храни на цялата цена и без да предупреждават кланицата. Компанията смила месото и го превръща в храна за други животни. Прионите оцеляват и се предават на цели стада. Макс изучаваше и лекотата, с която прионите прескачат междувидовата бариера. Миналата година Уендъл и Макс направиха лабораторни изследвания и установиха, че дори торовете за зеленчуци, съдържащи заразен костен прах, пренасят дефектната белтъчина. И от зеленчуците заразата се пренася на хората. Не искам да прозвучи драматично, но ако не се контролира, болестта на прионите може да обхване целия свят, унищожавайки всички видове бозайници.

Двамата се умълчаха за миг, после Стейси продължи:

— Макс умря, опитвайки се да спре всичко това. Трябва да вземем приона „Бледия кон“ от Кинкейд, преди да е заразил нещо с него. Биологичното оръжие, което е разработил Демил, изглежда, действа не за период от години, а за броени часове. Това означава, че той и екипът му в Дяволската работилница са го подсилили с нещо. Във Ванишинг Лейк биологичното оръжие действаше много по-бързо. Знам, че звучи пресилено, но ако се опита да зарази с приона големи групи от населението, Кинкейд може да извърши акт, който ще

промени еволюционния процес на човечеството. Ако бъдат премахнати хората с определени гени, в оцелелите, които не са умрели веднага, може да настъпят генетични промени. Кой знае какви поражения ще има след петдесет години? Трябва да докажем, че онези копелета от Дяволската работилница наистина разработват тези неща, и ако искаме да привлечем вниманието на обществеността, трябва да се сдобием с мостра, за да разобличим адмирал Зол с доказателство.

Крис за пореден път бе обзет от съмнения във възможностите си.

— Стейси, не съм сигурен какво изисква всичко това. Не съм в добра физическа форма. Нещата за мен се промениха. Не съм такъв, какъвто бях. Не знам дали ще мога да се справя.

Тя го погледна и изпита желание с нея да беше Макс. Макс би приел предизвикателството независимо от последиците. Коленичилият до нея морски пехотинец не можеше да замени мъртвия ѝ съпруг, но пък тя нямаше към кого друго да се обърне за помощ. Стейси хвана ръката му и я стисна.

— Знам. И аз изпитвам същото. Но трябва да опитаме. Залогът е твърде голям.

— Още треперя — призна Крис. — И още жадувам за алкохол. Понякога мисля само за това. Не съм сигурен дали ще мога да остана трезвен. Бъди взе всички оръжия, а срещу нас има трийсет-четирийсет души. Необходим ни е план, а аз нямам никаква представа...

Стейси го погледна и за пръв път видя в него морския пехотинец от снимката зад барчето на баща му. В сините му очи блестеше енергията от младежките му години. После, също така бързо, както се бе появило, видението изчезна.

Изведнъж в далечината се видяха светлини, после се показва жълто-червеният нос на локомотива. Фаровете се насочиха към тях. Нощните птици и скитниците се умълчаха, докато скърцащото и стенещото чудовище тракаше по релсите.

Локомотивът мина покрай Стейси и Крис и земята под краката им се разтресе. Горещият вятър от тръбата за изгорели газове развя дрехите им като пустинен вятър. После се появиха товарните вагони с колите и на лунната светлина като огърлица заблестяха цветовете на дъгата.

— Сега! — извика Крис и хвана Стейси за ръката.

Хукнаха покрай един от вагоните, превозващи автомобили. Влакът се движеше само с осем километра в час и не беше трудно да тичат успоредно с вагона.

— Хвани се за дръжката. Пази си краката! — изкрещя Крис, после скочи на стъпалото, хвана се за перилата и се прехвърли във вагона.

Стейси също скочи, хвана се за перилата и стъпи на стъпалото.

Вагонът мина покрай групата скитници, които също тичаха успоредно с влака и се опитваха да се качат.

— Къде ще седнем? — попита Стейси. Сърцето ѝ биеше силно от възбуждане.

— Ела — отговори Крис.

Изкатериха се по малка червена стълба. Под тях тракаха огромните метални колела на влака.

— Внимавай да не се подхлъзнеш — предупреди я Крис. Качиха се на горния етаж на вагона, където имаше редица нови мерцедеси. Крис започна да се промъква покрай колите, докато не стигна до началото на редицата. После извади джобно ножче, измъкна хромираната ланс от вратата на един бял мерцедес, бръкна в дупката и отключи. Отвори вратата и се вмъкна в автомобила, като се премести на седалката до шофьора, за да може Стейси да седне зад волана. Тя също се качи в колата и затвори вратата. Крис издърпа пепелника, извади ключовете, подаде ѝ ги и каза:

— Запали.

Стейси включи двигателя. Крис се наведе, за да види колко бензин има.

— Резервоарът е пълен до половината — каза той, кимна доволно, включи климатичната инсталация и я нагласи на двайсет и три градуса. — Е, добре дошла в луксозния вагон на скитниците. Каква музика харесваш?

— Ами... рок енд рол — усмихна се тя.

Крис намери музикална станция на радиото и го пусна тихо, после се облегна назад.

— Пък аз мислех, че пътуването по товарните влакове е тежко и мръсно — каза Стейси.

— Всяко занимание има тънкости, дори пътуването по товарните влакове. Но в това има и прагматичен аспект. Предстои ни да минем

през петкилометров тунел, където ще се задушим от липса на кислород, ако сме навън. Но тук в колата няма да усетим нищо.

Двамата се облегнаха назад и се заслушаха в музиката. Влакът продължаваше да се движи под безоблачното, осветено от луната небе на Тексас. След половин час влязоха в дългия тунел, и както бе обещал Крис, не усетиха смъртоносните дизелови изпарения.

Влакът излезе от тунела и Стейси погледна Крис, който замислено се бе вторачил в пейзажа през прозореца.

— Сигурно е било ужасно да загубиш дъщеря си по този начин — неочаквано каза тя, сякаш прочела мислите му. — Представям си колко много ти липсва.

Крис прехапа устни, но не каза нищо. Думите не можеха да изразят чувствата му.

37. ПРЕСТОЛЪТ ДО ГОСПОД

Робърт Вейл и Лудия тексасец рядко разговаряха, защото имаха съвършено различни мнения по основните въпроси. Робърт Вейл виждаше Фанън Кинкейд като спасител, богоподобен месия, който получава Божии напътствия. Лудия тексасец виждаше Фанън Кинкейд като друг вид избавление. Фанън му бе дал разрешително да убива и действията му на „прочистване“ облекчаваха ужасната болка в душата му.

Робърт Вейл и Лудия тексасец седяха зад диспечерската кула на разпределителната гара в Шривпорт, Луизиана, и чакаха началникът да изхвърли в боклука ненужните копия на пътните листове на товарните влакове. Гарата беше огромна. Шривпорт беше център на металните отпадъци и се бе разраснал като главна разпределителна гара, откъдето потегляха товарните влакове за Източното крайбрежие.

Двамата мъже не разговаряха и не се поглеждаха, сякаш неволният контакт можеше да съживи презрението, която изпитваха един към друг.

Бяха ги изпратили да вземат копията на разписанията на товарните влакове, превозващи мляко и идващи от Харисбърг, Пенсилвания. Харисбърг беше център на млекодобива, където товареха с мляко огромни хладилни цистерни, предназначени за големите градове в източната част на Съединените щати. Фанън внимателно бе избрал двата града, които възнамеряваше да атакува. Той заяви, че Детройт е столицата на нечистите раси, а Ню Йорк — свърталище на евреите, конклав, пълен с паразити на юдейска поквара. Сега му трябваша само индиговите копия, за да види накъде ще потеглят цистерните с млякото. И тази мисия той бе възложил на Робърт Вейл и Лудия тексасец.

Двамата седяха на сянка зад диспечерската кула и мухите бръмчаха над главите им и кацаха в косите им.

Малко след десет вратата се отвори и по дървените стълби слезе кльощав мъж по джинси и фланелка. Той изсипа в боклука

съдържанието на картонената кутия, която носеше, после се обърна и бавно се качи в кабинета си.

— Хайде — каза Робърт Вейл и двамата изскочиха от сенките на магнолията и бързо грабнаха двайсетина индигови копия.

— Хей! — извика някой.

Робърт Вейл се обърна и видя нисък набит пазач в униформа, който държеше поничка.

— Какво правите? — изръмжа пазачът и заплашително тръгна към тях.

— Какво правим ли? — попита Робърт Вейл и погледна Лудия тексасец за помощ.

Лудия вече бе започнал да се усмихва, предвкушвайки убийството, и да плъзга ръка под разкопчаната си риза. Ъгълчетата на месестата му уста се набръчкаха в ухилване, в което нямаше нищо весело.

— Чухте какво ви попитах. Какво правите? Крадете копия на пътните листове, а? — изсмя се подигравателно пазачът.

Той се приближи до тях, захапа поничката, за да освободи ръката си, и грабна копията от Робърт Вейл.

— Е, днес няма да се качите на влака, скапанияци. Отивате в затвора — изфъфли униформеният мъж.

И посегна да откопчее белезниците от колана си. В същия миг Лудия тексасец извади пистолет и го застреля между очите. Деветмилиметровият куршум проби дупка в средата на челото на пазача. Главата на мъжа отхвъркна назад, но предизвиквайки всички закони на физиката, поничката остана в устата му. Лудия тексасец

изпита доближаващо се до оргазъм удоволствие, когато видя как светлината в очите на пазача угасва. Мъжът падна — първо на колене, сетне по лице — и удари пръснатия си череп и неизядената поничка в прахоляка в краката на Лудия.

За миг настъпи тишина, после Робърт Вейл чу нещо, което прозвуча като драскане на нокти по черна дъска. Огромното туловище на Лудия се тресеше. Убиецът се кикотеше. Преподобният Фанън Кинкейд седеше в топлия вагон на влака, превозващ пшеница. Бяха спрели, за да изчакат влак с предимство и завръщането на Робърт Вейл и Лудия тексасец. Чакаха вече два часа.

Рандъл Рейдър седеше в отсрещния ъгъл на вагона и тихо четеше Библията на Декстър Демил. Фанън се заслуша в плътния му дрезгав глас.

Преди години Фанън бе започнал като изпълнен с патриотизъм лейтенант от южняшко баптистко семейство и воден от идеализъм, бе отишъл във Виетнам, за да служи на родината си. Бяха му казали, че няма да се бие срещу северновиетнамците, а срещу комунизма. Той знаеше, че комунистите са врагове на Бога, затова мисията там му се стори справедлива. Но всичко, което видя и направи в онова затънтено място, промени мнението му за човечеството. Фанън стана свидетел на злоупотреби с наркотици, безумие, поквара и разврат. Но продължи да вярва в Бога и в родината си и се отличи в сраженията. Върна се с куп медали и званието полковник. Но щом отново стъпи на американска земя, нещата се промениха.

Хората го наричаха „убиец на бебета“ и го заплюваха, когато се разхождаше с униформата си, която провъзгласяваше победите му над безбожния комунизъм с редиците отличия над сърцето му. Не можа да си намери подходяща работа. Бюрата по труда отнемаха работните места от него и ги даваха на протестиращите срещу участниците във войната, негрите и евреите, които бяха останали по домовете си. Докато препрочиташе откъси от Стария завет, Фанън проумя неща, които дотогава не бе разбирал. Неща, които нямаха смисъл за него, когато беше млад, сега се набиваха в очите му от страниците на Битие и Откровението на Йоана. Всичко бе предсказано преди хиляди години. Той прочете, изтълкува и разбра как дяволът е изпратил на земята юдеите и нечистите раси, за да се опълчат срещу Божията воля. През следващите няколко години Фанън започна да пътува из страната. Отказа се от традиционните политически протести и предпочете книгите за сепаратизъм на белите. Посети арийската църква в Хейдън Лейк, Айдахо, и там се запозна с Боб Матюс. Една нощ двамата дадоха кръвна клетва и се зарекоха да прочистят Съединените еврейски щати от покварата и злото. Фанън стана арийски Робин Худ. Обираше банки и супермаркети и даваше парите на хора, които според него бяха поддръжници на каузата на белите. В замяна не искаше нищо — освен безрезервната им убеденост.

Възгледите му за религията се промениха. Вече не беше баптист. Новите му виждания приличаха на гипс, излят върху несъвършения

отпечатък на човечеството, гипс, който се втвърдяваше, докато не изпъкнеха очертанията на моралните недостатъци на Америка. Социалните програми и политическите теории набраздяваха повърхността на любимата му нация като вражески окопи. Нещо повече, Фанън придоби ново чувство за собствената си значимост. Сега вече наистина виждаше призванието си. Той вече не беше само Робин Худ, а новият месия.

Свирката на влака наруши тишината и го изтръгна от мислите му. Земята под вагона се разтресе и покрай тях премина влакът с предимство.

Фанън погледна лъскавите нови автомобили, които се изнизваха пред очите му. Те бяха безбожна възхвала на безграничните човешки потребности от материални ценности. Колите бързаха да стигнат до пазара, където щяха да оправдаят търговските очаквания като фрапантни контейнери за надутата себичност на езичниците. А Фанън, новият месия и Божият ангел на отмъщението, изчакваше встрани, докато автомобилите минаваха покрай него. Но знаеше, че също като Исус и Мойсей преди него, когато падне на бойното поле, ще отиде на небето и ще бъде поканен да седне на престола до Господ.^[1]

---

[1] „На оногова, който побеждава, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол“ — Откровението на Йоана, 3:21. — Б. пр. ↑

38. ШРИВПОРТ

От прозорците на белия Мерцедес Крис и Стейси видяха спрелия товарен влак с пшеница.

— Ето го — каза Крис.

— Мислиш ли, че Кинкейд още е в него?

— Това трябва да е влакът, на който се е качил. Поне според Джак Парния локомотив.

— Какво ще правим сега?

— Трябва да слезем. Той може да смени влака или да ни изчака да минем. И в двата случая трябва да проверим в разпределителната гара и в местния бивак за скитници. Оттук Кинкейд може да се отпрати във всяка посока.

— Как ще слезем? — притеснено попита Стейси, защото влакът се движеше с повече от деветдесет километра в час.

— Влакът ще намали скоростта, когато мине покрай разпределителната гара в Шривпорт. Хайде!

Крис изключи двигателя на мерцедеса и отвори вратата.

Върнаха се по същия път и стигнаха до стълбата. Крис слезе пръв и помогна на Стейси. Застанаха на пода на товарния вагон, само на метър над релсите.

— Не говориш сериозно, нали? — попита Стейси и погледна чакълестия наклон, пробягващ отдолу.

Крис слезе по страничната стълбичка, хвана се за перилата и провеси десния си крак над релсите. Почти мигновено въздушното течение вдигна крака му и го удари в задника му.

— Какво правиш?

— Това е начин да разбере дали влакът се движи достатъчно бавно, за да скочим. Стар и изпитан метод — усмихна се Крис. — Още не можем да слезем. Влакът се движи твърде бързо.

Влакът наближи Шривпорт. Крис посочи една от старите дървени бараки, покрай които минаваха. На стената бе нарисован някакъв знак.

— Виждаш ли това?

— Да — отговори Стейси.

— Такъв знак във формата на обърнато V на стена преди града означава, че ченгетата на гарата са гадни копелета, които ще те пребият преди да те арестуват. Това е предупреждение, оставено от скитници... Затова трябва да слезем преди да стигнем до товарната гара.

Неколцина скитници скочиха от влака и се претърколиха в прахоляка.

Крис отново провеси крак над чакъла, за да провери дали влакът е намалил достатъчно скоростта. Този път кракът му не се удари в задника.

— Добре. Да слизаме.

Той събра сили и скочи, после направи няколко несигурни крачки, падна и се претърколи през рамо. Без да се замисля, Стейси също скочи, падна на земята и се затъркаля като трън, понесен от вятъра.

Влакът намали още. Спирачките изсвистяха.

Крис вдигна Стейси и се усмихна.

— Току-що за пръв път скочи от влак, нали? Е, добре дошла при Рицарите на пътя. Ако още пиех, щяхме да полеем събитието.

— Господи, не е толкова лесно, колкото изглежда — усмихна се тя, въодушевена от преживяването.

Скитниците бяха изчезнали като по магия, досущ хлебарки в дъските на под. Стейси и Крис тръгнаха покрай релсите към близките дървени бараки. Крис посочи рисунките на стената на една от тях.

— Виждаш ли това? Стейси кимна.

— Скитниците ги рисуват, за да предупреждават събратята си какво ги очаква на разпределителната гара.

Той посочи триъгълник с две ръце от двете страни и обясни:

— Това означава, че ченгетата са въоръжени. После ѝ показва друг символ — рисунка на котка.

— А това означава, че тук живее добра жена.

До котката имаше три триъгълника, всеки по-голям от предишния.

— А това? — попита Стейси.

— Това означава, че жената вярва на преувеличени истории и измислици. Лековерна е. Хайде да вървим.

Минаха покрай бараката с рисунката на котка, намериха вратата, отвори я и прекосиха отрупания с ръждясали железни отпадъци двор. Крис потропа на задната врата на порутената къща, която отчаяно се нуждаеше от боядисване. След минута отвътре се показва възрастна жена с кърпа на главата.

— Я виж ти — усмихна се тя на Крис, после насочи замислен поглед към Стейси. — Мисля, че не съм ви виждала.

— Току-що скочихме от влака и се питаме дали ще бъдете така любезна да ни разкажете нещо повече за разпределителната гара тук.

— Стойте надалеч от Шривпорт, Тукашните пазачи са зли. Как те викат, синко?

— Аз съм Лъки, а тя е Стейси.

— Викат ми Пепеляшка — гордо каза старицата. — Заради саждите от влаковете.

— Приятно ми е да се запознаем — усмихна се Крис, после добави: — Искаме да знаем къде е бивакът и що за място представлява.

— Наричат го „Черното леговище“ и е много опасен. На изток оттук е, край реката. Там има много бандити. Миналата година убиха двама скитници. Ченгетата не направиха нищо и слухът се разпространи. И оттогава бивакът се пълни с членове на ПТВА. Три километра по-нататък вдигат нов бивак, казва се „Нуждая се от повече“. Там е по-безопасно. Нещата не са като едно време. Сега всички имат оръжия. Тази сутрин скитници застреляха един от пазачите.

— Сериозно? — попита Крис.

— Да. Цял ден говорят за това по телевизията. Казаха, че е застрелян с деветмилиметров пистолет.

Крис си спомни, че докато беше във водите на Ванишинг Лейк, Кинкейд бе насочил срещу него деветмилиметров пистолет.

— Далече ли е разпределителната гара от железопътната линия? — попита той.

— Не. Няма и километър. Но в момента пазачите са побеснели. Ще пребият всеки, който прилича на скитник.

— Имате ли нещо против, ако приятелката ми постои при вас, докато аз свърша някои неща?

— Не, разбира се — усмихна се възрастната жена. — Винаги се радвам на компания.

— Няма да се бавя — каза Крис на Стейси.

Тя го последва до портата на градината и попита:

— Какво ще правиш?

— Ако хората на Кинкейд са убили пазача, обзалагам се на каквото искаш, че са търсили копия на пътните листове на товарните влакове. Ще отида в бивак „Черното леговище“, за да проверя дали още са там. Ако ги намеря, може да разбера на кой влак смятат да се качат. Искам да стоиш тук и да се ослушваш за влака с пшеницата. Трябва да мине всеки момент. Излез и огледай вагоните. Търси празен вагон и гледай под всичките. Понякога скитниците пътуват под вагона или на покрива. Бандитите на Кинкейд са четирийсетина и вероятно пътуват в два-три вагона. Ако още са на влака, ще ги забележиш.

— Щом мислиш, че са на влака, защо не се промъкнем да проверим?

— Не мисля, че са там, защото иначе нямаше да отидат в диспечерската кула и да убият пазача, но за всеки случай трябва да проверим. Освен това, докато отидем чак дотам, влакът сигурно ще потегли. Огледай го, докато минава. Ще гледам да се върна бързо.

Той ѝ се усмихна и излезе. Стейси чу стъпките му по чакъла.

Тя се обърна и погледна възрастната жена, която прибираше побелелите си коси под забрадката, за да е по-представителна пред гостенката си. Стейси имаше чувството, че е Алиса в заешката дупка. Намираше се в нов свят, където не беше в сила нито едно от правилата в предишния ѝ живот. И не разбираше нищо.

39. ИЗКУШЕНИЕТО

Крис застана пред къщата на Пепеляшка и се опита да определи накъде е изток.

През петдесетте и шейсетте години Шривпорт беше голям център на метални отпадъци и в резултат на това се бе превърнал в главната разпределителна гара на Юга. И сега, поради множеството железопътни линии, тук имаше всевъзможни фабрики, произвеждащи всичко — от топки до мебели. Постройките бяха сгушени сред дървета с огромни корони.

Въздухът беше влажен. Крис вървя към реката, докато фланелката не му плувна в пот. Повечето сгради, покрай които мина, бяха строени през петдесетте години и приличаха на мотели. Тук-там имаше по някоя хубава къща, строена преди Гражданската война.

След час Крис намери Черното леговище. Щом го зърна, разбра, че предупреждението е вярно. Нямаше кучета, нито деца, което беше лош знак. Освен това колибите бяха временни и по-импровизирани от обикновено. В другите биваци скитниците често строяха бараки от вехтории и откраднати материали и после ги оставяха на идващите след тях. В този бивак нямаше „постоянни жилища“. Всички бяха неприветливи коптори, направени от неприветливи хора. След като временните им обитатели се преместеха, копторите мигновено се разграбваха.

Крис съблече фланелката, която беше неподходяща с монограма си на кон и ездач, и я завърза на кръста си. Някога стегнатите му мускули бяха изтънели. Той все още имаше атлетично телосложение, но беше много отслабнал. Крис протегна ръка, взе малко кал от реката и натърка главата и лицето си. Така изглеждаше мръсен, сякаш не се беше къпал от няколко седмици. После събу хубавите си испански кожени мокасини и ги скри под мъха на едно дърво.

Бос и гологръд, Лъки Кънингам влезе в бивак „Черното леговище“. Никой не го закачи. Той се бе преобразил в един от тях. В този си вид Крис не беше интересен за никого като плячка за

ограбване. Поглеждаха го веднъж и преставаха да му обръщат внимание.

Той започна да се мотае из бивака, като залиташе, сякаш беше дрогиран или пиан. Желанието му да пийне нещо нарастваше. Устата му се напълни със слюнка и стомахът го заболя. Някъде беше чел, че ако си на диета, трябва да стоиш далеч от кухнята, защото влезеш ли в помещение, където си свикнал да се храниш, започваш да изпитваш глад. Крис беше вечно пиан в тези биваци и сега го обзе замъгляваща съзнанието жажда за алкохол. Той усети, че решителността му отслабва, затова продължи да върви, спомняйки си Кениди и обещанието си да отмъсти за нея. Но ръката му беше в джоба, където имаше достатъчно пари, за да си купи бутилка от скитниците. Тези противоречиви мисли се въртяха в главата му, докато очите му оглеждаха временните обитатели на бивака.

И в следващия миг видя Бен Брук Боб и Пулман Хлапето. Те бяха край езерото, настрана от останалите. Крис ги познаваше от няколко години. Бен Брук Боб беше гаден кучи син, който бе висок колкото него и тежеше най-малко сто и двайсет килограма. Нещо по-лошо, той беше откачен. Веднъж изпадна в ярост и нападна с чук един скитник. Беше почти размазал на пихтия мъжа, когато неколцина скитници успяха да го дръпнат настрана. А Пулман Хлапето имаше детска физиономия и беше хомосексуалист, лична собственост на Боб. По товарните влакове пътуваха малцина педераста, както и малко жени.

Крис реши, че вероятно ще изтръгне повече от Пулман Хлапето, ако го отдели от Бен Брук Боб, който ревниво пазеше кльощавия си любовник. След двайсетина минути Пулман стана и остави Боб сам край реката. Крис го проследи, промъквайки се между дърветата покрай бивака. Скоро разбра, че Хлапето отива в гората по голяма нужда. Пулман извади от джоба си бутилка и я сложи на земята. Сетне разкопча колана си, смъкна панталона си до глезените и клекна. Крис стоеше сред дърветата недалеч от него. Вниманието му беше раздвоено между клекналия Пулман и бутилката уиски, която примамливо лежеше пред очите му. После сигурно несъзнателно разбута зелените листа и Хлапето погледна право към него.

— Здравсти — ухили се Крис. — Отдавна не сме се виждали. Хайде, свърши си работата, после ще поговорим.

Крис излезе от скривалището си и взе бутилката. Стомахът го присви само при допира с алкохола. Представи си как огнената течност се стича в гърлото му и сгрява тялото му.

Пулман Хлапето го погледна учудено, бързо стана и вдигна панталона си.

— Не те познавам — каза той. На продълговатото му лице беше изписан страх, но и вълнение.

— Запознахме се преди няколко години в бивак „Оглозган кокал“ край Денвър. Още ли ходиш с Бен Брук Боб? — сладострастно се ухили Крис: опитваше се да изкара Хлапето от равновесие с държането си.

— По-добре се разкарай. Ако Боб те види, че говориш с мен, ще те убие.

— Боб няма да разбере, че сме разговаряли, ако не направиш глупостта да му кажеш. Искam само малко информация. Чух, че Фанън Кинкейд е бил в този бивак. Искam да знам къде е отишъл.

Без да съзнава, Крис отвъртя капачката на бутилката и я вдигна към устата си.

— Махай се от мен, по дяволите! Имаш ли представа какво ще стане, ако Боб те хване с мен? — Хлапето изпадна в паника.

— Само отговори на въпроса ми. Виждал ли си наоколо Кинкейд?

Крис отпи глътка, но я задържа в устата си — нещо не му позволи да я преглътне. Дълбоко в подсъзнанието си той чу гласа на Кланси. „Той ще разбере, ако се провалиш, затова недей да пиеш. Ти ще сразиш онзи лайнар.“ Той стоеше, без да може нито да изплюе алкохола, нито да го преглътне. Накрая друг взе решението вместо него.

— Какво правиш с приятеля ми, да ти го начукам? — прониза тишината гласът на Бен Брук Боб.

Крис рязко се обърна, но беше късно. Огромният скитник го удари в лицето и Крис се строполи на земята, като изплю уискито. Претърколи се вдясно секунда преди ножът, хвърлен с безпогрешна точност, да се заби на мястото, където лежеше. Крис скочи, но Бен Брук Боб заби рамо в стомаха му, като крещеше от ярост. Двамата паднаха върху купчина камъни.

Ръмжейки като див звяр, Бен Брук Боб нанесе три бързи удара по главата на Крис, който видя звезди и усети вкус на кръв в устата си. Схватката беше към края си, защото Крис едва съумяваше да запази съзнание. С отчаян рефлекс, усвоен по време на обучението си в специалните сили, той придърпа към себе си Бен Брук Боб и притисна ръцете му до тялото му. Съзнанието му леко се проясни. Той се претърколи, ритна с десния крак, изтласка се на левия и се озова върху Боб. После го хвана през гърдите. Но Боб изви гръб, отскубна се от ръцете му и се изправи. Крис нямаше сили и главата му беше замаяна. Още беше на колене. Бен Брук Боб се обърна и го ритна в лицето. Крис падна по гръб. Боб отново вдигна крак, но Крис успя да го ритне в слабините. Боб се преви на две. Крис протегна ръце и го дръпна на земята. Този път вкопчи пръсти в мускулестия му врат и започна да го души, спирайки притока на кръв към мозъка му. Боб отчаяно започна да се мята. После нещо във врата му изведнъж изпука. След няколко секунди Бен Брук Боб лежеше неподвижно по лице на земята. Крис стана и се обърна към Пулман Хлапето.

— Не ме удряй — ужасено изпищя скитникът.

— Говори, дрисльо — каза Крис. Беше напълно изтощен от двуминутната схватка и знаеше, че ако Хлапето побегне, няма да успее да го хване. За щастие, хомосексуалистът не се сети за тази тактика.

— Остави ме на мира — каза Пулман и отстъпи няколко крачки.

— Кажи ми, каквото те питам, инак ще свършиш като него — блъфира Крис. Главата му беше замаяна, а зрението — замъглено.

— Не знам нищо за Кинкейд, нито за оня дебел убиец, с когото пътува. Аз и Боб сме тук само от няколко часа.

— Какъв дебел убиец? За кого говориш?

Крис пристъпи заплашително напред. Пулман Хлапето погледна Боб за помощ, но грамадният скитник все така лежеше по лице.

— Викат му Лудия тексасец — каза Хлапето.

— Бяха ли тук, в този бивак?

— Двама от тях седяха ей на оная маса, до дърветата. Гледаха някакъв боклук. Само това знам.

— Кои двамата?

— Лудия тексасец и някакъв гаден скапаняк. Имаше татуировки на челото. „Яж лайна“ и „Шибай се“.

Устните на Пулман трепереха. Той изглеждаше на петнайсет-шестнайсет години, но Крис бе чувал, че е на дваисет и пет. „Дупетата“ като Хлапето се предаваха от скитник на скитник и Крис не знаеше дали да го съжалява, или да изпитва отвращение към него.

— Защо не се прибереш вкъщи? — попита Крис. — Махни се оттук, по дяволите. Този тип не ти трябва. Изчезвай, преди да се е свестил.

— Може би ще го направя — каза Пулман, но не помръдна от мястото си. Приличаше на хванато натясно зверче.

Крис се обърна и тръгна, оставяйки бутилката уиски там, където бе паднала. Отправи се към масата, която бе посочил Пулман Хлапето. В прахоляка имаше някакви хартии. Други плаваха в плитките води край брега на реката. Вятърът бе отвял няколко индигови копия в храстите. Крис ги събра и бързо излезе от бивака.

Приближи се до дървото, където бе скрил мокасините си, взе ги и тръгна към къщата на Пепеляшка. На половината път намери навит градински маркуч, пусна водата и изми калта от главата и кръвта от лицето си. Въпреки умората и болките от сбиването, усети, че върви с лекота, както преди футболните мачове, когато тръпнеше от вълнение преди двубоя. Бе намерил онова, което бе отишъл да търси, но бе направил и нещо по-важно — бе устоял на изкушението да пие. Не знаеше дали щеше да преглътне уискито, или не. Беше се поколебал, бе стигнал до границата, но не я бе прекрачил. Духът му се повдигна.

Влезе в двора на Пепеляшка, седна под сянката на магнолията и разгърна индиговите копия. Стейси го гледаше с любопитство. Крис още изглеждаше зле, но въпреки това се усмихваше. Тя долови промяна в него.

— Ето — каза той и посочи едно от копията. — Някой е отбелязал това с молив.

Стейси прочете: ПРЕД — ШП — БР — БМ (КСС-Ю)

— Изглежда от Шривпорт тръгва влак с предимство за Батън Руж, по линия „Канзас Сити Юг“. Сетне са отбелязали прехвърляне на линия „Норфък Юг“, която отива до Балтимор — каза Крис и погледна Стейси. — Питам се, защо Балтимор.

Двамата се замислиха, после Стейси рече: — Балтимор е само на осемдесет километра от Форт Детрик.

40. ИМПЕРАТОРЪТ

Бъди бе чувал, че когато Цезар минавал по изпълнените с хора улици на Рим, до него винаги вървял един роб. Докато тълпите приветствали императора, робът шепнел в ухото му: „Цезаре, ти си простосмъртен.“

Бъди нямаше човек, който да го съветва и вразумява. Напротив, робите му постоянно изкарваха най-лошото в него. И колкото повече им плащаше, толкова по-взискателен и неумолим ставаше той.

Бъди седеше на „командирския“ стол, точно зад Били Тюлена, който караше десетметровата каравана, наета от Алиша Профит, асистентката на Бъди, и крещеше на чернокожия каскадьор, като сочеше отклонението от магистралата.

— Подмина го, шибан скапаняк!

Били намали и започна да търси място, където да обърне.

Караваната беше пълна с „откачалките на Бразил“ — изразяващ симпатия, но в същото време унизителен термин за най-доверените му служители.

Алиша Профит говореше по клетъчния телефон и уговаряше промени в графика на озвучаването на филма „Предстартово броене в окръг Смърт“ — Бъди бързаше да го пусне по екраните през януари, наред с боклуците на другите киностудии. По традиция през януари прожектираха най-скапаните филми през годината.

До Алиша седеше Рейс Уокър, както винаги облечен като състезател по родео, в избелели сини джинси, колан със сребърна тока и прашни ботуши с цвета на шкурка. До него беше Джон Малката мечка, който рядко говореше. Черните му очи блестяха, а загорялото от слънцето лице беше сплескано, сякаш някой го бе цапардосал с лопата при раждането. Джон Малката мечка обаче не се страхуваше от нищо. Бъди го бе виждал да изпълнява невероятни каскади — да шофира с лудешка скорост, да скача от двайсететажни сгради и да избухва в пламъци. Качествата му бяха изумителни, но въпреки това Бъди не проявяваше уважение към него. Никой не му казваше, че се държи просташки, затова Бъди невъздържано обиждаше всички.

— Оня скапаняк е взел проклетия прион и ние трябва да разберем къде отива и да му го вземем — крещеше Бъди, повтаряйки едно и също за стотен път. — Няма да е трудно да го проследим. В шибаното му паство има петдесетина души. Той е евангелист с безумен поглед и сребристобели коси. Лесно ще го забележим... Дай малко прах — извика той на Алиша, която прошепна нещо по телефона и затвори, после извади кокаин от чантата си и нещо отмери две дози.

Докато Бъди смъркаше, „откачалките на Бразил“ се правеха, че не забелязват това, и нервно гледаха през предното стъкло.

Той избърса остатъците от носа си и гневно се вторачи в картата, очаквайки въздействието на наркотика.

— Шривпорт е само на четирийсет километра. Рейс, когато стигнем там, ще отидем при ченгетата, ще им покажем значката ти и ще видим дали ще дойдат с нас до бивака, където се мотаят скитниците. После ще трошим кости, докато някой проговори.

Рейс Уокър имаше значка на шериф от Ню Мексико, която много пъти бе спасявала Бъди от затвора.

Полицията в Шривпорт се помещаваше в тухлена сграда на Лий Стрийт в старата част на града. Отпред растяха огромни дъбове.

Бъди и Рейс се качиха на третия етаж и влязоха в кабинета на детектив Джак Търън Бобо — дебелак, който според Бъди би се потил дори в снежна виелица в Аляска. Търън слушаше мълчаливо, докато Бъди се представяше и говореше за филмите си.

Значката на Рейс Уокър беше на бюрото на Бобо.

— Днес се занимаваме само със скитници — ухили се детективът. — Първо, някой уби пазача на гарата. Сетне, преди четири часа, някой друг уби скитник в един от онези биваци. Долу в стаята съм задържал цяла група тъпанари с кръвясали очи и памет като на нацистки военнопръстълници. Готвех се да приключа следствието, да напиша в доклада, че мъртвият скитник е убил пазача, и да зарежа всичко.

— Убит скитник? — попита Бъди.

— Да. Смятам, че извършителят вече е напуснал града. Сбили са се в бивака край реката. Убитият е някой си Бен Брук Боб. Умрял два часа, след като са прекършили гръкляна му. Хватка на специалните сили.

Бъди погледна ченгето, но не каза нищо за Крис Кънингам.

— Синът ми Майк беше убит, докато пътуваше с товарните влакове. Бих искал да говоря с хората, които сте задържали. Опитвам се да разбера кой е убил Майк. Може би някой от онези... — Бъди млъкна, защото видя, че Търън се усмихва. — Нещо смешно ли казах?

— Това не е филм, господин Бразил. Скитниците не казват кой кого е убил на хора с обувки за петстотин долара. Задържал съм любовника на убития. Малкият педал реве като зарязано от родителите си дете, но не иска да ми каже дори колко е часът.

— А предложихте ли да му платите за информацията? — подигравателно се усмихна Бъди.

— Да, разбира се. Полицията в Шривпорт ми дава хиляди долари, за да пълня гушите на тези отрепки.

Иронията се лееше от устата му като благоухание от цветарски магазин.

— Синът ми умря в Оклахома — настоя Бъди. — Това е далеч от вашия район, така че няма за какво да се притеснявате, но аз трябва да разпитам и скитниците от местния бивак.

Той бръкна в джоба си и извади пачка стодоларови банкноти. Отброи десет и ги сложи на бюрото до значката на Рейс.

— За какво е това? — попита детектив Търън и заплашително повдигна вежди.

— За вдовиците и сираците на загиналите полицаи от Шривпорт, за Дружеството на полицаите или за нова скара за двора ви. Вие ще решите. Но аз и Рейс много искаме да прекараме пет минути със скитниците, които сте арестували.

Бобо го погледна и тъжно поклати глава.

— Вие от Холивуд мислите, че целия шибан свят е ваш, нали?

Бъди посегна да прибере парите си, но Търън го погледна изпитателно и рече:

— Е, добре, имате пет минути. После грабна банкнотите.

Стаята, пълна със скитници, миришеше по-лошо и от кош с мръсни чорапи. Рейс Уокър, който всъщност пет години бе работил като ченге в Ню Мексико, огледа групата и посочи четирима души, като запази хленчещия Пулман за края.

Бъди започна да раздава стотачки и научи, че двама членове на Християнския хор на Фанън Кинкейд са били в бивак „Черното

леговище“ около десет часа сутринта. Мършав мъж с татуировки на име Робърт Вейл казал, че Хорът е тръгнал за Харисбърг.

— Защо Харисбърг? — попита Рейс.

— Н-не знам — заеквайки отговори скитникът с дрипави дрехи и пожълтели зъби. — Н-не каза. С-само рече Харисбърг.

Пулман Хлапето беше безполезен. Той само подсмърчаше и повтаряше:

— Искам да си отида вкъщи... Бъди изпита желание да го удари.

— Да се махаме оттук — каза той на Рейс. Бобо Търън ги чакаше във фойето.

— Е, разкрихте ли убийството? — ухили се детективът.

— Не — отговори Бъди.

— Мозъците на тези скапаняци не са много гъвкави.

— Също като на онези от гилдията на писателите — въздъхна Бъди и двамата с Рейс излязоха от полицията.

Качиха се в хладната каравана и Бъди заповяда:

— Към Харисбърг.

Караваната потегли, сетне зави надясно и пое на север по магистралата.

До Бъди все още не седеше никой, който да му шепне в ухото, че е простосмъртен.

41. БЕЛИЯ ВЛАК

Белия влак пристигна във Форт Детрик в един след полунощ. Влакът нямаше опознавателни знаци, беше боядисан в бяло и се състоеше само от четири вагона. Локомотивът имаше скосени стъкла и козирка. Кабината беше специално направена така, че да има свръхголяма видимост. Двигателят с мощност три хиляди конски сили беше бърз, но олекотен и влакът вдигаше сто и осемдесет километра в час. Белия влак имаше и високоскоростна спирачна система. Първият вагон след локомотива беше цилиндричен и предназначен за токсични отпадъци. Вътрешната и външната му обвивка бяха направени от титан и специална керамика, използвана в космическите ракети. Цистерната обикновено превозваше опасни отпадъци или от атомни реактори, или от военни складове, откъдето изхвърляха извадени от употреба бойни глави. Следващият вагон, също боядисан в бяло, се състоеше от купета за десет морски пехотинци, въоръжени с автоматични пушки — те дежуряха на покрива, за да охраняват влака от атаки или кражби на ядрени материали, каквито често превозваше. Зад този вагон имаше още една цистерна, досущ като първата.

Белия влак спря на уединен коловоз на релсовия път в район с ограничен достъп, до сградата на Първи батальон за сателитни комуникации. Там с джипове патрулираха екипи от командоси на специалните сили Делта Форс. Веднага щом Белия влак спря, в двата му края кацнаха два черни хеликоптера „Бел Джет Рейнджър“. Задачата им беше да охраняват по въздуха Белия влак, където и да отидеше.

Полковник Читик стоеше на площадката и наблюдаваше внушителното пристигане на Белия влак. В Съединените щати имаше само един такъв влак. Той се използваше от Пентагона и мисиите му включваха чести пътувания за пренасяне на ядрени отпадъци от Трий Майл Айланд, през Апалачите и после на юг, до Тексас, където радиоактивните отпадъци се изпомпваха от цистерните и по титаниеви тръби се отвеждаха на хиляди метри дълбочина в горещата вътрешна

кора на земята и в сърцевината на планетата се смесваха с кипящата лава.

Машинистът изключи дизеловия двигател, който изрева като гладен звяр. Полковник Читик се надяваше, че за няколко часа ще изпомпат в цистерните всички зарин и антракс, който бяха разработили и складирали във Форт Детрик през последните двайсет години, и Белия влак ще потегли.

Вратата на пътническия вагон неочаквано се отвори и стресна полковник Читик. После оттам слезе униформен учен от филиала на Центъра за контрол и превенция на заболяванията в болница „Уолтър Рийд“. Той беше военен от медицинските служби.

— Майор Флин? — попита полковник Читик и протегна ръка.

— Да. Полковник Читик?

Ейдриън Флин съвсем не приличаше на военен. Беше с тесни рамене, плешив и с очила. Нямаше медали, нито отличия в сражения. Читик прецени, че е на около петдесет и пет години.

Читик кимна и двамата се ръкуваха. Бяха разговаряли два пъти по телефона.

Морските пехотинци слязоха от покрива на Белия влак и се огледаха. Всички бяха облечени в камуфлажни униформи и имаха високи бойни ботуши и бели каски.

— Хайде — каза Читик. — Ще отидем с колата ми до биологично опасната зона.

Двигателите на хеликоптерите спряха да бръмчат и в нощта се чу свистенето на хладния вятър във високите треви. Читик заведе майора до служебния си автомобил и седна зад волана. Бе освободил шофьора си по причини за сигурност. Читик потегли и погледна през рамо. На лунната светлина Белия влак и двата хеликоптера приличаха на привидения.

— Адски внушително, по дяволите — рече Читик.

— Пренасяме доста гадни неща — тихо каза майор Ейдриън Флин.

Пътуването до подземния склад продължи десетина минути. Двама униформени военни полицаи с карабини „М-14“ ги пуснаха да минат през портала. Колата слезе по бетонната рампа и спря пред тежки двойни метални врати, монтирани в хълма в стила на противобомбените убежища от петдесетте години. Читик извади от

багажника две маски с високоефективни филтри и брезентови защитни облекла и даде единия екип на майора.

— За какво е това? Мислех, че материалът е изолиран.

— Ами, да го наречем предпазна мярка — отговори Читик. — Долу под земята има съблекалня.

Приблжиха се до металните врати и полковникът набра кода. Ключалката изщрака и вратите се отвориха.

Влязоха в малка стая, осветена от неонов лампи. Таванът, стените и подът бяха от бетон. На пода имаше оловно фолио.

— Изтичане ли има? — попита майор Флин, поглеждайки разтревожено фолиото.

— Отпадъците се складират тук от средата на седемдесетте години. Тогава са използвали стоманени барабани. Едва след десет години преминахме на херметически контейнери.

Читик се опитваше да говори делово и спокойно, но майор Флин го погледна гневно.

— Сигурно се шегувате. И с колко време разполагам, за да изнеса всичко това оттук?

— Нямаме никакво време, майоре. Следователите от Сената може да дойдат след няколко часа.

— Във фактурата ми пише, че взимам стотици литри зарин, антракс и ускорени приони. А сега ми казвате, че някои от тези неща са в стари барабани?

— Майоре, хайде да си спестим глупостите. Всички знаем, че работата не е тип-топ, както се твърди. Светът е пълен с нехайни задници и ние трябва да бъдем готови да се отбраняваме.

Ейдриън Флин не каза какво мисли, но явно беше съгласен, че светът е пълен с нехайни задници... и че той стои до един от най-големите. След миг на размисъл Флин започна да облича защитните дрехи.

Двамата се приближиха до врата, на която с големи червени букви пишеше:

ОПАСНОСТ

ЗОНА НА БИОЛОГИЧНА ОПАСНОСТ ДОСТЪПЪТ
ОГРАНИЧЕН

Полковник Читик допря длан до електронния датчик, който идентифицира отпечатъка му, и ключалката изщрака. Влязоха в

огромен студен подземен склад, осветен от флуоресцентни лампи. Флин пресметна, че помещението е около петстотин квадратни метра. На рафтовете на два етажа бяха наредени големи метални барабани. На всеки с бели букви беше отбелязано какво биологично или химично оръжие съдържа, както и датата на производство и складиране.

В стаята стоеше още един мъж с високоефективна филтърна маска и защитно облекло. Преди да отидат при него, нещо привлече погледа на майор Флин. Той се приближи до една от редиците с метални барабани и разтревожено каза:

— Това нещо е изпотено. Тук има ръжда и корозия. Как ще ги изнесем, без да убием себе си и половината база, по дяволите? — Той прочете надписа и добави. — Това е чист зарин, за Бога! От 1976 година!

Флин прокара пръсти по барабана и продължи:

— Вие не сте наред! Това нещо всеки момент ще започне да изтича. Тук има достатъчно отрова, за да изстреби населението на света двайсет пъти. Кой е идиотът, който отговаря за склада?

— Аз — чу се дрезгавият, стържещ глас на третия мъж.

— Запознайте се с адмирал Джеймс Зол — тихо каза Читик.

Зол пристъпи напред. Двамата с майора се спогледаха недружелюбно.

— Ето каква е сделката, майоре — каза адмиралът. — До утре вечерта вие и вашите хора ще изнесете оттук тези неща и ще ги натоварите на влака, инак последиците ще бъдат зашеметяващи.

— Това може би няма да е възможно, адмирале. Ако някой от тези варели се отвори, ще се разпространи биологична зараза, която ще трябва да неутрализираме няколко седмици. Предлагам да циментирате входа и да заровите този склад. После асфалтирайте района отгоре и се молете на Бога да не стане земетресение.

— Пентагонът разполага с планове, на които е отбелязано местоположението на всяка сграда във Форт Детрик, включително на тези под земята. Този бункер се вижда ясно на картата. И тъй като имам чувството, че сенаторите ще искат да го видят, вие трябва да изнесете всичко оттук — изръмжа Зол.

— Ами ако е невъзможно? — с треперещ от страх и гняв глас попита майор Флин.

— Няма невъзможни неща, майоре. Само трябва да имам подходящия човек за тази работа. И по-добре вие да бъдете този човек. Съдържанието на този склад може да предизвика международна катастрофа. Така че хайде да не обсъждаме протокола, нито трудностите по операцията или вашето мнение за осъществяването ѝ, а да разкараме тези боклуци оттук.

42. КРЪВ В ЛИЦЕТО

— Чел съм автентични гръцки и еврейски варианти на Библията и установих, че Адам е дума, която в превод означава „онзи, който е способен да покаже кръв в лицето си“ — каза Фанън.

— Сериозно?

Декстър се опита да изпълни гласа си с интерес, за да прикрие презрението си. Беше му писнало от безкрайните себични и егоцентрични проповеди на Кинкейд и още повече от собственото му мъченичество. Фанън се смяташе за религиозна суперзвезда, която трябва да бъде запомнена и споменавана в молитвите и изобразявана на иконите в църквите.

Намираха се на насипа край железопътната линия на юг от Фредерик, на около осемстотин метра от разпределителната гара, и чакаха да се качат на влака в шест часа, който превозваше провизии за Форт Детрик. Членовете на Християнския хор се бяха снишили, защото Фанън ги бе предупредил да внимават машинистът да не ги види от локомотива.

— Способността да показва кръв в лицето си отличава белия човек и е поредното доказателство, че Адам е бащата на бялата раса — добави Фанън след кратко мълчание. — Логиката в това е съвършена.

Мислите на Декстър Демил препускаха трескаво. Щом пристигнеха във Форт Детрик, той трябваше да измисли начин да предупреди рейнджърите от Делта Форс. Декстър беше убеден, че командосите бързо ще се справят с Фанън Кинкейд и Хора му от фанатици.

Демил не се нуждаеше от много време, за да промени рН-факторите на прионите, намиращи се в устойчивите контейнери, които Фанън бе поверил на Рандъл Рейдър. Възнамеряваше да протака работата в лабораторията, за да спечели време и да намери начин да предупреди охраната. Бе решил да използва лабораторията на Военния научноизследователски институт по заразни болести, намираща се в подземие на сграда номер 1666. Беше я избрал поради две причини. Първо, лабораторията беше богато обзаведена. Второ, той бе работил

там две години и знаеше къде се намира всичко. Освен това сградата беше стара и имаше няколко изхода. Щом слезе под земята, Декстър щеше да включи някоя от алармените системи за опасност от биологична зараза и командосите щяха да дойдат за броени секунди. После само трябваше да намери начин да не попадне в кръстосания огън, докато ликвидираха Фанън и Хора му. Насилието никога не бе привличало Декстър, но той изпитваше желание да види как Кинкейд и бандата му от бели расисти ще бъдат пометени от куршумите.

Влакът пристигна навреме. Шест-седем души от Християнския хор на Фанън изскочиха от скривалищата си и се качиха на първите вагони. Групата се състоеше от десет души — Кинкейд бе решил да остави повечето си хора, за да бъдат по-трудно забележими. Декстър и останалите въоръжени до зъби мъже изскочиха от насипа и се хванаха за шаситата на вагоните. Това беше неудобно и опасно, но Фанън бе обяснил, че ще пътуват по този начин само осем километра, докато влакът влезе във Форт Детрик.

Декстър примря от страх. Беше само на метър от стържещите по релсите метални колела и се бе вкопчил в железата на долната част на вагона.

След по-малко от десет минути Декстър и десетимата членове на шурмовия екип на Фанън бяха във Форт Детрик. Влакът се движеше само с трийсет километра в час, но усещането, че си толкова близо до релсите, беше ужасяващо. Декстър се молеше на Бога да не се изпусне и да не падне. Демил се надяваше, че когато влязат в територията на Форт Детрик, ще ги спрат и ще ги арестуват, но железопътната система се оказа изненадващо добър начин за избягване на блокадите и мерките за сигурност. Влакът намали скоростта и се отправи към товарния перон, където вагоните щяха да бъдат откачени и разтоварени. Фанън скочи пръв и хукна успоредно с вагона, на който беше Декстър.

— Скачай! — изкрещя Кинкейд.

Рандъл блъсна Декстър и го събори в чакъла. Демил се претърколи и тупна под насипа. До него скочиха още четирима членове на Християнския хор.

— Залегнете — заповяда Фанън.

Изведнъж въздушните спирачки изсвистяха и десетте вагона рязко намалиха скоростта. Влакът бавно влезе в товарния перон.

— Ще се скрием в гората ей там — каза новият месия и посочи дърветата наблизо. — Ще вървим по насипа, за да не ни видят от сградите.

Групата тръгна и скоро стигна до гората на хълма.

— Настъпва Божият час — каза Фанън, докато клечаха в сенките на дърветата.

— Вяра и раса — прошепнаха в отговор членовете на щурмовия екип.

Минаха с лекота покрай първия пост на Форт Детрик. Кинкейд явно се беше подготвил за всичко. Декстър се запита дали не е направил огромна грешка, опитвайки се да го примами тук.

Фанън ги поведе по тясна пътека между дърветата. Движейки се в индийска нишка, членовете на Християнския хор се насочиха към централната част на Форт Детрик. Накрая приклекнаха в шубраците и се вторачиха в голямата сграда без прозорци. Кинкейд вдигна бинокъла си.

— Първи батальон по сателитни комуникации — съобщи той, после насочи бинокъла надясно. — Какво е това, мамка му?

И даде бинокъла на Декстър. Ученият погледна през него и онова, което видя, го изненада. Не го беше виждал. Само бе чувал за него. Белия влак. Свръхмодерният влак, целият боядисан в бяло.

43. ПРЕВРЪЩАНЕ НА ПРИОНИТЕ В БИОЛОГИЧНО ОРЪЖИЕ

Стъмни се. Те се бяха скрили в гората на изток от медицинския център. Декстър бе нарисувал карта, която показваше къде се намира сграда номер 1666. Фанън изпрати Рандъл Рейдър и Лудия тексасец да намерят лабораторията и да разузнаят района. После огледа периметъра, осветен от лампите на сградите.

— Какво става там според теб? — обърна се той към Демил. — Изглежда, онзи влак ще тръгне.

Декстър погледна към щаба на батальона за сателитни комуникации, който се намираше на около километър и половина на изток. Хълмът, на който се криеха, беше по средата на разстоянието между медицинския център и щаба, където бе спрял странният Бял влак, състоящ се само от четири вагона. Изведнъж дизеловият двигател започна да бръмчи и влакът бавно потегли към източния край на Форт Детрик, където Декстър бе чувал, че са складовете за биологични оръжия.

— Не знам — рече Демил, макар че всичко му беше ясно, както и последиците.

Фанън се усмихна и тихо каза:

— Погледни ме, Декстър.

— Гледам те.

— Не. Погледни ме в очите.

Демил се обърна към него и Фанън го удари с юмрук в лицето. Декстър едва не изпадна в безсъзнание. Челюстта го заболя толкова силно, че в очите му бликнаха сълзи. Докато той се опитваше да накара мозъка си да функционира, лицето на Фанън застрашително се надвеси над него, досущ бледа, набраздена с кратери луна.

— Не ми казваш всичко, приятел. Само окаян грешник би се опитал да излъже един от Божиите ангели.

Все още зашеметен и със замъглено съзнание, Декстър усети, че Кинкейд го хвана за ризата и го дръпна да седне.

— Хайде отново да поговорим какво става там.

Демил усети бакърения вкус на кръв в устата си и разбра, че устната му е сцепена. Кръвта изглеждаше черна на лунната светлина.

— Защо ме удари? — изхленчи той.

— В следващия живот Господ ще накаже всички лъжци, Декстър, но аз ще ги пребия до безсъзнание в този.

— Мисля, че това е Белия влак — прошепна Демил. Езикът му докосна счупен зъб.

— Виждам, че е бял. Не съм сляп. Искам да знам какво прави.

— Така се казва. Белия влак. — Декстър изпитваше все по-засилващо се чувство на немощ и безнадеждност, граничещо с отчаяние. Ударът в лицето го убеди, че няма да измисли план, с който да хване натясно този човек. — Не съм го виждал, но съм чувал за него. Правителството го използва за транспортиране на токсични материали.

— Какво прави тук?

— В базата има много токсини и биологични оръжия, скрити в подземен склад. Това са незаконни неща, които не би трябвало да произвеждаме. До щаба на сателитните комуникации има подземен склад.

— Мислиш, че там изхвърлят токсични отпадъци?

— Не — отговори Декстър и си помисли колко е тъп Кинкейд. — Изнасят ги.

— Защо?

— Само мога да предполагам, затова не ме удрай.

— Тогава го направи! Предположи нещо!

— След бъркотията във Ванишинг Лейк Сенатската комисия по отбраната сигурно се е разтревожила, че тук нещо не е наред, затова адмирал Зол изнася незаконните си оръжия преди следователите на комисията да са ги намерили.

Фанън Кинкейд вдигна бинокъла и огледа Белия влак, който спря по средата на полето. Влакът приличаше на осветено от луната привидение. Бръмченето на дизеловия му двигател се носеше из равнината като далечно тракане на механична играчка.

— Този влак ще ни свърши чудесна работа — каза Фанън.

Към горната част на вагона след локомотива бяха прикрепени дълги дебели маркучи с помпи. Другият им край изчезваше в

асфалтираната площадка на земята. Около влака сновяха мъже в защитно облекло — приличаха на астронавти на луната.

Декстър най-после събра смелост и попита:

— Как ще ни свърши работа?

— Зол ще бъде зает с изнасянето на токсичните отпадъци. Така по-лесно ще влезем в лабораторията, ще направим каквото трябва и ще излезем.

След час Лудия тексасец и Рандъл Рейдър се върнаха. Бяха намерили сградата.

— Може да влезем през една от страничните врати. Дезактивирах вътрешната алармена система — каза Рандъл. — Идиотът, който я е направил, направо си е просил да го оберат. Но това е типично за военните. Най-важното е да е евтино.

Фанън извади кутия с черна боя и членовете на Християнския хор намазаха лицата си.

— И така, хайде бързо да влезем и да излезем — каза Фанън, после се обърна към Декстър и го изгледа по странен начин.

— Декстър, като човек ти нямаш никакво значение за мен. Стойността ти се състои в онова, което трябва да бъде направено. Ти каза, че можеш да направиш това оръжие, и трябва да го сториш. Сигурно ти е минало през ума да се опиташ да ни устроиш засада в лабораторията. Вероятно си въобразяваш, че ще задействаш някоя скрита аларма и ще намериш начин да останеш невредим в престрелката после. Искам да те предупредя да не се опитваш да извършваш такива глупави маневри. Ние имаме опит. Всеки мъж от нас е участвал в битки. Ангелът на пергамската църква ще те следва неотлъчно и ще те изпрати при Създателя при първия обезпокоителен знак. До главата ти ще бъде опрян пистолет, докато не излезем от лабораторията. Напълно ли си откровен с мен?

Декстър го погледна и малкото, което бе останало от волята му, се изпари. Той не можа да каже нищо, само кимна.

— Добре — рече Фанън. — Да вървим.

Членовете на Християнския хор се разделиха на три групи и бързо слязоха от хълма, после, криейки се в сенките, безшумно се промъкнаха до сграда номер 1666.

Предвождани от Рандъл Рейдър и Лудия тексасец, те стигнаха до вратата, която вече беше разбита. Кинкейд остави пред входа четирима

пазачи, които приклегнаха в храстите и се приготвиха да стрелят, ако се наложи да прикриват излизането на Християнския хор от сградата. Фанън, Декстър, Рандъл и още трима мъже слязоха по стълбите на сграда номер 1666. Беше десет вечерта и вътре, изглежда, нямаше никого. Демил се запита къде са служителите. В лабораторията винаги имаше хора. И веднага щом си зададе този въпрос, се досети какъв е отговорът. Смахнатият пророк бе предвидил всичко точно. Персоналът беше при Белия влак, в подземния склад или в щаба на Първи батальон за сателитни комуникации.

Декстър отвори вратата на лабораторията, използвайки отпечатата на дланта си, който по чудо още не беше заличен от базата данни. Той, Фанън и Рандъл влязоха вътре. Другите трима заеха позиции в коридора отвън. Декстър запали лампите. Флуоресцентната светлина озари в ярко бяло всичко в помещението. Демил огледа познатите шкафове, пълни с химически препарати и мензури с киселини. Той бе прекарал в тази лаборатория две години, работейки върху ускоряването на приона „Бледия кон“. Всичко, което му беше необходимо, за да промени рН-факторите и да превърне прионите в биологични оръжия, беше тук — киселините, измервателните уреди за нивото на рН, фрагментите ДНК от кръвта на евреи и афроамериканци. Ръцете му се разтрепериха и главата му се замая.

— Имаш трийсет минути. И гледай да не объркаш нещата — тихо каза Фанън Кинкейд.

44. НАБЛИЗО

Стейси и Крис пътуваха с пътнически влак на тясната платформа зад вагона с багажа. Бяха предпочели да се возят отвън, вместо да си купят билети, за да могат да скочат, ако съзрат бандата на Кинкейд да се крие някъде в храстите покрай железопътните релси. Крис обясняваше на Стейси значението на рисунките на скитниците върху бараките пред всяка гара, покрай която минеха.

Намираха се на няколко километра от Харпърс Фери, на границата на Мериленд, по линията „Норфък Юг“, която щеше да ги отведе само на петнайсет километра от Форт Детрик.

— Понякога лежахме до късно в леглото и разговаряхме — неочаквано каза Стейси, продължавайки разговора за Макс Ричардсън. — Обсъждахме неща, за които никога не бях мислила. Макс беше много проникателен. Съзираше опасностите и виждаше проблемите там, където другите учени не си правеха труда да погледнат. Тревожеше се за въздействието, което науката ще има върху еволюцията, и за ефекта ѝ върху човешкото развитие. Ето защо се притесняваше толкова много за онова, което правят във Форт Детрик.

— Струва ми се, че е бил свестен и сериозен човек — каза Крис.

— Понякога учените са като коне с капаци — продължи Стейси. — Толкова много искат да успеят и да надминат съперниците си, че забравят за страничните поражения, които могат да нанесат откритията им. Историята на науката е изпълнена с такива недоглеждания. Например изследователската работа на Декстър Демил е започнала като търсене на животоспасяващо лекарство за една ужасна болест в Нова Гвинея, но е завършила като биологично оръжие, което поражда определени етнически групи. Убедена съм, че ако го попиташ кога е прекрачил границата между добрата и лошата наука, той няма да може да ти отговори. Единствената му мисъл несъмнено е била да направи фантастично откритие и да получи научно признание. Макс казваше, че Нобеловата награда виси като голям морков пред всички нас и привлича научната ни себичност, без да се съобразява със слабостта на човечеството да допуска морални грешки. За да получи

финансиране, човек често прави ужасни компромиси с бизнесмените или военните. Върши какво ли не, за да намери средства за науката и да постигне академична слава. И така някои научни теории са се превърнали в кошмари с потенциалната сила да доведат до края на света.

— Например цялата ядрена епоха?

— Точно така. Алберт Айнщайн сигурно никога не си е представял, че теорията му за относителността ще се превърне в основа за разбирането на неутрона, от който накрая са произведени ядрените оръжия. Всеки път, когато бъде открито нещо хубаво, в него има и потенциал за непредвидими и ужасни приложения. Макс разбираше тези неща. И това го правеше толкова особен...

— Тогава защо е отишъл във Форт Детрик? Според думите на Уендъл Кини, всички са знаели, че Декстър Демил е започнал да използва прионите във военни разработки.

Стейси не отговори и Крис продължи:

— Уендъл каза, че Пентагонът финансира множество университетски програми и че изследванията на военните върху прионите имат за цел да създадат противопехотни оръжия.

— Макс искаше да разбере с какво се занимава Демил. — Шпионирал ли го е?

— Виж какво, това не е толкова лесно, колкото изглежда. Не всичко е черно и бяло. — Стейси започна да се ядосва. — Искam да кажа, че знанията са ценни и понякога човек се сближава със странни личности, за да разбере някои истини, които после да може да използва за доброто на човечеството. От време на време се налага хора като Декстър Демил да бъдат част от уравнението.

— Но щом университетът на Южна Калифорния е бил финансиран от военните, наред с всички онези университети като „Сам Хюстън“ и този в Тексас, тогава Макс не е ли участвал във взимането на решенията като декан на факултета по микробиология?

— Не! — ядосано извика Стейси. — Ти никога няма да можеш да разбереш колко е трудно да балансираш между потребността от средства и морала. Макс умееше да прави това по-добре от всеки друг.

Крис осъзна, че не му е приятно да слуша как Стейси говори с обич за мъртвия си съпруг. Запита се дали подсъзнателно не се опитва

да разбие представата ѝ за Макс, защото тя очевидно още беше влюбена в покойния си съпруг. После изведнъж се засрами.

— Обичала си го — състрадателно каза той.

— Обожавах го.

Влакът намали скоростта — приближаваха Харпърс Фери. Крис знаеше, че след десетина минути трябва да скочат. В покрайнините на града имаше килнати на една страна, небоядисани колиби с покриви от мушама. Скоро се появиха индустриалните тухлени сгради със скосени стрехи. Това означаваше, че разпределителната гара е наблизо.

— В нощта, преди той да замине, се карахме точно за това, което казваш — тихо добави Стейси. — Аз не исках Макс да отива там. Страхувах се от изследователската работа във Форт Детрик. Спорихме за Декстър Демил.

— Трябва да слизаме. Взе ли нещата? — попита Крис, за да смени темата.

Тя кимна, грабна малката раница, която бе купила в Шривпорт, и я сложи на гърба си.

— Хайде — рече Крис и когато влакът започна да се движи с осем километра в час, двамата лесно скочиха от металната платформа.

Приклегнаха във високите треви и изчакаха, докато влакът не се скри от погледа им и не влезе в гарата.

— До Фредерик има петнайсет километра — каза Стейси.

— А до Форт Детрик?

— Не е далеч. В покрайнините на града е.

— Щом Фанън е дошъл тук, тогава двамата с Демил сигурно искат да вземат нещо от Форт Детрик. Такава голяма военна база сигурно е свързана с железопътна линия. Би трябвало да можем да се качим на някой влак с провизии.

Слязоха по дългия склон и застанаха на място, откъдето се виждаше двулентовото шосе, пресичащо долината.

— Мисля, че можем да минем през официалния вход на Форт Детрик. Не е необходимо да се промъкваме крадешком — каза Стейси.

— Урната с праха на Макс е в кабинета на полковник Читик. Той каза, че ще ми я изпрати, но няма как да не ни пусне, ако се появим там да я вземем.

— Тази идея не ми харесва — рече Крис. — Мисля, че е опасно да знаят, че си в базата. След онова, което се е случило последния път,

някой ще извика адмирал Зол и ще те затворят в някоя стая за разпит.

— Тогава какво да направим?

— Да проверим дали има железопътна линия, която влиза във Форт Детрик. Все някой ще знае в колко часа пристига влак с провизии. Вероятно един-два пъти дневно.

Тръгнаха по двулентовото шосе на северозапад. Денят беше идеален, хладен и свеж. Вятърът гонеше листата по асфалта. Те танцуваха и се премятаха и с оранжевите си багри приличаха на гъвкави циркови акробати.

Крис инстинктивно намери релсовия път, водещ към Форт Детрик. Огледа релефа на долината и реши, че линията минава по източния склон. Двамата тръгнаха натам и след малко видяха релсите.

След престоя в Шривпорт Крис усещаше, че енергията му се възвръща. Движеше се по-бързо и долавяше ритъм в походката си. Стройното му тяло блестеше от пот, а в очите му се четеше решителност.

В осем и половина стигнаха до горичка, намираща се на неколкостотин метра от оградата, близо до портала, през който влизаха и излизаха влаковете.

— Странно е, че никой не охранява входа. Там винаги има морски пехотинци с автоматични оръжия — каза Стейси.

Под едно дърво близо до тях седеше възрастен скитник. Ядеше праскови и сокът се стичаше по брадата му. Лицето ѝ дрехите му бяха мръсни. Крис се приближи до него и каза:

— Здравсти. Аз съм Лъки.

— Не думай! С тези обувки?

— В колко часа идва влакът с провизиите?

— Два са. Първият вече влезе. Минава в девет всяка вечер. Но дойде и един военен влак, пълен с боклуци от Пентагона. Сега всеки момент ще мине вторият влак с провизиите. Линията свършва на няколко километра оттук, вътре в базата. Навсякъде патрулират джипове. Чувам ги непрекъснато.

— Само тези два влака ли идват тук?

— С изключение на снощния... Беше зловец като бял призрак.

Старецът описа Белия влак и двата ниско летящи черни хеликоптера.

— Защо ли е дошъл? — попита Крис.

— Знам ли? Но вероятно не е донесъл сладкиши — отговори
възрастният скитник.

45. БЛЕД КОН БЕЗ ЕЗДАЧ

Декстър бе уплашен до смърт. Стоеше в Дяволската работилница и гледаше обезумелите сиви очи на Фанън Кинкейд. — Хайде, започвай. Направи магията — заповяда ненормалният месия.

Декстър вече беше сложил до измервателния уред за рН, отчитащ маркировката на ДНК, двата метални контейнера, които бяха извадили от дъното на Ванишинг Лейк, когато Фанън неочаквано се приближи до него. Гласът му беше глух шепот, досущ свистящ вятър, духащ в пресъхнал кладенец.

— Във Виетнам, когато хванехме някой жълтур и го разпитвахме, винаги имахме проблем... Как да разбереш дали мръсното копеле казва истината, или лъже? Голям проблем, защото трябваше да изпратя хората си в сражение въз основа на информацията, изтръгната от оризовата глава. Затова разработих собствена техника на разпити, която е по-точна от детектор на лъжата. Знаеш ли, че по скалата на болката от едно до десет нормален човек издържа само дваисет секунди на осмата степен, преди да припадне? Жените издържат почти минута... Представяш ли си? — Дъхът на Фанън миришеше на цигари и беше отвратителен. — Когато дойде в съзнание, човек е в състояние на лек шок и психоза, което не е същото като хипнозата. Той е в съзнание, но все едно сънува. Това продължава само около четири минути. После човекът идва в пълно съзнание и започва да крещи и да повръща. Странното нещо, което установих, е, че в това състояние на агония и полусъзнание дори най-смелите и издръжливите не лъжат. А малцината, които се опитват да лъжат, поглеждам в очите и разбирам, че ме будалкат. Следиш ли мисълта ми, приятелю?

— Моля те... Моля те. Направих всичко, което искаше...

— Да, знам. Но проблемът е там, че още те мисля за лъжец и не ти вярвам повече отколкото на оризовите глави във Виетнам. Откъде да знам дали ще ми дадеш оръжие, ефикасно и годно за употреба, или само се мотаеш тук и се преструваш, че правиш нещо?

— Обещавам. — Гласът на Декстър трепереше от страх.

— Знам какви са обещанията ти. Много скапанияци са ми давали дума, а после заради тях съм загубвал добри, бели американци, защото копелетата лъжеха. Но щом открих, че силната, непоносима болка действа като серум на истината, не загубих нито един човек заради информация от пленени оризови глави.

— Не ми причинявай болка... Моля те. Не издържам на болка.

— Добре, Декстър. Тогава ме накарай да ти вярвам. Докажи ми, че онова, което приготвяш, е нещо повече от морбили. Инак ще те сложа на стола, ще вкарам „уредата на истината“ в пениса ти и ще започна да изпичам простатата ти с електричество.

Фанън извади от джоба си малък реостат с жица и щепсел. На другия край на жицата беше прикрепен дълъг, тънък, подобен на игла предмет, който приличаше на метален катетър. Кинкейд показва уредата на ужасения учен.

— Ето го. Железария само за два долара, а работи по-добре от полиграф на стойност четирийсет хиляди. Пъхам това нещо в дупката на маркуча ти, нагласявам го на осма степен и го държа там, докато топките ти не експлодират и не започнеш да пееш националния химн през задника си.

— Обещавам, че няма да те излъжа, преподобни Кинкейд. Мислех, че съм Софар. Член на твоя Християнски хор.

— Не си. Ние не приемаме лайнари неверници. Но чуй какво ще ти кажа... Ако бързо направиш това чудо, без да се разтакаваш и да ми губиш времето, ще наглася уредата на истината на шеста степен, когато те разпитвам. Няма да го слагам на по-висока степен, за да не усетим миризмата на горящия ти член.

— О, Боже... Господи...

— Това е добро начало. Е, защо не се заловиш за работа? После ще видим какво мисля за резултата.

Декстър възнамеряваше да се мотае известно време в лабораторията, после да избере подходящ момент и да отвори мензура с амониев сулфат, който да задейства алармената система и да доведе рейнджърите от Делта Форс. Но сега, докато гледаше саморъчно направения реостат и си представяше как жицата влиза в пениса и простатата му, решителността му се изпари. Ако Фанън използваше уредата, Декстър щеше за секунди да признае истината. Така че нямаше друг избор, освен да изпълни командите на Кинкейд. Демил вече не се

интересуваше от четирийсет и петте процента от населението на Детройт, които бяха афроамериканци, нито от огромната еврейска общност в Ню Йорк. Единствената му грижа беше да спаси собствения си живот.

И Декстър Демил се залови да превръща приона „Бледия кон“ в биологично оръжие. Някога, в името на животоспасяващата наука, в планините на Нова Гвинея, заедно с Карл Гайдушек, той бе помогнал да се изолира предшественикът на този протеин. А сега, като Адолф Хитлер, щеше да го използва, за да извърши геноцид. Демил нямаше представа къде и как е преминал границата.

Той извади учебниците по етническо и расово групиране на ДНК и ги отвори на графиките за протичането на процеса ацидоза. Сетне протегна ръка към мензурите, в които щеше да промени рН на приyonите, и се залови да създава най-страшното оръжие за геноцид на света.

* * *

Крис и Стейси изчакаха влака с провизиите и лесно се качиха на него. Скърцайки и тракайки, влакът влезе във Форт Детрик. Те слязоха само на стотина метра от мястото, където преди два часа бяха скочили Фанън и щурмовият му екип.

Снишиха се под насипа и се вторачиха в отминаващия влак. Сетне погледите им бяха привлечени от друг, много по-зловещ влак.

— Ето го — каза Крис и посочи Белия влак, който бе спрял в полето. — Чувал съм за него, когато служех в морската пехота. Охраната пътувала на покрива и била с автоматични оръжия.

Крис тръгна по насипа покрай релсите, опитвайки се да види какво става. Когато се приближиха на триста метра, той приклепна във високите треви и се вторачи в Белия влак. Стейси залегна на земята до него.

— Струва ми се, че изпомпват нещо — каза Крис, като видя огромните гумени маркучи, прикрепени към горната част на вагоните-цистерни и изчезващи в асфалтовата площадка на земята. Чуваше се далечно бръмчене на електрически помпи.

— Трябва да намерим лабораторията на Декстър Демил. Ако са в базата, Фанън и хората му са отишли там. Тя е в сграда номер 1666. Макс каза, че там разработвали свръхсекретни неща. Не му позволявали да влиза там, но ми каза, че Декстър Демил работел в онази лаборатория.

— Знаеш ли къде е?

— Преди няколко дни бях в лабораторията за примати. Мисля, че ще я намеря.

— Да вървим.

Стейси тръгна приведена в посоката, в която бяха поели Фанън и хората му. Двата с Крис скоро намериха същата пътека в гората и стигнаха до поляната, където Кинкейд бе чакал завръщането на Рандъл и Лудия тексасец. Крис видя нещо на земята и го взе.

— Какво е това? — попита Стейси.

— Фас. Те са били тук.

— Как разбра?

— Поради две причини. Фасът още не е влажен. Бил е хвърлен преди малко. Освен това повечето скитници сами свиват цигарите си. Този фас е хвърлен от някой от хората на Фанън. Преди час са били на това място.

46. ДЯВОЛСКАТА РАБОТИЛНИЦА

Декстър бе приключил с превръщането на прионите в биологични оръжия. Това му отне по-малко от трийсет минути. Той провери протеиновите смеси с измервателния уред за рН.

Всичко изглеждаше наред. Демил погледна Фанън Кинкейд, който се бе облегал на плота и се бе вторачил в него.

— Готово — каза Декстър, опитвайки се да избегне всевиждащия, ужасяващ, лазерен поглед на проповедника. Устата му беше пресъхнала.

Фанън се приближи до него и погледна трите нови метални контейнера, които Декстър бе приготвил и надписал.

— Това е за афроамериканците — обясни Демил. — А този — за евреите. Разделил съм го на две — за евреите ешкенази^[1] и за евреите сефарди^[2].

И погледна Фанън с надежда. Искаше да го зарадва, но не виждаше никаква реакция.

— Няма такова нещо като афроамериканци — мрачно каза Кинкейд. — Има негри и американци.

— Имаш право — съгласи се Декстър. Мъчеше се да не гледа металния катетър, който се подаваше от джоба на Фанън.

После внезапно Кинкейд го изгледа гневно и изръмжа:

— А сега събувай гащите, Декстър!

Лицето на Демил се зачерви и в същото време го обля студена пот. Той поклати глава, но от устата му не излезе звук.

— Рандъл, помогни на Декстър да си събуе панталона — тихо каза новият Мойсей.

* * *

Стигнаха до сграда номер 1666. Крис спря на стотина метра от входа, внимателно огледа терена и се опита да реши как би влязъл в сградата, ако беше на мястото на Фанън Кинкейд. От онова, което бе

чул досега, му беше ясно, че проповедникът действа с военна прецизност. Това означаваше, че е оставил на входа пазачи. Ето защо Крис трябваше да разбере къде са позициите им и да ги обезвреди.

— Да вървим. Какво чакаме? — каза Стейси.

Крис сложи пръст на устните си и тя кимна. Постояха неподвижно.

— Слушай — прошепна в ухото ѝ той. — Щурците не пеят. Уплашило ги е нещо, което не живее тук.

Крис направи знак на Стейси да залегне, после вдигна три пръста и изчезна в мрака. Тя предположи, че той ще се забави три минути.

Изведнъж ѝ стана студено и се почувства ужасно самотна. Представи си как Макс работи в лабораторията на сградата, която застрашително се извисяваше пред нея. Знаеше, че в подземие то Декстър и екипът му са разработили ужасни заплахи за човечеството. Нещо повече, в съзнанието ѝ отекваше нещо, което бе казал Крис. Но Стейси не можеше да си позволи дори да предположи, че Макс е участвал в това. Тази мисъл беше безумна. После луната изведнъж се скри зад тъмен облак и Стейси се озова обгърната от непрогледен мрак.

Крис бавно обиколи сграда номер 1666, като се придържаше колкото е възможно по-далеч от стените. Въздъхна с облекчение, когато луната се скри зад облак, осигурявайки му прикритието на мрака. Напрегна и слуха, и зрението си и изведнъж чу изтракване на метал. Определи позицията на противника инстинктивно и безшумно запълзя по корем натам през високите треви. Но придвижването през тревите беше рисковано. Луната можеше изведнъж да се появи от облаците, да го освети и да го превърне в лесна мишена. Крис се промъкна до живия плет покрай сграда номер 1666 и чу, че някой се изкашля. Звукът го стресна, защото се оказа, че мъжът е само на няколко крачки от него.

Крис замря; дишаше само през устата. След миг се приближи още няколко сантиметра и най-после видя силуета на мъжа. Човекът лежеше по корем в храстите и държеше автоматично оръжие.

Крис се опита да си представи телосложението му и колко място заема в мрака, за да прецени дали е сам, или има и друг. Обходи с поглед сенките наоколо и реши, че човекът е сам.

Стейси приведена тръгна към сградата. Трябваше да намери лабораторията. Трябваше да я види със собствените си очи. Ако Макс бе работил там, Стейси щеше да разбере това. Все щеше да види нещо, оставено от него, някакво доказателство. Тя се приближи до сградата и си представи разположението на помещенията. Имаше отлична зрителна памет и това много ѝ помагаше в колежа и в университета. Затвори очи и си представи указателя във фоайето и как изглежда местоположението на помещенията. Долу имаше няколко лаборатории — за примати, по биохимия и по още нещо. Но какво? И изведнъж се сети. Лаборатория по невротрансмисии. Една от специалностите на Макс беше невротрансмисии. Той бе написал няколко сензационни научни разработки за болестта на Алцхаймер и за приложението на невротрансмисията за стимулирането на отслабващата памет. Бе направил експерименти, които доказаха, че ако в мозъка се имплантират реконструирани участъци ДНК, това ще стимулира синтеза на ацетилхолин, който в много от случаите забавяше отслабването на паметта.

Освен това Стейси знаеше, че за да се приложи невротрансмисионна терапия върху плъхове или шимпанзета, е необходима пълна лабораторна екипировка и всякакви химични съединения. И точно такава би трябвало да бъде лабораторията на Декстър Демил.

Тя отново затвори очи и се опита да си спомни номера на лабораторията. Не може да се сети, но беше убедена, че това помещение е в подземие. Затова реши да рискува и да слезе там. Бавно се промъкна в мрака, като внимаваше да не стъпва върху листа и сухи клонки, и стигна до сградата.

Вратата беше открената, а стълбището — тъмно. Стейси бавно отвори и стъпи на площадката. Вдигна глава и видя, че на тавана няма крушка. Заслиза по бетонните стъпала. Сърцето ѝ биеше като обезумяло. „Какво правя, по дяволите?“ — запита се тя, докато се промъкваше към светлината в дъното на стълбите. Стигна до мазето и спря. Стори ѝ се, че чува гласове, затова се дръпна назад и се заслуша. И после отново чу мъжки гласове. Беше сигурна, че е намерила Фанън

и Декстър, но беше хваната в капан. Ако останеше, където беше, те щяха да я видят, когато излезе. Долу имаше още един етаж, където се намираше лабораторията за примати. Стейси слезе на пръсти по последните стъпала, застана на малката площадка, долепи гръб до студената бетонна стена и зачака.

* * *

Крис скочи на гърба на пазача, като в същото време уви дясната си ръка около гърлото му и пъкна в устата му шепа пръст преди той да успее да извика. После го стисна с всичка сила и усети как пазачът започна да трепери и да се гърчи конвулсивно, когато достъпът на кръв и кислород до мозъка му спря. Мъжът се съпротивляваше ожесточено, но Крис надделя. От пълната с пръст уста на пазача не излезе и звук. Ръцете му пуснаха оръжието и немошно се вдигнаха към гърлото, опитвайки се да откопчат пръстите на Крис. След двайсет секунди мъжът изгуби съзнание. Крис лежа върху него още трийсет, за да се увери, че човекът няма да помръдне, и се запита дали е мъртъв. Сетне внимателно взе оръжието му, опипа го и разбра, че е „Узи“.

— Добре ли си, Дейл? — прошепна в мрака друг мъж.

— Да — шепнешком отговори Крис, преправяйки гласа си, и допря два пръста до сънната артерия на мъжа под себе си. Не усети нищо.

Крис поклати глава, но мигновено забрави за убийството, което бе извършил. Така го бяха научили в специалните сили.

Стисна узито и започна да се промъква към мястото, където предполагаше, че се крие вторият пазач.

— Ти ли си, Дейл? — попита мъжът, скрит в храстите.

* * *

— Моля те... О, Боже! Господи. Не пъкхай това нещо в мен — молеше Декстър.

Бяха го съблекли по бельо и го бяха сложили на един стол. Фанън включи в мрежата саморъчно направения си детектор на лъжата

и нагласи реостата.

— Започваме от нулата — делово каза той и се приближи до Демил. — Свали си гащите, приятел.

— Моля те, моля те! Ще направя всичко каквото поискаш.

В същия миг навън се чу кратък откос от автоматично оръжие, последван от още един, с различна височина на тона.

— Две оръжия. Вземайте всичко! Изтегляме се! — заповяда Фанън.

Рандъл Рейдър грабна трите контейнера с прионите, натъпка ги в подплатена с дунапрен кутия, сложи я в раницата си и тръгна към вратата на лабораторията.

— Обуй си панталона! — изрева Кинкейд.

Декстър скочи и нахлузи панталона си, подскачайки от крак на крак. Бяха го спасили от ужасното преживяване с реостата, но след като чу изстрелите навън, той не знаеше от кое да се страхува повече.

— Да вървим! — извика Фанън и двамата с Рандъл помъкнаха Декстър, който държеше в ръка обувките си.

Тримата пазачи в коридора хукнаха към стълбището. Фанън, Декстър и Рандъл ги последваха. Отвориха вратата и побегнаха нагоре по металните стълби. Никой не забеляза Стейси.

Фанън, който държеше Декстър за ризата, опря пистолета си в гърба му и дрезгаво прошепна:

— Ще вървиш накъдето те бутам, иначе ще застрелям жалкия ти задник и ще те смажа.

— Добре — с тънък гласец изписка Демил.

Фанън го блъсна навън и хукна до него, използвайки тялото му като щит.

Групата побегна вдясно от сградата. Изведнъж по улицата изрева джип. Вътре седяха двама командоси от Делта Форс.

Рандъл Рейдър и Лудия тексасец откриха огън веднага щом открият джип зави. Смъртоносният поток от деветмилиметровите им автоматични оръжия покоси командосите. Телата им политнаха назад и паднаха на земята. Последните куршуми изсвистяха и рикошираха в джипа, откъсвайки парчета метал от още движещото се превозно средство.

Джипът измина още двайсетина метра и се блъсна в табелата, на която пишеше:

СГРАДА НОМЕР 1666
ЕСТЕСТВЕНИ НАУКИ
ВОЕННОМЕДИЦИНСКИ ИНСТИТУТ
ПО ЗАРАЗНИ БОЛЕСТИ

— В джипа! — изкрещя Фанън.

Всички се втурнаха натам. Изведнъж отново прозвучаха автоматични откоси. Пламъкът на дулото блесна на четирийсетина метра от тях.

Стреляше Крис Кънингам. Той повали двама от членовете на Християнския хор. Единият беше Лудия тексасец, който се олюля, когато десет куршума разкъсаха стомаха му. Лудия направи още две несигурни крачки и падна на задната седалка на джипа. Робърт Вейл скочи вътре и изхвърли Лудия на земята. Фанън блъсна Декстър на задната седалка и седна зад волана. Рандъл Рейдър се обърна към мястото, където лежеше Крис, и започна да стреля. Куршумите откъснаха парчета от бетонната стена и ги запратиха някъде в мрака.

Джипът потегли. Гумите разпръснаха огромни буци пръст и туфи мокра трева. Крис се изправи и стреля по него. Фанън угаси фаровете. Крис не чу куршумите му да поразяват метал.

* * *

Стейси чу стрелбата и се замоли на Бога Крис да е невредим. Започна да изкачва стъпалата към по-горния етаж на подземното ниво и намери лабораторията, в която мъжете бяха работили. Лампите още светеха и вратата беше отворена. Стейси влезе вътре и в същия миг стрелбата спря. Тя бързо огледа помещението и видя работния плот. Приблужи се и погледна бележките, които Декстър бе забравил. Това бяха карти на ДНК. Но Стейси нямаше време да ги разчита. После видя нещо, от което кръвта ѝ се смрази. Протегна ръка и взе една от стъклениците. Етикетът бе надписан с почерка на Макс. Тя погледна и другите стъкленици. Всички бяха надписани от Макс.

Той бе работил в тази лаборатория. Макс бе изследвал проби ДНК. И за какво бе използвал ацидоза? Дали бе помагал на Демил да прицели прионите в определени етнически групи? Беше ѝ трудно да повярва, че съпругът ѝ е работил в Дяволската работилница.

После чу виковете и още изстрели, хукна нагоре по стълбите и излезе от сградата.

Застана отпред и се зачуди накъде да побегне. Някъде наблизко потегли кола.

Крис се върна на мястото, където бе оставил Стейси, но тя не беше там.

— Стейси! — извика той.

— Тук съм — отговори тя от сенките.

— Да тръгваме!

Хукнаха обратно по пътя, по който бяха дошли, към полето и горичката.

— Какво стана? — задъхана попита Стейси.

— Не говори.

Тя едва успяваше да догонва Крис. Изведнъж луната се показва от облаците и ги освети.

Във Форт Детрик прозвуча сирена, сетне край сграда номер 1666 блеснаха светлини, но Стейси и Крис вече бяха далече.

Най-после стигнаха до гората и Крис се обърна. По улиците на базата шареха фаровете на двайсетина коли.

— Какво стана? Уплаших се, че са те застреляли — рече Стейси.

— Казах ти да ме чакаш — ядосано отговори Крис.

— Чух стрелба.

Той поклати глава в недоумение и насочи вниманието си към маршрута им за бягство.

— Не можем да останем тук. След няколко минути ще намерят мъжете, които убих.

— Убил си хора?

— Да, така мисля — огорчено каза Крис. — Трябва да вървим. Тук е опасно. Ако командосите от базата са ходили в същото училище като мен, ще намерят следите ни в мократа трева и ще ни хванат за нула време.

— Когато бях тук, видях един път, който минаваше покрай оградата от източната страна на базата. Забелязах го, докато ме извеждаха от щаба на батальона за сателитни комуникации.

— Покажи ми го.

Тръгнаха между дърветата на хълма. Крис погледна релсите и с изненада установи, че призрачният Бял влак е изчезнал.

Хукнаха през поляната към оградата в източната част на базата, за която Стейси бе споменала. Зад тях се чу бръмчение на хеликоптер.

— Да се върнем под дърветата — извика Крис и дръпна Стейси.

От запад се появиха два хеликоптера „Бел Джет Рейнджър“ и се насочиха към неканените гости. Прожекторите им ги осветиха. До гората оставаха петдесет метра.

— Арестувани сте — прогърмя глас от мегафона на единия хеликоптер.

И после картечницата изстреля поток от трасиращи куршуми, които взривиха тревата на десет крачки от тях и запалиха малък огън, който бързо угасна.

— Легнете по очи! — заповядаха им по мегафона. Крис и Стейси стояха неподвижно. Лицата им бяха вдигнати към заслепяващата светлина.

Единият хеликоптер кацна и Крис разбра, че бягството е невъзможно. Той кимна на Стейси и двамата изпълниха заповедта.

Командосите изскочиха от хеликоптера и се втурнаха към Стейси и Крис, които лежаха по лице на земята. Другият хеликоптер кръжеше над тях. Въздушната струя развяваше дрехите им. Командосите им сложиха белезници, грубо ги дръпнаха да станат, повлякоха ги към хеликоптера и ги блъснаха вътре. Двигателят изрева и хеликоптерът излетя в мрака.

---

[1] Евреите, заселили се в средна и северна Европа. — Б. пр. ↑

[2] Евреите, заселили се в Испания и Португалия. — Б. пр. ↑

47. ПОЗНАТО ПРЕЖИВЯВАНЕ

Крис и Стейси бяха в различни бетонни стаи в щаба на Първи батальон за сателитни комуникации. Крис чу стъпки, погледна през прозорчето на вратата и видя двама командоси с непроницаеми лица. Те влязоха в стаята и махнаха белезниците му. Единият го държеше на прицел, а другият взе отпечатъците му.

— Къде е Стейси? Какво й направихте? — попита той, но те си тръгнаха, без да отговорят.

След два часа вратата на стаята отново се отвори. Командосите го дръпнаха в коридора и го заведоха в голямо помещение без прозорци. На вратата пишеше: „Ситуационна стая за сателитни комуникации.“ Пак му бяха сложили белезниците, които се впираха в китките му. Командосите грубо го блъснаха да седне на един стол. В стаята стоеше млад латиноамериканец с пагони на капитан.

— Искам адвокат — каза Крис. — Дори в армията не може да ме задържите, без да ми предявите обвинения.

— Млъкни. Не говори. Не казвай нищо — рече капитан Десилва.

След минута вратата се отвори и командосите от Делта Форс доведоха Стейси и я бутнаха да седне на един от дървените столове. Тя се огледа и видя, че е в стаята, където за пръв път бе видяла адмирал Зол.

— Добре ли си? — попита Крис, но Десилва пристъпи напред и го удари силно в лицето. От устата на Крис потече кръв.

— Казах да млъчиш. Това се отнася и за теб — каза Десилва и изглежда гневно Стейси.

Чакаха около половин час, после вратата отново се отвори и в стаята влязоха адмирал Зол, полковник Читик и двама въоръжени командоси.

Зол се приближи до масата и се вторачи в Стейси.

— Какво да ви правя, госпожо Ричардсън? — изръмжа той с дрезгавия си глас.

Тя не отговори, а само го изглежда враждебно. Зол се обърна към Крис.

— Вие обаче ме изненадахте. Току-що получих досието ви, капитан Кънингам. Награден сте със Сребърна звезда. Би трябвало да сте от добрите типове.

— И вие — огорчено каза Крис. Вече бе прочел името „Зол“ на табелката под редиците бойни награди на гърдите на адмирала.

Това беше човекът, когото търсеше. Този мъж беше виновен за ужасната смърт на Кениди. Изведнъж Крис закипя от гняв. Завладя го самоубийствена ярост и той забрави за собствената си безопасност.

Изражението на адмирал Зол не се промени. Ситуацията беше същата като преди, но този път Стейси имаше чувството, че няма да излезе жива от базата. Сега тя имаше много по-ясна представа какво става във Форт Детрик и разбираше, че залогът за адмирал Зол е твърде голям, за да пощади живота им.

— Разбрах, че вие двамата и останалите скитници, които сте довели, сте проникнали в сграда номер 1666, в лабораторията за невротрансмисии. Не се отказвате, а, госпожо Ричардсън? Или сте решили да ми се бъркате в работата, докато загубя търпение?

— Знаем какво правите тук — каза Стейси. — Знаем за експериментите с приони, които сте извършили с Трой Лий Уилямс и Силвестър Суифт в затвора във Ванишинг Лейк. Вие сте издали заповедта. Само вие можете да наредите да ги прехвърлят там.

— Не можете да докажете нищо — тихо каза Зол. — Ще трябва да се справим с вас и с капитан Кънингам. Ние тук сме патриоти и служим на най-неотложните потребности на страната.

„Прегърни ме, татко. Моля те. Много ме боли.“ Крис стана, но Нино Десилва го сграбчи и го блъсна на стола.

— Пусни ме, боклук такъв — изсъска Крис, после се обърна към Зол. Отмъщението беше висшата му сила, но сега, когато стоеше лице в лице с адмирала, той не можеше да направи нищо. Безсилието му бързо се превърна в гняв. — Идиот! Искаш да извършиш геноцид, създавайки генетично биологично оръжие. Ти не си патриот, а... шибано чудовище!

— Не знаете какво говорите, капитане — рече Зол и стана. — Един ден тази програма ще спаси света от ядрена катастрофа. Ако хора като мен не поемат огромни лични рискове, за да променят стратегическото мислене на военните, светът е обречен да се взриви в облак от радиоактивен прах. Генетичните биологични оръжия са

смъртоносни, но за разлика от ядрените, няма да унищожат безразборно всичкият живот на земята.

„Татко, обичам те. Много ме боли... Моля те, спри болката.“

— Кучи син! Онзи боклук, който изпробвахте в затвора в Хънтсвил през осемдесетте години, е бил пренесен в Ирак и те са го използвали срещу нашите войници. Вие сте разработили синдрома на Персийския залив тук, шест години преди Пустинна буря. Аз го нося в себе си. Преносител съм. Трябваше да видиш как умря четиригодишната ми дъщеря, проклето копеле! Главата ѝ беше подута и посиняла като гниещ плод. Накрая очите ѝ бяха толкова дълбоко хлътнали в отоците, че не се виждаха. Ти я уби, гаден негоднико! Не ми казвай, че биологичните оръжия не убиват безразборно!

Крис бе станал и крещеше неконтролируемо, а Зол го гледаше гневно. Омразата и чувствата на Крис бяха толкова силни, че всички в стаята се вцепениха. Нино Десилва отвори широко уста и се вторачи в него. После неочаквано Крис се хвърли, удари Зол с глава и разби веждата му. Върху униформата на адмирала закапа кръв. Командосите от Делта Форс хванаха Крис и го повалиха на пода. Единият затисна гърба му с коляно. Само Нино Десилва не помръдна. Изглежда, бе изпаднал в шок.

Зол спокойно извади носна кърпа от джоба си и я притисна до кръвящата си рана, сетне погледна Крис.

— Съжалявам за пиридостигмина, който разработихме. Беше грешка да го пренасяме там. По онова време Саддам Хюсеин ни беше съюзник. Той го използва срещу Иран, където държаха американски заложници. После политическата обстановка в Средния изток се промени. Може да са го използвали срещу нас по време на войната в Персийския залив и да са пострадали наши момчета, американци. Не сме разбрали.

Зол говореше механично.

— Управлението по въпросите на воините ветерани още отрича всичко. Отказва да лекува ветераните, които страдат от синдрома на войната в Персийския залив. Защо не им наредиш да изследват това заболяване? — попита Крис. Единият от командосите натисна главата му към пода, но Крис продължи: — Няма да го направиш, защото ще изложиш на риск всичко, което правите тук! По-лесно е да зарежеш онези нещастници.

— Сигурно е хубаво да гледаш света от такава морално възвишена позиция — каза Зол.

— Хората, които нахлуха в лабораторията ти, са бели расисти. Те имат мостри от приона „Бледия кон“ и ще ги използват срещу определени групи от населението. И без това ще бъдеш разобличен — каза Стейси.

— Има ли липсващи мостри от протеина? — обърна се Зол към Читик.

— Всичко е тук — отговори полковникът.

— Декстър Демил имаше две стъкленици, скрити във водоустойчиви контейнери на дъното на Ванишинг Лейк. Те отидоха там след пожара и ги взеха — настоя Стейси.

— Декстър Демил е мъртъв — отговори Зол, но държането му леко се промени. Властният му тон отстъпи място на съмнение.

— Той е жив и със сигурност няма да те защити след онова, което каза на медиите за него — рече Стейси.

— Това обаче не променя отговорността ми към вас и капитан Кънингам. Вие двамата сте във от уравнението. — Зол погледна Нино Десилва, който бе възвърнал стоическото си изражение. — Знаеш какво трябва да направиш.

Десилва кимна, а Зол се приближи до Крис и каза:

— Съжалявам за дъщеря ви. Но посоката, която сме избрали тук, е правилната. За съжаление, понякога се налага да се простим със смели войници.

— Я си го начукай — изръмжа Крис. — Извиненията и шибаните сантименталности не се приемат.

Стейси и Крис бяха на задната седалка. Караха ги към екзекуцията им. Двата гледаха стъписани как Нино Десилва завива наляво, отклонява се от черния път и се насочва към една пуста част на базата, там, където щяха да бъдат гробовете им.

Десилва бавно спря, но не угаси двигателя, а сложи ръка на деветмилиметровия си пистолет „Берета“. Тримата седяха и мълчаха.

Сетне Нино Десилва погледна в огледалото за обратно виждане и изпитателно се вторачи в пленниците. Крис и Стейси бяха принудени да се прегърбят, защото белезниците им бяха закачени за метални скоби на пода на колата.

— Имаш добро военно досие — каза Нино на Крис.

— Да. И какво от това? Медалът, който ще ми дадеш сега, е с формата на куршум.

Десилва се обърна и погледна Крис и Стейси през металната решетка.

— Онова, което каза за затвора в Хънтсвил... и за биологичните оръжия, които сме разработвали тук през осемдесетте години... Вярно ли е?

— Не чу Зол да го отрече, нали?

— Не постъпих в армията, за да убивам американци — неочаквано каза Десилва.

— Никой от нас не е мислил, че ще прави това — рече Крис.

— Брат ми участва в Пустинна буря. И се разболя. Вече не може да прави нищо. Само лежи. Няма никаква енергия. По тялото му има обриви. Дори съпругата му го напусна. Управлението по въпросите на войните ветерани казва, че болестта е в главата му, нещо като психически шок, все едно мозъкът му е прецакан. Но това са пълни глупости.

Стейси разбра, че Десилва няма желание да изпълни заповедта на Зол, и каза:

— Биологичните оръжия, които те са разработвали, са причинили болестта на брат ви, капитане. И сега това оръжие е в ръцете на бели расисти, които няма да се колебаят да го използват.

Но Десилва сякаш не я чу. Той явно повторно преживяваше нещо. Когато отново заговори, гласът му беше тих, почти шепот.

— Аз убих онзи индианец в Бадуютър, Тексас... Пазача. Той просто се изпречи на пътя ни. Но имах заповеди и го убих. Оттогава не мога да спя. — Той наведе глава и се вторачи в нещо. — И аз откраднах трупа на онзи млад скитник. А сега трябва да убия теб, носител на Сребърна звезда, морски пехотинец като мен, и една жена. Какъв е смисълът?

— Пусни ни. Зол няма да разбере. Когато ни намери, ще бъде късно.

— Затънал съм до гуша — продължи Нино. — Всичко се промени, откакто убих онзи индианец. Всичко.

Десилва дълго мълча, после угаси двигателя и извади беретата. Отвори вратата, слезе от колата и хвърли на задната седалка ключовете от белезниците.

— Какво ще правиш? — попита Крис.

— Ако ви пусна, мъртъв съм. Или ще гния в затвора до края на живота си — отговори Нино Десилва. — Трябва да изпълня заповедта. Отключете белезниците и слезте от колата.

Крис и Стейси се спогледаха. Погледът на Крис предупреди Стейси да бъде готова, защото той ще предприеме нещо. Тя кимна.

Двамата махнаха белезниците. Десилва отвори вратата и им направи знак да слязат. Държеше ги на прицел.

Крис слезе и се опита да се приближи до него, но Нино беше добре обучен и мигновено отстъпи назад.

— Не мърдайте. На колене — заповяда Десилва. — Ще го направя така, че няма да усетите нищо.

— Както направи с Макс Ричардсън ли? — попита Стейси.

— Не знам нищо за това. Ник Зинго ми каза, че той се бил самоубил.

— Макс беше убит — възрази Стейси.

— Не исках да убия индианеца — тихо рече Десилва. — Не мога да се примиря, че го убих.

Нино вдигна пистолета и погледна в дулото. Крис нямаше какво да губи и реши да се хвърли върху него, почти към сигурна смърт. Надяваше се, че Стейси ще използва атаката и ще избяга. Но точно когато Крис се готвеше да пристъпи към действие, Нино Десилва отпусна пистолета и тихо каза:

— Не мога. Не мога да го направя отново. Изчезвайте.

Крис кимна, хвана Стейси за ръката, дръпна я и хукна в мрака. После се обърна и погледна Нино Десилва. Капитанът стоеше с наведена глава.

— Понякога човек пада, но добрите отново се изправят — каза Крис и продължи да бяга.

Нино Десилва ги гледа, докато не изчезнаха в мрака.

48. КАК ДА УБИЕШ ВЪРКОЛАК

— Ти прави филми за доене на крави и бране на цветя, а аз ще правя филми за чукане и дрогиране и ще видим кой ще спечели повече пари — изръмжа Бъди на Алиша Профит.

Тя говореше за един филм, който харесваше, направен от сантиментален италиански режисьор, починал в киностудията, и възхищението ѝ към него ядоса Бъди. Той искаше много повече лоялност от членовете на екипа си. Но Алиша, която той мислеше за твърде красива и млада, за да е толкова умна и самоуверена, не отстъпваше.

— Само за пари ли става въпрос, Бъди? Ти имаш пари. Искаш да видиш колко голяма ще стане купчината ли? Или колко ферарита можеш да караш едновременно? Не знам защо не довърши „Търсещият“. Щеше да бъде хубав филм. Един човек търси себе си, преди да умре. Беше изпълнен с патос и човечност. Трябваше да се бориш за него.

— Патос? Това да не е колумбийски сериал? Сценарият беше адски скучен. Старец, който умира. Че на кого му пука? Няма динамика.

Всъщност Бъди харесваше сюжета, но хората от киностудията го разубедиха, след като подписа договор за шест други филма. Те искаха касови филми с голям бюджет. От време на време Бъди изваждаше сценария на „Търсещият“ и го прочиташе. Да, наистина, защо, по дяволите, не се беше борил за него?

— Мисля, че „Търсещият“ щеше да промени представата на хората за теб — продължи Алиша. — Също както когато Спилбърг направи „Списъкът на Шиндлер“. Той преоткри себе си с този филм.

Пътуваха през Гетисбърг, Пенсилвания. Шофираше Джон Малката мечка. Били Тюлена седеше до Алиша и Рейс край сгъваемата маса. Бъди усещаше тежест в раменете и умора в очите. Знаеше, че това е начало на настъпваща депресия. Изсмърка няколко дози кокаин в опит да я предотврати, но организмът му изгаряше наркотика като

доменна пещ. Той ставаше все по-потиснат и разговорът с Алиша и фактът, че бяха в Гетисбърг, не му помагаша.

Последния път, когато беше тук, бе едва на двайсет и две години. Тъкмо бе завършил колежа за филмово изкуство и беше изпълнен с велики идеи да промени киното. Бъди посети този исторически град, отбелязал повратната точка на Гражданската война, и засне документален филм, използвайки петте хиляди долара, които бе спестил, докато работеше през ваканциите. Даде всичко до последния цент, но успя да устои на предизвикателството. Филмът се казваше „Двата ястреба на Гетисбърг“ и се разказваше за Гражданската война, като тук-там се промъкваша социално-икономическите и расовите проблеми в живота на Америка сто години след битката. Бъди бе проследил съдбата на двама души — чернокож войник от Съюзническата армия на име Евън Хоук^[1], загинал, бранейки крехка, но изпълнена с надежда мечта, и на правнука му, Рубен Хоук, работник във фабрика в Гетисбърг. Животът на Рубен не бе осъществил нито една от мечтите на працядо му. Сид Шийнбърг бе нарекъл филма „седемдесет минути забележително киноизкуство“ и го бе сравнил с първия филм на Спилбърг, който му бе спечелил място като режисьор в телевизията. Но Бъди се страхуваше да режисира отново. Това беше първият му холивудски компромис, когато предпочете да избира, вместо да произвежда.

Тогава режисирането на голям, касов филм още беше само мечта, но Бъди откри, че му харесва да не поема цялата отговорност за онова, което прави. Ако си режисьор и филмът се провали, ти си виновен за всичко. Но ако си продуцент, има много хора, на които можеш да прехвърлиш вината. Сценаристът винаги беше най-удобната и лесна мишена. Бъди бе стоварвал вината върху мнозина сценаристи. По едно време беше толкова зает с тази дейност, че се чувстваше като магьосник.

Лека-полека, с течение на годините, Бъди се превърна в бунтар и непукист, издокаран в черно като сутеньор, и се сближи с Хайди и момичетата от бардака ѝ. В Малибу се стичаше безкраен поток от красиви жени, за да декорират и обзавеждат къщата му. Апетитни дългокраки хубавици — манекенки, актриси и всякакви други, които се усмихваха, флиртуваха и хранеха надежди да станат звезди. Бъди се наслаждаваше до забрава на тези удоволствия, но винаги след това се

чувстваше ужасно, сякаш в цялата тази пищна красота имаше скрита зараза, която незабележимо опустошаваше душата с греховността си.

Всички тези чувства го объркваха и той взимаше все повече наркотици, опитвайки се да прогони болезненото самовглъбяване. Двайсет и две годишният режисьор и мечтата му останаха някъде по скалистия път към Холивуд.

Джак Никълсън, когото Бъди боготвореше, го наричаше „върколак“ заради смуглата му кожа и нощния му живот. Но всъщност Бъди съвсем не приличаше на върколак. Дълбоко в себе си той беше едно объркано дете и в минутите, преди да го завладее депресията, ясно виждаше всичко и разбираше безполезността си. Бъди знаеше, че не отива никъде и не прави нищо. Никой нямаше да гледа касовите му филми, когато музиката към тях и костюмите престанеха да бъдат модни. Подобно на Би Джийс и панталоните „чарлстон“, филмите му бяха фокусирани в настоящия момент и това ги определяше като преходни и маловажни.

— Алиша, дай една доза — провикна се той.

Бъди никога не носеше наркотици в себе си. Не можеше да си позволи отново да го арестуват.

— Включете телевизора — заповяда той, за да смени темата и да прогони спомените.

Колкото и да искаше, Бъди никога нямаше да заснеме „Търсещият“, защото се страхуваше, че няма да спечели пари. Той не можеше да понася мисълта, че ще направи боклук. Бъди искаше винаги да печели. Той беше бунтар.

— Трупове в Форт Детрик още не са идентифицирани — каза красивата говорителка от екрана. — Но хората, които са били застреляни, явно са проникнали във военната база с влака с провизиите. Какво са правили в лабораторията в сграда номер 1666, все още е загадка за лекарите, но източници, близки до разследването, казват, че военните учени се опитват да установят причината за взлома по химичните вещества и материалите, използвани там. Нападателите са убили двама войници и са оставили четирима мъртви съучастници, после откраднали джип и избягали, разбивайки главния портал на Форт Детрик. Армията още има медицински институт там, но по-голямата част от инвентара е била извадена от употреба преди десет години.

Бъди се втренчи в екрана и депресията му се засили. Имаше чувството, че носи на гърба си стотици килограми. Дали Крис и Стейси бяха сред мъртвите? Дали сега всичко зависеше от него? Той бе обещал пред себе си, че няма да се откаже, и тази клетва му даваше сили, но от друга страна, цял живот бе кръшкал, беше се изплъзвал и си бе приписвал чужди заслуги. А сега бе изправен пред силен и страшен противник. Това не бяха филмовите критици с техните иронични подигравки, а откачени фанатици с биологични оръжия и автоматични пушки. Бъди се почувства като пиле, което се пече на бавен огън и се смалява с всяка изминала минута.

— Излизаме от Гетисбърг. След половин час ще бъдем в Харисбърг — тихо каза Рейс.

Бъди не го чу.

— А после? Още ли искаш да отидем на онази разпределителна гара? — настоя Рейс.

Бъди мислеше за Крис и Стейси — смели, всеотдайни, решителни и вероятно мъртви.

— Какво ще кажеш? — попита Рейс.

— Моля?

— Попитях дали още искаш да отидем на разпределителната гара в Харисбърг?

Бъди погледна едрия каскадьор, после и останалите в караваната. Лицата им изразяваха странна безучастност. Повечето мислеха, че това е поредната му фантазия — престрелка с боя, която ще го накара да се почувства герой, но че няма нищо опасно. Безизразните им лица говореха, че се съмняват дали ще намерят Кинкейд и че Бъди всъщност не търси неприятности, а само иска да се прави на герой, за да се хвали после в Холивуд. „Помниш ли, когато преследвахме онзи откачен скапаняк, шибания проповедник? Провървя му на копелето, че не го настигнах да му взривя задника.“

— На разпределителната гара в Харисбърг ли, Бъди? — повтори Алиша, погледна го и за пръв път видя на лицето му странното изражение на объркано дете.

— Да — промълви Бъди.

Рейс кимна на Джон Малката мечка, който превключи на висока скорост. Излязоха от Гетисбърг и се отправиха към Харисбърг и към странния сблъсък на Бъди със съдбата.

---

[1] Ястреб (англ.). — Б. пр. [↑](#)

49. РАЗПРЕДЕЛИТЕЛНАТА ГАРА

Синьо-бялата каравана пристигна в Харисбърг няколко минути след дванайсет на обед и спря на паркинга до разпределителната гара.

Бъди още седеше на командирския стол и се опитваше да се превъплъти в образа на боец, както правеше в Малибу преди престрелките с боя. Той сядаше, издокаран в камуфлажното си облекло за петстотин долара, обясняваше правилата и разпределяше участниците, като се грижеше най-добрите да са в неговия отбор. Но сега не знаеше какво точно да направи и как дори да започне да дава указания на групата си. Мислеше само за ужасяващото усещане, което бе изпитал, когато във Ванишинг Лейк върху джипа се изсипа градушка от деветмилиметрови куршуми. Той се загледа навън през предното стъкло на караваната и видя стотици цистерни от неръждаема стомана — сигурно бяха пълни с бензин или петрол.

— Какво искаш да направим, Бъди? — бодро попита Алиша.

— Ами... не знам — произнесе Бъди неприсъщите за него думи и погледна Рейс за помощ.

— Ще отида да огледам наоколо — каза Рейс. — Ще ми кажеш ли по-точно какво да търся?

— Казах ти, че водачът им е със сребристобели коси и всички са облечени като скитници и имат татуировка ПТВА на ръцете. И вземи оръжие — отговори Бъди.

— Не е необходимо. Само ще огледам — провлачено каза Рейс, слезе и тръгна към редиците цистерни.

— Онзи Кинкейд е гадно копеле — предупреди Бъди. — Не можем да рискуваме. Най-важното е аз да ръководя операцията от караваната. Тук ще бъде командният ни център. Ще поддържаме радиовръзка и ще ви казвам какво да правите.

— Добра идея — каза Алиша и завъртя очи към тавана.

Зачакаха Рейс да се върне. Мина почти половин час. Бъди крачеше из тапицирания с плюш команден център и оглеждаше хората си. Както винаги, лицето на Джон Малката мечка беше безизразно и не издаваше мислите и чувствата му. Били Тюлена, чернокожият

каскадьор, когото Бъди бе използвал в десет филма, невъзмутимо редеше пасианс. Алиша Профит четеше списание. Бъди обаче потрепваше нервно.

— Хванали са Рейс. Знаех си! — изведнъж извика той. — Нали само щеше да огледа наоколо? Мина половин час, по дяволите! А него го няма. Е, добре... Хванали са Рейс. Сега сме с един по-малко. Трябва да организираме нещо. Лично аз мисля, че ако са убили Рейс, трябва да се свържем с полицията. Алиша, обади им се.

Тя извади клетъчния телефон и започна да набира номера на „Справки“, когато вратата изведнъж се отвори и на прага застана Рейс. Бъди се стресна, отскочи назад и удари крака си в масата.

— Тук са. Над трийсет души. В другия край на разпределителната гара. Първо видях една група край административната сграда. Ровеха в боклука и вадеха някакви хартии. Проследих ги и видях останалите под един насип от другата страна на голямата водонапорна кула — каза Рейс.

— Търсят индигови копия — рече Бъди, демонстрирайки знанията си, придобити през двата дни с Крис Кънингам.

— Какво? — попита Алиша.

Търкайки с ръка ударения си крак, Бъди обясни как изхвърлените копия на пътните листове могат да бъдат използвани, за да се избере подходящ влак за пътуване.

— И имаш право, че са въоръжени — добави Рейс. — Имат цяла артилерия. Преброих най-малко шест-седем автоматични оръжия...

— Още ли искаш да се обадя в полицията? — попита Алиша.

Бъди кимна.

— Тактически това е правилният ход.

— Въпросът е там, че те сякаш се готвят да тръгнат нанякъде. Щом изровиха хартиите от боклука, настъпи раздвижване.

— Накъде тръгнаха? Отдалечават ли се от нас? — мрачно попита Бъди.

— Мисля, че тръгнаха натам.

Рейс посочи североизточната част на разпределителната гара.

— Добре, Алиша, обади се на ченгетата. По-добре аз да остана тук и да говоря с тях. Джон, Рейс и Били, вие вземете оръжия и тръгвайте. Не изпускайте от поглед тези бандити. След като разберете къде отиват, се върнете тук да обсъдим положението.

— Бъди, не че имам нещо против, но щом ще викаме ченгетата, предпочитам да не ме хванат с автоматично оръжие в ръце — каза Рейс.

— Ако ще се държиш като пъзльо, мястото ти не е тук — скастри го Бъди.

— Ти се криеш в караваната, задник такъв! — ядоса се Рейс и изведнъж атмосферата се вледени.

Всички се вцепениха, очаквайки Бъди да избухне. Членовете на екипа му никога не поставяха под съмнение нивото на тестостерона на шефа си.

— Виж какво, Рейс, не се крия, по дяволите — спокойно каза Бъди и всички си поеха дъх и леко се отпуснаха.

— Някой трябва да ръководи операцията, иначе ще настъпи пълен хаос. Не се тревожи за автоматичното оръжие. Аз имам разрешително за търговия с оръжие. Ще кажа на ченгетата, че снимаме филм... Всички обичат филмите.

Бъди се приближи до шкафа и извади снайперска пушка, но нито Джон Малката мечка, нито Рейс или Били не я искаха. Бяха донесли и един картечен пистолет „Узи“ и два „Хеклер и Кох“. Рейс и Малката мечка ги взеха, а Бъди грабна узито. Караваната се изпълни със звуците на добре смазани оръжия, когато всички започнаха да ги проверяват и зареждат. Бъди раздаде радиопредаватели и заповяда:

— И така, излизаме. Използвайте осемнайсети канал за връзка. Алиша, обади се на ченгетата.

Тя набра номера на полицията и след като обясни на пет-шест души кой е Бъди, най-после се свърза с отговорника за връзките с обществеността и даде телефона на режисьора.

— Филм ли ще снимате? — развълнувано попита полицаят.

— На разпределителната гара възникна проблем — поправи го Бъди. — Има въоръжени скитници и мисля, че веднага трябва да изпратите хора тук.

— Филм за въоръжени скитници? — попита полицаят, който още не можеше да разбере за какво става дума.

— Виж какво, задник такъв, това не е филм, а реалност, разбра ли? Моите хора се опитват да овладеят положението, но ни трябва полицейски подкрепления.

Изведнъж се разнесоха изстрели от автоматично оръжие и свистене на рикоширащи куршуми. Сърцето на Бъди подскочи.

— Какво става, мамка му? Чу ли? — изкрещя той по телефона.

— Не, господине... Какво има?

Стрелбата продължи. Бъди видя, че Рейс Уокър бяга като обезумял. После Рейс се олюля и падна. Дясната страна на гърдите му се обагри в кръв.

— По дяволите! Улучиха Рейс — измърмори Бъди и изпусна телефона.

— Направи нещо, Бъди! — извика Алиша. — Те убиват Рейс.

— Какво? — попита Бъди.

Чуха се още изстрели, последвани от пронизително свистене на куршуми.

— Те умират! Трябва да им помогнем! — изкрещя Алиша, изтича до шкафа и започна да рови из оръжията.

Бъди се почувства пълен глупак. Когато Алиша тръгна към вратата, той я сграбчи, обърна я към себе си и изтръгна от ръцете ѝ автоматичния пистолет „Браунинг“.

— Обади се пак на полицията! Кажим веднага да дойдат — заповяда Бъди, после, без да знае защо и какво се надява да постигне, излезе от караваната. — Мамка му, това е лудост!

Той се хвърли на земята и се скри зад задното колело.

— Отиди да видиш как е Рейс! — извика Алиша, която се подаде на вратата и гневно го погледна.

— Добре, добре — рече Бъди, зареден с енергия от презрението и очевидното ѝ разочарование от него.

Той тръгна по релсите към Рейс Уокър и го намери в локва кръв. Каскадъорът се опитваше да стане, но нямаше сили.

— Не мърдай — заповяда Бъди и погледна раната му. — Мамка му, изглежда ужасно.

— Ей там, на около сто и петдесет метра, има две редици вагони. Джон отиде натам от страната на насипа. Не знам какво се случи с Били. Хората на Кинкейд са се качили на цистерните и се опитват да ги отворят.

— Да ги отворят? Кое?

— Цистерните. Мисля, че вътре има мляко. Вагоните са хладилни. Имат рисунка на крава. — Рейс говореше през стиснати

зъби. — Трябва да повикаш помощ. Много са.

— Първо трябва да ти намеря безопасно място. Бъди взе оръжието на Рейс и използвайки дулото, отвори вратата на товарния вагон, до който стояха. Вътре имаше щайги. Бъди преметна Рейс на рамо и го прехвърли във вагона, после взе радиопредавателя му и го включи.

— Стой тук — каза Бъди, макар че това прозвуча глупаво, защото Рейс и без това не можеше да отиде никъде.

— Джон, Бъди е... Кажи нещо.

Никой не отговори. Проклетите радиопредаватели, които струваха на Бъди цяло състояние, сега не предаваха нищо освен атмосферни смущения.

После пак се чу стрелба от автоматично оръжие, последвана от четири пронизителни изстрела на пистолет.

— Джон, Бъди е. Били, обади се. Отново никой не отговори.

Бъди не знаеше какво да направи. Инстинктът му подсказваше да се скрие под вагона, докато всичко свърши. Но изглежда, го бе завладяла някаква сила, която той не разбираше и не можеше да контролира. И тази сила го караше да тръгне по посока на стрелбата. „Защо правя това?“ — запита се Бъди, но тръгна.

Взе картечния пистолет „Хеклер и Кох“ на Рейс, наведе се и хукна между вагоните. Някъде пред него се чуха приглушени гласове. Бъди забави крачка, промъкна се край товарния вагон, до който беше стигнал, и надникна. Отпред имаше редица хладилни цистерни с рисунка на крава, което показваше, че пренасят мляко.

Сетне изведнъж земята под краката му се разтrese. След миг Бъди осъзна, че вибрациите са предизвикани от куршуми, рикоширащи край него.

— Мамка му! — изкрещя той. — Простреляха ме!

Той се хвърли встрани, претърколи се и започна да стреля напосоки, без да е сигурен в какво се е прицелил. Стреляше инстинктивно по нещо, което видя да се движи на покрива на една от цистерните. После оттам се свлякоха две тела — скитници с татуировки на бицепсите. Паднаха на земята на десет крачки от него. От дупките, които Бъди бе пробил в цистерната, потече мляко.

— Улучих ги! Улучих ги! — радостно изкрещя той, сетне рязко се обърна, когато куршуми обсипаха вагона, до който стоеше, наведе

се и хукна.

Хвърли се на земята, изпълзя от другата страна и видя още трима души на покрива на друга цистерна с мляко. Бяха отворили капака и изливаха нещо вътре. Бъди вдигна картечния пистолет и изпразни пълнителя по тях. Нямаше резервен пълнител, затова хвърли оръжието и извади от колана си автоматичния „Браунинг“.

Когато се обърна и се прицели, видя, че тримата мъже се свличат по цистерната, оставяйки кървави дири по лъскавия алуминий.

— Очистих ги — с неподправена изненада каза Бъди. — Пречуках ги тия копелета.

И пак побягна приведен, търсейки укритие.

Не знаеше за колко време стигна до североизточния край на разпределителната гара. Сетивата му бяха изострени докрай и адреналинът замъгляваше представата за време.

И изведнъж видя Фанън Кинкейд. Проповедникът стоеше до една цистерна с мляко и гледаше нагоре. Бъди се прицели и стреля, но не го улучи. Фанън рязко се обърна и също стреля. Първият куршум уцели Бъди в стомаха и го повали по гръб, а вторият се заби в десния му крак. Бъди се претърколи и видя, че на покрива на третата цистерна стоят други трима души, които изливат нещо в млякото.

Бъди беше прострелян, но не усещаше нищо. Знаеше, че е ранен смъртоносно, но беше твърдо решен да изпълни мисията си докрай. Вдигна немощно дясната си ръка и стреля по мъжете на покрива на третата цистерна, но не ги улучи. В долната част на цистерната зейнаха няколко дупки, откъдето бликна мляко. Фанън насочи деветмилиметровия си пистолет и стреля по Бъди, който видя пламъка от дулото на оръжието му и почувства пронизителна болка в рамото. После тялото му се разтърси от още няколко куршума, които пробиха смъртоносни дупки в бъбреците, белите дробове и черния му дроб.

Бъди се намираше в къщата, висяща на километър и половина над каньона. Двамата с Майк вървяха по решетките и също както преди, не падаха.

— Сега най-после можем да правим всичко, което винаги сме искали, татко — каза Майк. — Ще ходим на дълги разходки и ще споделяме чувствата си. Ще бъдем баща и син, но и най-добри приятели.

Стигнаха до басейна, висящ на хиляди стъпки над плодородната долина, застанаха на решетките и се вторачиха в зашеметяващата гледка.

— Ела, татко, ще ти покажа пътя — каза Майк и го хвана за ръката.

И Бъди и синът му се понесоха като ангели над зелената долина, обляна в мека бяла светлина.

50. ЖЕЗЪЛ ЖЕЛЕЗЕН

Фанън проповядваше от Откровението на Йоана. Членовете на Християнския хор бяха под един мост близо до железопътната линия, на около двацет и пет километра южно от разпределителната гара в Харисбърг, където бяха оставили четирима мъртъвци, сред които Рандъл Рейдър, Ангела на пергамската църква. Декстър ближеше раната на ръката си.

— „И ще ги пасе с жезъл железен; като глинени съдове ще се строшат“ — четеше Кинкейд от Откровението на Йоана 2:27, след като половин час бе говорил против американското правителство.

Последователите му стояха в прахоляка под железопътния мост и мълчаливо слушаха, всеки потънал в мислите си.

Декстър бе започнал да се примирява с неизбежната си смърт. Той образно си представяше края на живота си. Но наред с това го завладя и отдавна сдържан гняв и негодувание.

Фанън затвори Библията и я сложи в раницата си, сетне свали очилата без рамки, внимателно ги пхна във вътрешния си джоб и огледа паството си.

— Не можахме да отровим негрите и евреите, но все още имаме възможности за избор. Трябва да извършим едно последно бойно действие. Ще атакуваме Сатаната в свърталището на бесовете и нечистите духове. Във Вашингтон.

— Моля? Какво? — попита Декстър.

— Чу какво казах, грешнико.

— Да атакуваме Вашингтон, окръг Колумбия? Това ли каза? — Декстър не вярваше на ушите си.

— Точно така. Ти имаш най-голяма заслуга за провала ни, но сега маршрутът ни е предопределен. Само трябва да следваме очертаания от Бога път. „От устата Му излизаше остър меч, за да поразява с него народите; Той ще ги пасе с железен жезъл.“^[1]

— Неприятно ми е да го кажа, но във Вашингтон, окръг Колумбия, има повече полиция и въоръжени военни сили, отколкото

във всеки друг град на света. Там има над деветнайсет полицейски и военни агенции, вариращи от армията до ФБР и ченгетата в парковете.

— Победата ми е обещана в Откровението на Йоана — заяви Фанън.

— Откровението на Йоана? Това е единствената книга, която са прочели задници като теб и Дейвид Кореш^[2]. — Декстър преминаваше границата. Гласът му стана писклив. Не можеше да се овладее. — Планът да се отровят евреите и чернокожите беше лудост. Слава Богу, че онзи тип с картечния пистолет „Хеклер и Кох“ в Харисбърг го осуети. Прионите са или на земята, или изтичат през дупките от куршуми в цистерните. Ченгетата и адмирал Зол ще разберат какво си намислил. Онзи тип, който и да беше, сложи край на революцията ти, Кинкейд!

— Преподобни Кинкейд! — извика Фанън.

— Щом аз не съм доктор, и ти не си преподобен. Не съм виждал сертификата за ръкополагането ти.

В очите на двамата блестеше безумие. Фанън бавно се изправи, извади пистолета си и го насочи към Декстър.

— Това е отговорът ти на всичко, нали? — развилня се Демил. — Застрелваш, убиваш и унищожаваш всичко и всеки, който не е съгласен с теб. Откровението на Йоана! Знаеш ли, че тази книга е писана триста години след смъртта на Исус? Знаеш ли? Повечето теолози не я понасят. Това е лудост!

Членовете на Християнския хор ги гледаха стъписани. Декстър бе отишъл твърде далеч, за да спре.

Фанън го прикова с поглед. Във вманиачените му очи се четеше ужасяваща злоба и лудост.

— Откровението на Йоана не е част от Библията. Това е безумие, написано от смахнат! — изкрещя Декстър.

Фанън освободи предпазителя.

— Хайде! Давай! — предизвика го Демил. — Всичко е по-добро от този живот.

— „Ето, ида скоро; и отплатата Ми е с Мене, за да въздам всекому според делата му. — Очите на Кинкейд блестяха. — Аз съм Алфа и Омега, Начало и Край, Първият и Последният.“^[3]

После, без да добави нито дума повече, Фанън натисна спусъка.

Декстър политна назад и падна в прахоляка. На дясната страна на лицето му, където го бе улучил куршумът, зейна огромна дупка. Лявата половина беше отнесена.

— „И ако някой отнеме нещо от думите на книгата на това пророчество, Бог ще отнеме дела му от книгата на живота.“ Откровението на Йоана 22:19 — рече Фанън Кинкейд и се обърна към членовете на Християнския хор. Скитниците бяха втрещени от насието, на което бяха станали очевидци. Никой не се приближи, нито погледна тялото на Декстър Демил. — Съберете си багажа. Тръгваме. Трябва да извършим Божието дело.

---

[1] Откровението на Йоана 19:15. — Б. пр. ↑

[2] Дейвид Кореш (1959–1993), предводител на сектата „Давидова клонка“. ФБР решават да претърсят сградите на сектата, разположени недалеч от тексаския град Уейко, тъй като имат сведения, че там се крие нелегално оръжие. Членовете на сектата ги посрещат с градушка от куршуми и убиват четирима агенти, после се барикадират в лагера си в продължение на 51 дни. ФБР решава да засили натиска върху Кореш чрез употреба на сълзотворен газ. Двама членове на сектата, вероятно по заповед на Кореш, подпалват дървените постройки. От намиращите се вътре хора — според Кореш 95 души, от които 17 деца — оживяват само деветима. Кореш също намира смъртта си в пламъците. — Б.пр. ↑

[3] Откровението на Йоана 22:12, 22:13. — Б. пр. ↑

51. РАЗЛЯНО МЛЯКО

Мотелският комплекс се наричаше „Синята жаба“ и се намираше в покрайнините на Фредерик, Мериленд.

Крис и Стейси бяха в бунгалото в края на пътеката, до пресъхнало речно корито. Стаята беше чиста, но малка. Бяха се изкъпали и бяха изпрали дрехите си и сега седяха по бельо и ги чакаха да изсъхнат на радиатора в банята.

Говорителката по телевизията каза, че включва сензационен репортаж.

— Прехвърляме се в Харисбърг, Пенсилвания.

На екрана се появи висок мъж с прошарени коси — Уилтън Пиърс, началник на полицията в Харисбърг. Той се прокашля, сетне започна да чете от напечатан текст.

— Холивудският режисьор Бъди Бразил беше убит в престрелка, състояла се преди час на местната разпределителна гара. Той явно е дошъл тук с членове на филмовия си екип, за да спре атака с биологично оръжие. Загинаха и още трима мъже с неустановена самоличност, които, изглежда, са членове на престъпна секта на име ПТВА. Четвърти член на сектата е починал в болницата в Харисбърг. Рейс Уокър, каскадьор от екипа на господин Бразил, е тежко ранен и също се намира в болницата в Харисбърг. Според членовете на екипа му, господин Бразил е дошъл тук след странното отвлечение на тялото на мъртвия му син от моргата в Санта Моника, Калифорния. Трупът е бил откраднат по време на аутопсията, която трябвало да установи дали Майкъл Бразил е бил заразен със смъртоносно биологично оръжие. По всичко личи, че господин Бразил се е опитал да попречи на сектантите от ПТВА да изсипят това заразно биологично вещество в цистерните с мляко, предназначени за Детройт и Ню Йорк. Ще знаем какво точно е било токсичното вещество, когато учените от Центъра за контрол и превенция на заболяванията и екипът по отбранителни биологични оръжия от Форт Детрик, Мериленд, анализират млякото. Преди да умре, четвъртият прострелян член на ПТВА каза на полицията, че се готвели да атакуват Сатаната. Оттук насетне ФБР

поема разследването и трябва да отправяте въпросите си към тях. Това е всичко. Крис намали звука и се вторачи в екрана.

— Господи. Горкият Бъди. Но как е разбрал, че са там?

Стейси не каза нищо. Двамата дълго мълчаха.

— Питам се дали Кинкейд е един от убитите — каза Крис.

Стейси пак не отговори.

— Или Декстър. Къде ли е Декстър Демил? Стейси седеше с наведена глава.

— Не мога да повярвам, че Бъди е участвал в престрелка с онези мръсници. Ако е така, той е спасил живота на много хора. Загинал е като герой — добави Крис.

Изведнъж Стейси стана, приближи се до телефона, взе слушалката и набра някакъв номер.

— На кого се обаждаш? — попита Крис, но тя не го погледна.

Уендъл Кини вдигна слушалката. Той беше в малкия си апартамент близо до университета, на една пресечка от факултета по естествени науки. Микробиологът също гледаше новините.

— Уендъл, видя ли новините?

— Да.

— Изследва ли контейнерите, които ти изпратих? — Стейси едва се владееше.

— Да... Върху дунапрена има отпечатыци от мастило. Доколкото можах да разбера, контейнерите са съдържали приони, но не са били генетично насочени, а...

— Още ли са в теб? Нали не си ги изпратил в Центъра за контрол и превенция?

— Още са в мен — тихо каза възрастният учен. — Къде си, Стейси? Тревожа се за теб. Струва ми се, че нещо не е наред.

Крис се приближи до нея и се вторачи в профила ѝ, очертан от оскъдната светлина на лампата с избелял жълт абажур.

— Макс замесен ли е във всичко това? — огорчено попита тя.

Чу се само как Уендъл поема дълбоко дъх.

— Бил е замесен — заключи Стейси. — Помагал е на доктор Демил да разработи биологичното оръжие с приони.

Гласът ѝ беше толкова измъчен, че Крис не можеше да слуша. Сякаш откъсваха части от нея.

— Стейси, нещата не са толкова прости. Не можеш да съдиш никого. Твърде е сложно.

— Това е геноцид, по дяволите! Геноцид! Копелетата във Форт Детрик са превърнали прионите в биологично оръжие, за да атакуват генетично различните групи хора. Макс е работил в Дяволската работилница! Стъклениците с киселинната основа, която променя рН, за да се превърнат прионите в оръжие, са надписани с неговия почерк. Той е работил с Демил по прицелването на прионите. — Гласът ѝ започна да трепери.

— Ако това е истина, тогава защо са го убили? — спокойно попита Уендъл.

— Не знам. Може да се е уплашил. Да се е опитал да се измъкне. Откъде да знам защо са го убили? Но преди шест часа бях в онази лаборатория и видях почерка му. Макс ми каза, че само работел в мозъчния тръст, четял записки и изграждал хипотези, но това са били глупости. Той е помагал биологичното оръжие да бъде насочено към определени генетични групи. Защо не го спря, Уендъл?

Кини не каза нищо.

— Да те вземат дяволите, Уендъл! И ти си замесен в това, нали? — Стейси беше изумена от мълчанието му. — Ние трябва да лекуваме хората, а не да ги убиваме! Науката трябва да прави открития и да лекува. Ти и Макс я изопачихте и унищожихте всичко, в което вярвах!

— Ти не разбираш, Стейси — тихо каза Кини. — За да намерим финансиране, ние трябваше да...

Стейси не чу останалото, защото трясна телефонната слушалка. После седна на леглото и се разплака. Ридаше неудържимо и Крис не знаеше как да я утеши.

Накрая и той седна на леглото и сложи ръка на рамото ѝ.

Тя подскочи, сякаш я удари електрически ток.

— Недей!

— Съжалявам — прошепна Крис и се надигна, но Стейси протегна ръка и го спря.

— О, Боже, Крис! Господи... Толкова много го обичах. Как е могло да стане така?

Той не каза нищо, а тя продължи да риде. Крис я прегърна и я притисна до себе си. Риданията разтърсваха тялото ѝ. Двамата дълго седяха на леглото.

Стейси плачеше, но в същото време едва сдържаше гнева си, насочен срещу предателството и всичко, което бе обичала у покойния си съпруг. Освен това си спомняше Макс и нежните му ласки.

Подсъзнателно усещаше как Крис я гали по гърба, опитвайки се да я утеши, както правеше Макс. Изведнъж гневът ѝ угасна като свещ на вятъра и я завладяха силни чувства. Докато Крис утешително шепнеше в ухото ѝ, Стейси усети ритмичните удари на сърцето му. Сетне почувства нещо друго. Непогрешимо. Обзе я страст, която внезапно превърна гнева ѝ в сексуална възбуда. Тя изпита желание да унищожи всичко, останало от Макс, и да се освободи от лъжите и нечестността му. Знаеше, че е разстроена и объркана, но изпитваше сексуална възбуда. Тя вдигна глава и целуна Крис по устата.

Той се дръпна толкова бързо, че я стресна, и попита:

— Какво правиш?

Изражението му беше напрегнато и изтерзано.

— Нуждая се от теб — отговори Стейси и в очите ѝ пак бликнаха сълзи.

— Не...

— Знам, че ме намираш за привлекателна.

В забележката ѝ прозвуча предизвикателност и необоснован гняв.

— Да, наистина мисля, че си една от най-привлекателните жени, които съм виждал. Но това не е редно, Стейси. Не можеш да си го върнеш на Макс, като използваш мен. Той е мъртъв. Не искам да започнем по този начин.

После ще се чувстваш леснодостъпна. Ще мразиш и мен, и себе си.

Изражението ѝ се промени. Тя се чувства засрамена и потисната.

— Той е бил човек, Стейси. Направил е погрешен избор... като мен. Като капитан Десилва. Хората не са съвършени. Аз се опитах да бъда съвършен и не успях. Просто трябва да направим онова, на което сме способни.

В същия миг Крис почувства странен душевен покой. Докато се опитваше да утеши Стейси, той изведнъж разбра нещо за собственото си емоционално заболяване.

Мигът на възбуда премина и Крис отново я притисна в обятията си. Стейси сложи глава на рамото му и той усети, че тялото ѝ трепери. После мускулите ѝ се отпуснаха и тя се притисна до него.

— А аз очаквах много повече — прошепна Стейси.

52. ДЕРАЙЛИРАНЕ

Квартирата на адмирал Зол се намираше в една стара ферма. Имотът бе продаден на американската армия през 1952-ра, но къщата беше строена през 1772-ра година, преди Революцията. Правоъгълната двуетажна сграда имаше осем стаи и две бани и се извисяваше като овдовяла кралица в югоизточния край на Форт Детрик. Над двойните прозорци и големите веранди бе надвиснал заострен покрив с кули.

Адмирал Зол харесваше къщата в архитектурно отношение, но смяташе, че в нея се живее трудно. Малките стаи не подхождаха на величествената му походка и представителното му телосложение. Но фермата бе служила за квартира на персонала на Форт Детрик почти половин век, затова, за да спази традицията, той живееше тук от шест години, откакто съпругата му почина.

Зол се прибра в девет вечерта. Беше капнал от умора. След като издаде заповедта за елиминирането на Стейси Ричардсън и Крис Кънингам, той се отби в лазарета на базата, за да зашият веждата му. После отиде лично да огледа лабораторията за невротрансмисии. Доколкото видя, нищо не беше откраднато. Но Зол още се притесняваше за твърдението на госпожа Ричардсън, че Демил е взел мостра от приона „Бледия кон“, която е скрил на дъното на Ванишинг Лейк.

Денят беше дълъг и тежък. Освен неприятностите със Стейси Ричардсън и капитан Кънингам, Зол бе контролирал изнасянето на хилядите литри смъртоносни биологични оръжия, които бяха изпомпани от старите, течащи варели и вкарани в специално направените цистерни за токсични отпадъци на Белия влак. Товарът щеше да мине през Мериленд и Апалачите и да отиде в Южен Тексас, където щеше да бъде изхвърлен в недрата на земята и да изчезне завинаги.

Зол бе довел екип от доброволци от Делта Форс, които запушиха празните варели и ги увиха в найлонови чували, предназначени за индустриални отпадъци. После изсмукаха въздуха, докато тежките найлони не залепнаха за контейнерите, натовариха ги на камиони,

закараха ги в източната част на Форт Детрик и ги хвърлиха в дълбока дупка, изкопана преди два дни.

На вратата се позвъни и Зол тръгна по тясното извито стълбище. Старите чамови дъски скърцаха под краката му. Той отвори външната врата и видя полковник Читик, преоблечен в чиста униформа. Наскоро избръснатото му лице разцъфна в уморена усмивка.

— Току-що ми се обадиха. Комисията по разследването ще бъде тук в девет часа утре сутринта. Двама сенатори и няколко души от Центъра за контрол и превенция на заболяванията в Атланта.

— И не са наши хора, нали?

— Не са. Този екип ще изпълнява строго задачата си.

— Ела да пийнем нещо. Денят беше тежък.

Читик кимна. Никой от двамата не искаше да обсъжда нахлуването в лабораторията и ликвидирането на госпожа Ричардсън и капитан Кънингам. Моментът беше критичен за взаимоотношенията им. Сега повече от всякога всеки беше опасен за другия.

Влязоха в старата къща. На стените имаше картини, изобразяващи земеделски сцени. Зол пусна лед в две чаши, после наля шотландско уиски. Двамата вдигнаха на здравица, спогледаха се и отпиха от двайсет и пет годишното уиски.

— Какво мислиш за онази бъркотия в Харисбърг? — попита Читик. — Убити са четирима членове на ПТВА, значи трябва да има връзка с онова, което стана тук.

Зол остави тежката кристална чаша на старинната маса. Тишината в стаята се нарушаваше само от равномерно тиктакане на стенния часовник.

— Зависи какво ще намерят нашите хора в Харисбърг в цистерните с мляко. Каквото и да стане, ще протакаме работата.

Читик също остави празната си чаша и се усмихна.

— Мисля, че днес отървахме кожата.

Адмиралът изсумтя, после се приближи до вратата и я отвори. Читик излезе, но се обърна.

— Приключихме във Ванишинг Лейк. Донякъде приключихме и тук. Това означава, че Дяволската работилница не функционира.

— Не за дълго, полковник. Политическият климат се променя. Господ да благослови онова смахнато копеле Саддам. Колкото повече ни заплашва с биологични оръжия, толкова по-вероятно е нашето

правителство отново да започне научните разработки. А през това време имам няколко университетски лаборатории, които ще продължат изследванията. И военноморски институт на един остров в Южния Тихи океан, който ще бъде добра база за операции. Тези неща са твърде важни за оцеляването на нацията ни. Това са единствените тактически и стратегически оръжия, които ще имат смисъл в новото хилядолетие. Трябва да намерим хора за тази операция, докато проклетият Конгрес и президентът се вразумят.

— Да. Напълно съм съгласен с теб — каза Читик, но си помисли, че е време да поиска прехвърляне. Имаше странното чувство, че политическите перспективи на Зол са изчерпани.

— Да — изръмжа Откачения ас с недружелюбния си дрезгав глас, после затвори вратата пред лицето на полковник Лорънс Читик.

* * *

Товарният влак, състоящ се от сто вагона, се движеше през Апалачите. Линията минаваше през тесен проход, после се изкачваше на върха, спускаше се надолу, продължаваше през Джорджия, Арканзас и Източна Оклахома и свършваше в Тексас. Машинистът Калвин Хикман работеше по този маршрут от две години. Познаваше добре пътя и караше бързо.

Вагоните превозваха предимно селскостопанска продукция и строителни материали и всички бяха предназначени за Атланта. Влакът бе прехвърлил билото и се движеше надолу по склона. Хикман бе сложил ръка на ръчната спирачка и наблюдаваше манометъра, така че не видя първата предупредителна червена светлина на семафора, която показва, че стрелката отпред току-що е била отместена. И не чу нищо, защото предупредителните камбанки на сигналната система бяха изключени. Но дори да бе забелязал нещо, той караше твърде бързо, за да може да спре. Освен това влакът беше много тежък и се носеше надолу по склона с висока скорост.

След километър и половина отново блесна предупредителна светлина. Хикман се стресна и мигновено натисна лоста за спирачките. Разнесе се пронизително стържение на метал.

— Мамка му! — изруга Калвин. Влакът можеше да дерайлира.

Погледна през страничното стъкло и видя, че няколко души бягат покрай релсите. Отначало помисли, че са скитници, но после осъзна, че бягат, опитвайки се да се отдалечат колкото е възможно повече от обречения влак. Те знаеха, че влакът ще дерайлира!

Последният мъж, когото Калвин Хикман видя, беше висок скитник със сребристобели коси. Стоеше до железопътната линия и беше единственият, който не бягаше, а сякаш четеше на глас от отворена Библия.

Калвин разбра, че тези хора са преместили стрелката. Шефовете често го бяха предупреждавали, че членовете на ПТВА нападат товарни влакове и после ги обират.

Локомотивът мина покрай последния червен семафор и Калвин усети, че колелата излизат от релсите. Влакът се движеше с осемдесет километра в час. Локомотивът заора в земята и Хикман удари лошо главата си в металното табло.

Вагоните започнаха да се блъскат един в друг, да излизат от релсите и да прекършват околните дървета като клечки. Разнесоха се трясъци и стържене на метал.

Над петдесет вагона се сгромолясаха по планинския склон. Въздухът се изпълни с пушек, пепел и прахоляк.

Фанън вдъхна мириса на катастрофа и каза:

— „И чух глас от небето да ми казва: напиши: блажени са мъртвите, които умират в Господа отсега. Да, казва Духът, нека починат от трудовете си: делата им вървят заедно с тях.“

Сетне затвори Библията, свали очилата си и ги сложи в джоба си.

Фанън Кинкейд стоеше само на метър и половина от релсите, но по някаква причина, известна само на Господ или на Дявола, като по чудо остана невредим.

53. ВЪЗМЕЗДИЕ

Крис и Стейси пътуваха на югоизток, към Балтимор, на влак, който имаше само трийсет вагона и се движеше бързо. Бяха се настанили в един празен вагон в средата на композицията. Бяха чули за голямата катастрофа в Апалачите, в която бяха загинали машинистът и огнярят и бяха ранени още няколко души. Мълвата за катастрофата се бе разпространила като горски пожар.

— Тревожиш се за дерайлирания влак, нали? — попита Стейси.

— Да. Нещо ми подсказва, че това е работа на Кинкейд.

— Но защо? Защо влак, пълен със строителни материали и селскостопанска продукция?

— Може би, за да блокира прохода. Трябва да намеря железопътна карта.

— Защо?

— Казал е, че ще атакува Сатаната. Кой е Сатаната?

— Не знам. Предполагам, че е нещо, което Кинкейд мисли за зло.

— Той е ветеран от войната във Виетнам, който е бил изолиран от обществото, затова кой е Сатаната?

— Саддам Хюсеин казва, че Сатаната е Америка.

— И по-точно Вашингтон, окръг Колумбия.

— Затова ли искаше да пътуваме с този влак, на изток?

— Повярвай, тази история не е свършила. — Злокобният му тон убеди Стейси, че Крис има право. Той я погледна. — В Александрия, точно на границата между Мериленд и Вирджиния, има голяма разпределителна гара. Не съм минавал оттам, но казват, че персоналът бил дружелюбно настроен. Изглеждаме добре и може би началникът на гарата ще ми позволи да видя железопътната карта.

— Мислиш ли, че ще ти я покаже?

— Може би... ако ти му се усмихнеш.

— Това е политически неправилна идея — закачливо каза Стейси.

— Ще помагаш ли, или ще стоиш със скръстени ръце? — усмихна се Крис.

Влязоха в разпределителната гара в Александрия, като се промъкнаха покрай оградата, за да не ги видят патрулиращите пазачи. Накрая стигнаха до сградата, където се намираше кабинетът на началника.

Крис потропа на дървената врата. Отвори им двацет и няколко годишно чернокосо момиче със стройна фигура и тесни джинси. Усмивката му беше широка и привлекателна.

— Здравейте — весело каза тя.

— Здравейте — рече Крис. — Търся началника на гарата.

— Пред вас е.

Крис се вгледа в нея, видя бръчици около устата и ъгълчетата на очите, и реши, че е поне на трийсет и няколко. Тя му се усмихна и той отвърна със същото.

— Работя по застраховката на няколко изчезнали въздушни възглавници и радиоапарати — каза Крис. — Загубихме ги от товара с автомобили, който беше доставен преди два дни в окръг Колумбия. Стереоуредбите и въздушните възглавници са изтръгнати от колите. Мислим, че са го направили ПТВА. Питам се дали може да погледна картата на местната железопътна система. Искам да добия представа накъде са отишли.

— Имате ли документ?

Крис бръкна в портфейла си, извади карта и ѝ я даде.

— Вие сте Ал Клегман, застрахователен агент, така ли?

— От плът и кръв.

— Не ми приличате много на Ал Клегман — усмихна се тя.

Стейси видя, че младата жена харесва Крис, и изпита ревност, която я изненада със силата си.

— Мога да се обадя в офиса и да поискам карта оттам, но след като сме тук, помислих, че ще е по-лесно и бързо да...

— Знаете ли телефонния номер на офиса си?

— Проверявате ли ме? — усмихна се той.

— Щом искате да видите железопътната карта.

— Номерът е 555-7890. Искате ли факса и електронната ми поща?

Младата жена му върна картата и каза:

— Влезте, Ал. Казвам се Силвия. А коя е дамата?

— Аз съм Ленора Клегман — приветливо се усмихна Стейси. — Отивахме да обядваме и сетне да подремнем.

Силвия ги погледна замислено, после се обърна и ги заведе в малкия си кабинет.

— Чухте ли за дерайлирания влак в Апалачите? — попита Крис.

— Няма начин да не разбере. Цялото движение се обърка.

— Кой мислите, че го е направил?

— Проклетите ПТВА. Поне така пише в доклада на диспечера. Ето я картата.

Крис се вторачи в картата, запамети конфигурациите на железопътните линии и кимна.

— Добре. Много ми помогнахте. Благодаря — каза той, после се обърна към Стейси. — Хайде, мила, време е да хапнем нещо и да намерим мотел.

— Колко си романтичен — усмихна се Стейси и двамата тръгнаха към вратата.

— Между другото — рече Силвия, — не можахте да ме заблудите.

Крис се обърна.

— Вие не сте женени, а имате тайна връзка.

Той се усмихна, после двамата със Стейси излязоха от кабинета.

— Номерът с картата на застрахователя беше много хитър — каза тя.

— А ти с твоето „да подремнем“?

— Тя беше на път да скочи и да те изнасили. Трябваше да направя нещо.

Крис се ухили.

Кой, по дяволите, е Ал Клегман? — попита Стейси.

— Не си спомням. Вероятно някой застрахователен агент, с когото съм се запознал, когато Кениди беше болна. Визитната му картичка беше в портфейла ми, затова запомних номера, докато идвахме насам.

Стигнаха до един парк и седнаха на дървена маса за пикник. Крис извади от джоба си лист хартия и попита:

— Имаш ли нещо за писане?

— Червило.

Стейси му го даде и Крис започна да рисува карта.

— Тук железопътната линия минава през Апалачите. Това е проходът. Всеки влак, отиващ на юг от Ню Йорк, Филадельфия или Балтимор, трябва да мине по тази линия. Освен ако не се отклониш през Ню Джърси или през Пенсилвания, с което ще удължиш пътя си с неколкостотин километра, маршрутът през Апалачите е най-краткият, ако искаш да отидеш на юг.

— За какво намекваш?

— Ако Кинкейд е предизвикал дерайлирането на влака в планината, значи е имал основателна причина да го направи и това не е било да открадне ябълки от селскостопанския товар.

— А каква?

— Питам се накъде ли е тръгнал Белия влак, който потегли от Форт Детрик. Когато бях рейнджър, чух, че ядрените отпадъци се изхвърлят в Тексас. Ако Белия влак отива на юг и проходът през Апалачите е блокиран, тогава единственият път е през североизточния коридор.

Крис отбеляза маршрута на картата и добави кръстче.

— Какво е това? — попита Стейси.

— Вашингтон, окръг Колумбия. По всяка вероятност Белия влак ще мине през столицата. Това е единственият път за Юга.

Той ѝ върна червилото и двамата се вторачиха в картата.

— Но на Белия влак има въоръжени морски пехотинци — каза тя. — И над него летят два хеликоптера.

— Да, имаш право. Влакът се охранява строго.

— Възможно ли е Кинкейд да измисли начин да отвлече или да отклони Белия влак за окръг Колумбия и да пусне токсините? Това би било самоубийство.

— Кинкейд е фанатик — рече Крис. — А някои фанатици живеят, за да умрат.

Замислиха се. Накрая Стейси каза:

— Трябва да го спрем.

54. ОТКЛОНЕНИЕ

Белия влак пътуваше по източния склон на Апалачите, когато им се обади и им съобщи, че пред тях има катастрофа. Влакът спря на три километра от мястото на инцидента. Двата хеликоптера „Бел Джет Рейнджър“ кацнаха на поляната до него и морските пехотинци се наредиха около вагоните.

Майор Ейдриън Флин седеше в малкия комуникационен център в служебния вагон и се опитваше да уреди придвижването им напред. Първото му обаждане беше до адмирал Зол, който изръмжа:

— Разкарайте товара оттам, майоре. Не искам да стоите и да чакате. Намерете обиколен път.

Флин озадачено погледна капитана на морските пехотинци, който седеше до него.

— Оттук има само два пътя. Освен ако не искате да отидем чак в Пенсилвания, ще трябва да върна влака трийсет километра назад през планината и да се прехвърлим на линията „Север-Изток“, която отива във Вашингтон, окръг Колумбия. И тъй като пренасяме токсични отпадъци, ще ми трябват половин дузина разрешителни.

— Направете го. Но товарът трябва да изчезне. Възможно е някой любопитен сенатор да научи, че Белия влак е бил в базата, и да ви спре, преди да сте изпомпали боклуците в Тексас. Времето е от критично значение. Товарът не може да стои там и да чака нещо да се случи!

Зол гледаше гневно телефона на масата за конференции в огромния си кабинет във Форт Детрик.

— Слушам, сър — каза майор Флин и затвори, после се обади на началника на гарата на източната секция и поиска да мине през Брунсуик, Мериленд и да се прехвърли на линията „Север-Изток“ за Вашингтон. След това щеше да поиска необходимите разрешения да продължи към Атланта и да стигне до Тексас.

Малко след два следобед се получи разрешението да минат през Брунсуик и майор Флин заповяда на командира на охраната морските пехотинци да се качат на покрива на Белия влак. После се обади на

пилотите на хеликоптерите и те запалиха моторите. След няколко минути бръмченето им бе заглушено от грохота на двигателя на Белия влак.

— Готови сме да тръгнем — съобщи машинистът.

— Добре. Потегляй — отговори майор Флин.

Белия влак започна да се движи на заден ход по линията, спускаща се към Мериланд.

— Ще се почувствам по-добре, когато излезем от тази проклета планина — каза майор Флин на морския пехотинец, който седеше до него.

* * *

Фанън Кинкейд нямаше време да търси удобни вагони по пътните листове. Той разпредели двайсетте души, които му бяха останали, и им каза да се разположат по линията за Вашингтон и да се движат по двама. Заповяда им да му кажат, когато намерят подходящ вагон, после намери място за почивка.

Избра открит товарен вагон във влак, пътуващ по линията „Север-Изток“, който отиваше във Вашингтон. Релсовият път вървеше успоредно с магистрала 395, пресичаше река Потомак близо до сградата на Пентагона и оттам се отправяше на юг към Ричмънд.

Фанън беше уморен. Не беше спал две денонощия и почти цялата енергия го бе напуснала. Усещаше немощ, но знаеше, че трябва да продължи. Щеше да намери начин да нанесе този удар в името на Господ. Някъде от редиците на неудовлетворените и пренебрегнати християни щеше да се появи неговият приемник. Е, този човек нямаше да бъде свят и божествен като него, но щеше да продължи борбата.

Постепенно мислите му се откъснаха от логиката и здравия разум и започнаха свободно да кръжат около мечтите му за слава.

— „Аз съм, Който изпитвам сърца и вътрешност; и всеки му от вас ще въздам според делата му.“ — прошепна той, после заспа дълбоко в открития товарен вагон.

Робърт Вейл видя цистерната с бензин „Тексако“ на един страничен коловоз на около петстотин метра напред. Той беше с новия си партньор Питър Кели, специалист по експлозивите по време на

войната в Персийския залив и известен в Християнския хор като Бомбаджията. Работата му беше да прави и да поставя експлозиви. Двата се приближиха до огромната цистерна. Робърт взе един камък и го хвърли по цистерната.

— Пълна е до половината. Какво ще кажеш?

— Ще я взривя така, че ще отнесе боята на онзи купол ей там — отговори Бомбаджията и посочи сградата на Конгреса, която се издигаше зад редицата дървета на около осемстотин метра от тях. — Ще се върна, за да кажа на Фанън, да взема алуминиевия нитрат и да направя експлозива. Ти остани тук и се опитай да отвориш цистерната.

Робърт Вейл погледна цистерната. Мястото ѝ бе отлично. Сякаш Господ го бе определил. Най-после преподобният Кинкейд щеше да бъде възнаграден. Християнският хор щеше да направи крайното си изявление и светът щеше да бъде принуден да му обърне внимание.

Робърт Вейл потупа пълната до половината с бензин цистерна с надпис ТЕКСАКО, ВЗРИВООПАСНО.

— Красавица — прошепна той, после се изкатери по стълбичката и с помощта на гаечен ключ започна да развива болтовете на капака.

Докато работеше, Робърт Вейл си спомни думите на Фанън. „Смъртта ще предшества армията на Господ“ — бе предсказал той.

55. ЯРКА, ГОРЯЩА ЗВЕЗДА

— „Ето, иде с облаците — каза Фанън Кинкейд, който стоеше върху цистерната с бензин и наблюдаваше как Бомбаджията излива вътре амониев нитрат. — И ще Го види всяко око, и ония, които Го прободоха; и ще се разплачат пред Него всички земни племена.“

Фанън спря да цитира от Откровението на Йоана и застана неподвижно. Вятърът развяваше сребристобелите му коси. Питър Кели бе обещах, че амониевият нитрат ще усили експлозията стократно.

Неколцина членове на Християнския хор му помогнаха да слезе на земята. Кинкейд се бе променил драстично през последните седемдесет и два часа. От груб, навъсен и заплашителен тип, той бе станал някак уязвим и несигурен. Юмруците му вече не бяха мощни оръжия, прикрепени към поразяващи мускулисти ръце, а висяха безпомощно отпуснати. Беше трудно да се възприеме такава бърза и опустошителна промяна в човек, който доскоро бе притежавал душевна сила и власт и бе държал в пълно подчинение последователите си.

Робърт Вейл и Бомбаджията се бяха промъкнали под цистерната и бяха прикрепили отдолу радиоуправляем пластичен взрив. Експлозивът беше сложен в метална кутия и Робърт Вейл я бе завинтил за долната част на цистерната. Ударната вълна на възпламенения бензин щеше да увеличи мощта на експлозията, която щеше да унищожи всичко в радиус от двеста метра.

— Готово ли е? — неочаквано попита Фанън, излизайки за миг от унеса.

— Почти — отговори Бомбаджията.

След десет минути свършиха работата, но Кинкейд отново се бе вгълбил в себе си. Робърт Вейл и Питър Кели трябваше да му помогнат да слезе по стръмния насип на релсите.

— Той ме изпрати. Така беше обещано — измърмори Фанън. — „Аз, Исус, изпратих Своя Ангел да ви засвидетелствува.“ Той ме посвети в делата си.

— Трябва да се махнем оттук, преподобни — рече Робърт Вейл. — Ще се качим на покрива на сградата на Федералното авиационно управление. Ще минем по задните стълби. Ще наблюдаваме експлозията оттам. Наехме микробус, който веднага след това ще ни измъкне от града.

— Аз съм неговата ярка, горяща звезда — измърмори Фанън, без да обръща внимание на думите му. — Неговият Апокалипсис, Неговият Пратеник през вековете.

Робърт Вейл кимна и дръпна Кинкейд за ръката.

— Хайде, преподобни, трябва да стигнем до безопасно място преди Белия влак да е пристигнал.

* * *

„Нещата най-после се уреждат“ — помисли майор Флин, който току-що бе получил специално разрешение за целия път до Ричмънд. Погледна часовника си. Движеха се само с трийсет километра в час и всеки момент щяха да се прехвърлят на линията „Север-Изток“, която щеше да отведе Белия влак във Вашингтон, окръг Колумбия. Флин включи радиопредавателя, свързан с машиниста, и попита:

— Как е положението?

— Вече виждам купола на сградата на Конгреса. След минута ще бъдем на разпределителната гара, откъдето ще се прехвърлим на линията „Север-Изток“.

— Добре — каза майор Флин и се свърза с пилотите на двата хеликоптера. — Бял ангел до Въздух едно. След минута ще тръгнем по линията „Север-Изток“. Не сме я проучили предварително, затова внимавайте.

— Прието. Пред нас има две цистерни и два товарни вагона. Всичко изглежда наред, но може би трябва да попиташ началника на местната гара какво има в тях.

— Прието — каза майор Флин, взе клетъчния телефон и се обади на началника на гарата. — Тук е военният Бял влак, превозващ токсични отпадъци. На ваша територия ще се прехвърлим на линията „Север-Изток“.

— Добре. Имате разрешение.

— Искаме информация за страничните коловози в окръг Колумбия, от Саут Капитол Стрийт до река Потомак.

— Добре. Изчакайте малко. Ей сега ще проверя — каза диспечерът и след минута отново се обади. — На седми коловоз има цистерна с бензин „Тексако“. Пълна е до половината. Има и два товарни вагона с фитинги за тръби, и още една цистерна с фосфат на прах.

— Добре. Благодаря. Приближаваме се. Ще ви уведомим, когато излезем от границите на града.

— Благодаря. Ще чакам обаждането ви.

Майор Флин изключи клетъчния телефон и натисна копчето на вътрешната радиосистема на Белия влак.

— Всичко е проверено. Бъдете нащрек. Тръгваме.

Локомотивът увеличи скоростта и се отправи към центъра на Вашингтон, като теглеше двете цистерни със смъртоносни химични и биологични оръжия.

Преди да напуснат Фредерик, Крис и Стейси се обадиха в Националния ситуационен център, откъдето ги свързаха с Бреговата охрана на Бъзардс Пойнт. Бреговата охрана беше федералната агенция, която се занимаваше със съобщения за инциденти и произшествия в крайбрежните води и по железопътните линии. Лейтенант Робърт Маккинли ги изслуша търпеливо, докато му обясняваха какво според тях ще се случи.

Лейтенант Маккинли включи касетофона.

— Имате информация от първа ръка, че ПТВА ще атакува Белия влак, който ще мине през Вашингтон, окръг Колумбия?

— Да — отговори Крис.

Маккинли намери на компютъра рутинния маршрут на Белия влак, който минаваше през Апалачите и отиваше в Тексас. Но информацията не беше осъвременена след дерайлирането в планинския проход. Лейтенантът предположи, че се обаждат поредният фанатик на тема ядрени отпадъци, защото мнозина членове на природозащитни организации звъняха, разтревожени от товара на Белия влак.

— Ако не реагирате, може да загинат милиони хора — добави Крис, защото усети, че Маккинли се двоуми.

— Ще направя проверка по оплакването ви. С кого разговарям?

Крис каза името и адреса си.

— Крис Кънингам? Да не сте онзи полузащитник от преди десет години? — попита лейтенантът. Сега беше абсолютно убеден, че го будалкат.

— Вижте какво... Трябва да накарате Бреговата охрана да спре влака преди да е тръгнал по линията „Север-Изток“.

— Благодаря за обаждането. Ще направим проверка — повтори Маккинли и затвори, като си мислеше, че фанатиците, които постоянно протестираха срещу Белия влак, биха направили всичко, за да го спрат.

Застана в средата на кабинета си и се опита да реши как да реагира на предупреждението. Не можеше да го пренебрегне, но от друга страна, не можеше да се отнася с еднаква загриженост към всяко обаждане, инак трябваше да звъни на ФБР по три пъти на ден. Отбеляза си да провери адреса на Кънингам в Пасадина, но стигна до извода, че не е необходимо да вдига шум във ФБР или в Пентагона, тъй като компютърът му показваше, че Белия влак не минава през Вашингтон. За да се застрахова, Маккинли реши да впише обаждането в доклада си за дежурството и да следи движението на Белия влак, докато стигне до Тексас.

* * *

Крис и Стейси наеха кола и потеглиха към Вашингтон. Разстоянието беше сто и десет километра, но пътуването им отне само четирийсет и пет минути. Стейси опита да се свърже с Уендъл Кини, но той не отговори. Тя остави съобщение на телефонния му секретар незабавно да ѝ позвъни.

В два следобед, докато се движеха по околоръстното шосе, те чуха бръмченето на два хеликоптера. Крис спря, слезе от колата и погледна нагоре. Шофьорите зад него започнаха да викат и да натискат клаксоните. Той не им обърна внимание, защото видя двата черни „Бел Джет Рейнджър“, които бавно се движеха на запад. После изведнъж хеликоптерите увеличиха скоростта. Крис предположи, че летят над Белия влак, който явно се насочваше към центъра на Вашингтон. Той скочи в колата и настъпи педала за газта.

Стейси бе разтворила картата на града.

— Завий надясно по Си Стрийт. Тя води до железопътната линия и свършва там.

Крис зави по Си Стрийт, която се намиреше близо до огромната сграда на Федералното авиационно управление, и спря пред бариерата на железопътната линия. Изскочи от колата и хукна към релсите. Белия влак се виждаше и бавно се движеше към мястото, където стоеше Крис. Фарът на заострения локомотив светеше и белите цилиндрични вагони блестяха. На покрива имаше осем души въоръжена охрана. Двата черни хеликоптера летяха над тях.

Крис се огледа и видя цистерната с бензин „Тексако“ на около двеста метра от него и на петстотин метра от приближаващия се Бял влак.

— Бензинът е лесно запалим — каза Крис, после хукна към цистерната.

Изведнъж, докато бягаше, усети присъствието на Кениди. Тя сякаш беше с него, даваше му сили и го насърчаваше да продължи. Крис си представи куража, усмивката и подутото ѝ чело. Споменът за болезнената ѝ смърт го накара да тича още по-бързо. И изведнъж забеляза на долната част на цистерната очертанията на нещо, което не трябваше да бъде там.

От покрива на сградата на Федералното авиационно управление членовете на Християнския хор гледаха как Крис тича към цистерната. Лесно бяха разбили ключалката на вратата и се бяха качили по бетонните стълби. Фанън Кинкейд сякаш бе изгубил всякакъв интерес към онова, което ставаше. Той стоеше до отдушника на вентилационната шахта и горещият въздух развяваше крачолите на панталона му.

— Взриви проклетия експлозив! — извика Робърт Вейл, като видя, че мъжът се хвърли под цистерната и започна да дърпа металната кутия с пластичния взрив.

— Не. Още не може — отговори Бомбаджията. — Влакът е далеч. Трябва да бъде в радиус от двеста метра.

Белия влак се приближаваше. Мъжът под цистерната изведнъж започна да ритя скобата, с която бе закрепен пластичният взрив.

Белия влак беше на четиристотин метра от цистерната.

После — само на триста.

— Бял ангел, имаме проблем — каза пилотът на водещия хеликоптер „Бел Джет Рейнджър“. — Някакъв тип току-що се мушна под цистерната пред нас.

— Прието — отговори майор Флин, скочи и погледна през страничния прозорец на вагона, но ъгълът беше много остър и не видя нито цистерната, нито мъжа.

— Намали на осем километра в час — заповяда Флин на машиниста, после даде указания на пилотите. — Въздух едно, сниши се и виж какво прави онзи човек. Въздух две, задръж позицията си.

— Прието — отговори първият пилот.

Белия влак намали скоростта, но продължи бавно да напредва. Сега се намираше само на двеста и петдесет метра от цистерната.

Крис отчаяно се опитваше да изкърти с ритници пластичния взрив от цистерната. Металните болтове се разхлабиха, но отказваха да паднат. Той погледна към релсите и видя, че Белия влак бавно се приближава. Единият от черните хеликоптери се сниши и се насочи към Крис.

Хеликоптерът не летеше под ъгъл за атака. Ако стреляше, куршумите щяха да минат високо. Крис продължи да рита пластичния взрив. Белия влак беше само на двеста метра...

— Спри, по дяволите! — безпомощно изкрещя той.

— Той ще изрита експлозива! — изкрещя Робърт Вейл.

— Още не можем да взривим цистерната — каза Бомбаджията. — Влакът трябва да се приближи. Ще изчакаме, докато стигне до ей онази стена. Вагоните са яки и твърди. Трябва да ги взривим на парчета, така че заринът и антраксът да хвъркнат високо във въздуха, та вятърът да ги разнесе.

Робърт Вейл гледаше мъжа под цистерната, който продължаваше да рита пластичния взрив.

— Застреляй това копеле — измърмори Фанън. Преподобният бе излязъл от транса си и също гледаше цистерната.

Робърт Вейл се изненада, че не им бе хрумнало такова просто решение. Трима членове на Хора насочиха автоматичните си оръжия към Крис и започнаха да стрелят.

Куршумите рикошираха в земята около цистерната. Един от тях улучи мъжа и го повали. Робърт Вейл видя, че човекът обърна лице към тях и ги погледна.

— От покрива на сградата на Федералното авиационно управление се стреля — каза пилотът на водещия „Бел Джет Рейнджър“. — Обявявам тревога. Прикривай ме. Отивам там.

Кинкейд и членовете на Християнския хор видяха, че хеликоптерът се насочва към тях, и се прицелиха в него.

Десет автоматични пушки откриха огън. Звукът от изстрелите се смеси със свистенето на куршумите.

Деветмилиметровият куршум улучи Крис в дясното рамо, раздробил костта и го повали по гръб. Той изведнъж видя покрива на сградата на Федералното авиационно управление и хората на Фанън, които стреляха по него. Куршумите рикошираха в релсите и в земята наоколо. После черният хеликоптер препречи линията на огъня и се насочи към покрива.

Крис не можеше да движи дясното си рамо и ръката си, но реши отново да се опита да изкърти пластичния взрив. Събра всичките сили, които му бяха останали, и вдигна крак...

Пластичният взрив излетя от долната част на цистерната, но падна на десет крачки встрани, точно в средата на релсовия път, по който се движеше Белия влак.

Хеликоптерът „Бел Джет Рейнджър“ се насочи към покрива на сградата на Федералното авиационно управление и бе обсипан с куршуми от бандитите от ПТВА. Резервоарът му се запали и черният хеликоптер експлодира, заливайки хората на Кинкейд с дъжд от нагорещ метал и пластмаса. Корпусът и роторът паднаха върху съседния четириетажен гараж.

Машинистът на Белия влак видя експлозията и без да чака заповед, реши да се махне по-бързо. Увеличи скоростта, но не видя пластичния взрив между релсите — само на четирийсет метра пред влака.

Крис също видя експлозията, после чу как Белия влак увеличава скоростта. Стана и залитайки, тръгна към пластичния взрив. Дясната му ръка беше неподвижна, от раната в рамото му течеше кръв.

Белия влак се приближаваше към него. Изведнъж зрението му се замъгли. Крис имаше чувството, че се движи като насън. В краката му сякаш имаше олово и всичко ставаше като на забавен каданс.

— Не! — изкрещя той към приближаващия се влак.

Знаеше, че ако Белия влак мине през експлозива, цистерната ще гръмне и ще взриви всичко наоколо. Но не можеше да продължи напред. Спъна се и падна.

Някой изтича покрай него. Движеше се толкова бързо, че Крис усети въздушното течение. Беше Стейси. Тя грабна пластичния взрив и хукна настрана от релсите — носеше металната кутия в двете си ръце и бягаше, колкото ѝ държат краката.

Робърт Вейл държеше детонатора, но не гледаше към релсите, а наблюдаваше горящия хеликоптер, който току-що се бе разбил на покрива на надземния гараж.

Когато жената взе пластичния взрив и хукна настрана от релсите, Фанън Кинкейд грабна детонатора от ръката на Робърт Вейл. Изведнъж вторият „Бел Джет

Рейнджър“ се сниши над покрива и атакува. Докато деветмилиметровите куршуми изкъртваха парчета от бетона около него, Фанън насочи радиодетонатора към жената. Пилотът на хеликоптера нагласи мерника и отново стреля. Потокът от бронебойни куршуми откъсна крака на Кинкейд, но докато падаше, обзет от гняв и болка, той все пак успя да натисне копчето на детонатора. После го заля градушка от олово.

Стейси хвърли пластичния взрив, колкото можа по-далеч от цистерната. Не видя експлозията, но я усети.

Ударната вълна откъсна дясната ѝ китка и я отхвърли почти шейсет метра назад. Около нея заваля дъжд от отломки. Разнесе се пушек. Дрехите и косите ѝ се запалиха. Тя почувства изгаряща топлина и силна болка. Вдигна глава и видя, че Крис пада върху нея. Крепеше нещо, но тя не разбра думите му. Само усети как Крис се хвърли върху нея и задуши пламъците с тялото си.

Почувства се на друго място, където се крепеше между живота и смъртта. Беше спокойна и не усещаше болка. Гласът на Крис шепнеше някъде отдалеч.

— Моля те, не умирай... Обичам те.

После настъпи пълна тишина и Стейси видя красива ярка светлина.

56. НАЧАЛОТО

Кланси Блек пристига във Вашингтон, окръг Колумбия, в пет часа следобед. Валеше дъжд и от буреносните облаци се сипеха светкавици.

Крис му се беше обадил от болница „Уолтър Рийд“ и го бе помолил да отиде при него, без да му каже защо. Черната атака веднага отиде в стаята си в Мисията и хвърли няколко неща в пътническата си чанта. По Си Ен Ен вече предаваха новината и показваха снимки на Крис и Стейси.

— По всичко личи, че столицата се е разминала на косъм от атака с ужасно биологично оръжие — каза говорителят.

Докато вървеше през сградата на летище „Дълес“ във Вашингтон, Кланси видя още кадри на телевизорите в магазините за сувенири. Имаше репортажи от престрелката на покрива на сградата на Федералното авиационно управление, заснети от местен новинарски хеликоптер, и снимки на горящия „Бел Джет Рейнджър“. Атаката на ФБР срещу останалите членове на ПТВА напомни на Кланси за Уейко. Федералните агенти изскочиха от хеликоптерите и започнаха да избиват членовете на Християнския хор. По новините съобщиха, че всичките последователи на Фанън са загинали на покрива.

Имаше подробна информация за бившия полузащитник на отбора на Университета на Лос Анджелис и носител на Сребърна звезда Крис Кънингам и за микробиолога Стейси Ричардсън. В репортажа се изказваше предположението, че те са спасили живота на милиони хора, като са попречили на белите расисти, които са се опитали да взривят влак на Пентагона, превозващ биологични и химични оръжия.

Кланси спря само още веднъж, за да види снимките на странния Бял влак и да чуе неясното изявление на майор Ейдриън Флин.

Излезе от сградата на летището, взе такси и каза на шофьора да го закара в болница „Уолтър Рийд“. В района около болницата сякаш се провеждаше демонстрация. Навсякъде имаше новинарски

микробуси. Улиците бяха пълни със зяпачи и полицаи, макар да се изливаше пороен дъжд. Кланси плати на шофьора и започна да си пробива път през тълпата. Най-сетне, мокър до кости, успя да стигне до входа на болницата, където го спря охраната.

— Съжалявам, но не може да влезете без пропуск — каза ченгето.

— Надявам се, че съм в списъка ви. Казвам се Кланси Блек, съветникът на Крис Кънингам.

Полицаят прегледа списъка и намери името му.

— Качете се на последния етаж.

На последния етаж на болницата цареше още по-голяма суматоха. Коридорът беше претъпкан с репортери, а на пода като спагети се виеха кабели.

Кланси си проправи път през новинарските екипи и стигна до врата, охранявана от друго ченге.

— Казвам се Кланси Блек. В списъка съм.

— Да. Добре — рече полицаят, погледна в списъка и му направи знак да влезе.

Крис лежеше на болничното легло в отсрещния край на стаята. Цялата му дясна страна беше превързана. От тялото му като пиявици висяха тръбичките на системата за интравенозно лечение.

Телевизорът работеше. Звукът беше намален. Крис се обърна и махна на Кланси.

— От онова, което видях по телевизията, си се справил добре — каза Черната атака. — Не е зле за човек, завършил Мисията ми.

— Искам да изляза оттук, Кланси. Искам да видя Стейси. По новините казаха, че е в Центъра по изгаряния във Вашингтон. Загубила е ръката си и състоянието ѝ е критично. Тя не може да умре, човече... Трябва да остане жива.

— Доколкото виждам, не можеш да отидеш никъде, особено с тези тръбички и системи.

По телевизията предаваха кадри от мачовете на Крис, сетне излъчиха снимки от награждаването му със Сребърна звезда. Последва интервю с баща му.

— Разбрах, че президентът възнамерява да нагradi сина ви с медал „Свобода“. Това е най-високото отличие, което може да получи едно цивилно лице.

Гласът на Ричард Кънингам беше едва доловим.

— Синът ми е герой. Винаги е бил герой. И на футболното игрище, и в Персийския залив. Затова не съм изненадан, че е рискувал живота си, за да спаси други хора.

Крис извърна глава от екрана и Кланси видя, че очите на приятеля му са пълни със сълзи.

— Какво има? Защо плачеш?

— Не мога да го направя отново, Кланси. Пак ще започна да скитам и да пия.

Кланси не беше психолог, но психологията беше неговата стихия. Той умееше да разбира и да изслушва хора, изпаднали в криза. Винаги бе подозирал, че нещо във взаимоотношенията между Крис и баща му не е наред. Знаеше, че майката на Крис е починала млада и че баща му е типичен американец от Мичиган. Крис не бе споменавал нищо повече — явно не искаше да говори за баща си. Винаги, когато се повдигнеше този въпрос, Крис ставаше нервен и сменяше темата. Кланси подозираше, че алкохолизмът му е причинен от нещо по-дълбоко от трагичната смърт на дъщеря му и загубата ѝ е била само поводът. Кланси се поколеба за миг, после каза:

— Помниш ли, когато дойде при мен и повърна на пода във фойето? Подслоних те и ти казах, че ме е грижа какво става с теб. Спомняш ли си какво каза тогава?

Крис не отговори.

— Каза ми, че никой не те иска и на никого не му пука за теб.

— Бях пиан — рече Крис, но очите му още бяха насълзени.

Той взе дистанционното управление на телевизора и гневно изключи звука, за да не слуша славните спомени на баща си. В долната част на екрана се появи надпис:

БАЩАТА НА ГЕРОЯ

— Тогава ти ми каза и друго — продължи Кланси. — Каза: „Нямам си никого.“ Спомняш ли си?

Крис пак не отговори. Само гледаше екрана, от който баща му с гордост говореше за него.

— Щом си нямаш никого, тогава кой е този тип, който се хвали с теб?

— Той е моят... — Крис млъкна, после добави. — Той се съгласи да...

Крис отново млъкна и сякаш се пренесе някъде далеч.

Кланси се запита дали да не рискува и да не се опита да отгатне. Знаеше, че хората в състоянието на Крис може лесно да се разстроят и да изпаднат в депресия, но от друга страна, периодите на силни емоционални кризи бяха времето, когато човек беше най-податлив на предложения и най-склонен да се справи с истинските си демони.

Така че Кланси реши да хвърли бомбата.

— Осиновен ли си, човече? За това ли става дума? Опитваш се да накараш баща ти да те приеме? Ето защо имаш големи постижения — типичен американец като баща си и герой от войната в Персийския залив? За да може той най-после да те приеме и да те обикне? През целия си живот ли си се чувствал като боклук и захвърлено дете, което никой не иска?

На лицето на Крис се изписа смесица от гняв и самопрезрение, а после изтерзаност. Кланси пое дълбоко дъх и продължи да го притиска.

— И така, този човек те е прибрал в дома си, но те е накарал да се трудиш, за да спечелиш любовта му. И ти никога не си се чувствал достатъчно добър за него.

Лицето на Крис почервения от смущение. Той погледна Кланси, но не каза нищо. В погледа му се четеше зов за помощ.

— Виж какво, Крис. Знаеш ли защо умря Кениди? Тя умря, защото онези копелета във Форт Детрик правеха отрова. Ти отиде в Персийския залив, донесе я и отровата я уби. Не ти. Вината не е твоя, човече. Кениди не умря, защото ти не успя да направиш нищо. Нейната смърт не е доказателство за твоето безсилие. Ти нямаш нищо общо с това. Баща ти не е съумял да те приобщи и вината е негова. Той не е бил достатъчно умен, за да види какво притежава, или е бил твърде голям егоист, за да се интересува. Но ще ти кажа едно, Крис. Време е да разбереш кой си всъщност. Докато не проумеееш това, няма да намериш покой. Не оставяй този миг да отлети. Може повече никога да не се доближиш до него.

Кланси видя, че е уцелил десятката. Приятелят му плачеше.

— Не съм психиатър, а само съсипан бивш боксьор, който не обича да вижда хора, спящи на улицата, но мога да ти помогна... Аз те обичам и ме е грижа за теб. Винаги е било така.

— Не мога да живея сам — дрезгаво каза Крис. Кланси хвана здравата му ръка, задържа я и рече:

— Че кой ти е казал, че си сам? Виж, аз съм тук.

Минаха две седмици, но Стейси още отказваше да види Крис. Той непрекъснато разпитваше медицинския персонал за нея и научи, че е преместена от Центъра по изгаряния в друга клиника във Вашингтон.

Крис отказваше да говори пред медиите и това го направи още по-желан за тях.

Те постоянно стояха пред болницата и когато седмица по-късно го преместиха в хотел, отидоха да го дебнат там.

Той даде показания пред ФБР и се съгласи да свидетелства пред сенатската комисия, извършваща разследването. По телевизионните новини съобщиха, че адмирал Зол е под домашен арест във Форт Детрик, а полковник Лорънс Читик се е съгласил да свидетелства срещу него в замяна на имунитет срещу подвеждане под съдебна отговорност. Уендъл Кини се бе самоубил, взимайки свръхдоза ксанакс.

От Конгреса и Белия дом зададоха много въпроси за съдържанието на Белия влак и нещо по-важно — за онова, което се е извършвало във Форт Детрик. Медиите в национален мащаб постепенно започнаха да разкриват истината за Дяволската работилница.

Крис редовно ходеше в болницата, за да сменят превръзката му, и свикна много ловко да се изплъзва от журналистите. Деветмилиметровият куршум беше раздробил рамото му и специалистите от „Уолтър Рийд“ му казаха, че никога няма да може да си служи пълноценно с дясната ръка. Назначиха му терапия, но той не посещаваше процедурите.

Дните се превърнаха в седмици. Един ден еднообразието на оздравителния период беше нарушено от плешив психиатър, също лекуващ се алкохолик, когото Кланси му бе препоръчал. Човекът дойде и изслуша Крис, който се опита да разгадае чувствата си към себе си, баща си и смъртта на дъщеря си. След втората седмица Крис вече не можеше да понася оплакванията си за детството си — сега му звучаха като хленчене. Но имаше чувството, че е разбрал какво се е случило с него и защо е преживял криза. Крис мислеше, че лечението ще

подейства с течение на времето, но му беше необходима помощта на Стейси. А и той отчаяно искаше да ѝ помогне. Но тя не желаше да го види. Всъщност дори се криеше. Крис копнееше да я види, но Стейси бе изчезнала.

Един следобед той се обади на Карл Брил, агента на ФБР, който бе взел показанията му след инцидента с Белия влак, и му остави съобщение, че си е спомнил още нещо.

Само след час на вратата на хотелската стая се потропа и на прага застана Брил и първите му думи бяха:

— Имал си да ни кажеш още нещо.

— Да. Влез — отговори Крис.

Брил седна и го загледа очаквателно. Крис не знаеше как да започне.

— Как е рамото? — попита Брил, за да наруши тишината.

— Вече няма да мога да хвърлям топката.

— И какво от това? Онези дни отдавна минаха. Е, какво има?

— Мисля, че... си спомням нещо. Трябва да говоря със Стейси Ричардсън. Нещо се върти в подсъзнанието ми. Мисля, че тя ще ми помогне да го изясня.

— Глупости — отсече Брил.

— Искам да знам къде е тя, Карл.

— Последния път, когато погледнах значката си, там пишеше Федерално бюро за разследване, а не „Бюро за намиране на мацки за инвалиди“.

— Трябва да говоря с нея, Карл. Ти си взел показанията ѝ. Трябва да ми кажеш къде е.

— Не извършвам такива услуги.

— Не искам нищо друго, освен да знам къде е. Хайде, длъжник си ми. Ако не бяхме предотвратили взривяването на Белия влак, сградата на ФБР щеше да е пълна с мъртви агенти и ти вероятно щеше да си един от тях.

Карл пое дълбоко въздух и каза:

— Стейси Ричардсън е в частна клиника в Роузмънт. Не знам адреса, но няма начин да не я забележиш на околоръстното шосе. Има пет сгради и кула в средата.

Прилича на гигантска скулптура на среден пръст, насочен към града, и затова е любимото ми място. Стейси Ричардсън е в стая номер

606 под името Лора Кендъл.

— Благодаря.

Карл Брил стана, приближи се до вратата, после се обърна.

— Хей, Крис, чувал ли си изрази „Внимавай какво си пожелаваш“?

— Какво означава това?

— Тя хич не изглежда добре — отговори Брил и излезе от стаята.

Крис взе такси и каза на шофьора да излезе на околоръстното шосе. Движеха се по огромната магистрала, когато видяха сградата, която сякаш наистина показваше среден пръст на града. Крис я посочи и каза на шофьора да го закара там.

Слезе от таксито, плати и влезе във фоайето, после взе асансьора до шестия етаж и намери стая 606. После отвори вратата.

Сърцето му биеше като обезумяло.

Стейси седеше на голямо кресло до прозореца и гледаше телевизия. Когато той влезе, тя се обърна рязко.

Лицето ѝ беше ужасно обгорено. Дясната ѝ ръка изглеждаше покъса и беше превързана до рамото. Косата ѝ беше обръсната, за да могат да лекуват изгарянията на главата ѝ.

— Махни се — каза тя. — Отивай си... Моля те. Не ме гледай.

Крис коленичи до нея.

— Недей, моля те — каза тя и се опита да скрие лицето си от него.

Той я прегърна и нежно я притисна до себе си.

— Не ме докосвай!

— Стейси... Стейси... моля те, не прави така. Въпреки факта, че експлозията я бе обезобразила, близостта прогони болката, с която Крис живееше, откакто бяха разделени.

— Не. Моля те, върви си — повтори тя. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Никога повече няма да си отида. Не мога да те оставя.

Стейси го блъсна.

— Как може да обичаш това? — попита тя и се обърна към него.

— Истинската красота е в душата. Знам колко много обичах Кениди, а накрая цялата беше в тумори. И въпреки това тя беше най-красивият човек, когото познавах... докато не срещнах теб. Само едно

нещо може да ме накара да си отида. Погледни ме и ми кажи, че не ме обичаш.

— Моля те, Крис.

— Кажи го.

Тя го погледна и поклати глава.

— Не мога. Но няма да излезе нищо.

— Изживях дните си на златно момче. И нищо не излезе. Обичам те и искам да живея с теб.

Стейси плачеше и едновременно се смееше. Крис я притисна до себе си.

— Лекарите казаха, че след присаждането на кожа и когато косата ми порасне...

— Шшт, това няма значение. Изминах дълъг път. Но още имам много да уча и да преживея. Сигурен съм обаче в едно — оттук започва всичко. Най-после намерих началото.

Източник: <http://bezmonitor.com>

Издание:

РАБОТИЛНИЦАТА НА ДЯВОЛА. 2000. Изд. Бард, София. Биб. Кралете на трилъра. Роман. Превод: [от англ.] Юлия ЧЕРНЕВА [The Devil's Workshop / Stephen J. CANNELL]. Формат: 20 см. Страници: 319. Цена: 5.99 лв. ISBN: 954-585-114-7.

The Devil's Workshop
Stephen J. Cannell
William Morrow and Company, Inc., New York
(c) 1999 by Stephen J. Cannell

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.